

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/46 • 4 Aralık 2009 • 1 TL

Alaattin Karadağ yoldaş ölüksüzdür!

Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!

İÇİNDEKİLER

Devrimci bir çıkışın	
artan imkanları ve görevler....	3
TKİP MK'nın Alaattin Karadağ yoldaşın	
katledilmesine ilişkin açıklaması...	4
Alaattin Karadağ cinayeti polis-yargı	
işbirliğiyle örtbas edilmeye çalışılıyor! .	5
Esenyurt-Avcılar polisi:	
Bir cinayet şebekesi!.....	6
Alaattin Karadağ dostları ve yoldaşları	
tarafından memleketi Antakya'ya	
uğurlandı!...	7
Alaattin Karadağ çeşitli illerde	
gerçekleştirilen eylemlerle anıldı.	8
Kazanana kadar grev,	
kazanana kadar mücadele!	9
Kamu emekçileri GREV'e çıktı,	
hayat durdu!.....	10 -11
Şovenist saldırganlığa karşı	
birleşik mücadele!	12
Kürdistan'da sokak gösterileri ve	
dizginsiz devlet terörü.....	13
Dünyaya gururla bakan proleter devrimci	
Alaattin yoldaşa.....	14-15
Alaattin Karadağ (Nurettin) yoldaşın	
Parti üyeliği başvurusu....	16-17
Alaattin Karadağ'a	
yoldaşlarından... ..	18-22
III. Parti Kongresi kitlesel bir coşkuyla	
selamlandı!.....	23-24
25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı	
Kapitalist kriz tipleri IV	
- Volkan Yaraşır.	25-27
Metal İşçileri Kurultayı	
gerçekleştirildi!	28
Metal İşçileri Kurultayı	
Sonuç Bildirgesi.	29
<i>Uhusal soruna devrimci yaklaşımın</i>	
<i>paradoksları - 3 - M. Can Yüce</i>	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/46 * 4 Aralık 2009
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul**
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Bayram tatili nedeniyle yayınımıza bir sayı ara vermek zorunda kalmıştık. Tam bu sırada 19 Aralık günü İstanbul Esenyurt'ta polis Alaattin Karadağ yoldaşımızı sokak ortasında infaz etti. Alaattin Karadağ yaşanan bir çatışmanın ardından yaralı bir durumdayken bir cinayet şebekesi olarak sicili haylikabarık olan Esenyurt-Avcılar polisi tarafından alçakça katledildi. Görgü tanıklarının basına yansıyan ifadelerine göre polis, Alaatin Karadağ'ı infaz etmişti. Ancak bu açık tanık beyanlarına rağmen savcılık şu ana kadar harekete geçerek bu tanıkların ifadesine başvurmuş değil. Polis düzmece ve sahte tanıkların tek tip beyanlarına dayanarak bir dosya hazırlamış bulunuyor. Dahası Alattin Karadağ'ın otopsi Adli Tıp Kurumu tarafından ailesine haber verilmeden apar-topar yapılmıştı. Burjuva medya da bu cinayeti meşrulaştıran bir yayın çizgisi izledi. Tüm bunlar alçakça işlenen bir cinayetin polis-yargı-medya işbirliği ile örtbas edilmeye çalışılmasını gösteriyordu.

Ancak polis-yargı-medya işbirliği ile üzeri örtülmeye çalışılan bu cinayetin açığa çıkarılması için her çaba gösterilecektir. Alaattin Karadağ'ın avukatları hukuki cepheden yapılması gereken tüm girişimleri başlatmış bulunuyorlar. Kuşkusuz bu cinayetin açığa çıkarılması sadece hukuki olarak yapılması gereken müdahalelere daraltılamaz. Esas olan bu cinayet özelinde polisin bugüne kadar işlediği tüm cinayetleri de teşhir eden ve polisin yasaları da arkasına alarak pervasızca hareket etmesinin önün kesen bir siyasal kampanyanın örgütlenebilmesinden geçiyor. Polisin her gün sokak ortasında uluorta bir biçimde devrimci ve sivil insan kanı dökmesinin önüne geçebilmek için yaygın, etkili ve kararlı bir çalışma örgütlenebilmelidir. Alaattin Karadağ yoldaşımızın katledilmesi buna vesile olabilmelidir. Tüm devrimci güçlere burada önemli bir sorumluluk düşmektedir. Bu sorumluluğun gereklerini yerine getirmek devrimci siyasal mücadele açısından bir ihtiyaç ve zorunluluktur.

Sermaye devleti her geçen gün biriken sosyal-siyasal mücadele dinamiklerinin devrimci ve düzensiz kanallara akmaması için devrimci kanı dökmektedir. Devrimcileri fiziki olarak yok etmek bir devlet politikası olarak işlev görmektedir. Devrimci çalışmaya

yönelik bu saldırılar son yıllarda pervasız bir hal almış bulunuyor. Devrimci çalışma ve iradeyi kırmayı hedefleyen bu saldırılara karşı tersinden devrimci çalışmayı ve iradeyi güçlendiren bir ruhla ve eylemli bir pratikle sürece yüklenmek kaçınılmaz hale gelmektedir. Sözünü ettiğimiz devlet terörüne karşı siyasal bir kampanya bunun başlangıç noktası olabilmelidir.

Sınıf devrimcileri önümüzdeki günlerde tüm devrimci güçlerle birlikte devlet terörüne karşı ortak bir mücadelenin örgütlenebilmesinin arayışı içinde olacaklardır.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Devrimci bir çıkışın artan imkanları ve görevler

İçinden geçtiğimiz sonbahar, mücadelenin farklı yönlerden ısınmakta olduğu bir döneme işaret ediyor. Isınma, toplumsal gerilimlerin yeni boyutlar kazanmasından ve ileri temas noktalarında giderek çatışmaya dönüşmesinden ileri geliyor.

Elbette bu yeni bir olgu değildir, genel olarak işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının düzene karşı alttan alta biriken öfke ve hoşnutsuzluğunun ileri bir düzey kazanmasının sonucudur. Düzenin iç sıkıntıları ve arayışlarıyla birlikte bu gerilim bir yandan istismar edilmekte, fakat genel olarak egemen güçler payına hep bir korku ve kaygı nedeni olmayı sürdürmektedir. Uzun dönemdir böyle seyreden toplumsal-siyasal atmosfer bugün bu yönde bir ısınmanın eşiğindedir. Uç çatışma noktalarında çıkan kıvılcıklar ve alttan alta biriken dinamikler, ısınmanın büyük bir sosyal enerjiye dönüşme ihtimalini güçlendirmektedir. Halihazırda bu açıdan bir ayrışma ve saflaşma süreci henüz belirgin bir tablo ortaya çıkarmasa da, gelişmelerin bu yönde olduğu söylenebilir. Mevcut siyasal-toplumsal manzaraya daha yakından bakarak bu gelişmeleri ortaya koymaya çalışalım.

Öncelikle, bir süredir gündemin baş sırasında bulunan Kürt sorunu cephesinden yaşanan gelişmeler dikkat çekmektedir. Zira düzenin “Kürt açılımı”nın bir tasfiye süreci olduğu artık daha net biçimde görülmeye başlanmıştır. Doğal olarak bu durum Kürt halkı içerisinde büyük bir hayal kırıklığına yol açmaktadır. Aynı zamanda derin bir sosyal hoşnutsuzluk zemini üzerinde de yaşanan bu hayal kırıklığı, Kürt emekçi sınıflar gençliğinin başını çektiği militan sokak çatışmalarıyla kendisini güçlü biçimde ortaya koymaktadır. İstanbul ve Mersin gibi metropol kentlerinden Hakkari gibi Kürt il ve ilçelerine kadar yaygınlaşan sokak çatışmalarıyla Kürt halkının mücadele enerjisi bir kez daha ortaya çıkmıştır. DTP’nin de “denetimimiz dışında” diyerek ifade ettiği bu enerji, Kürt sorununun çözüleceği yönündeki beklentilerin hayal kırıklığına dönüşmesinin yanısıra derinleşen sosyal sorunlar tarafından mayalanmaktadır.

Bu, sermaye iktidarının Kürt emekçi yığınlarını düzene bağlama hesaplarını boşa çıkaracak bir dinamiktir. Bunun için de hükümet çevrelerinde büyük bir gerici tepkiyle karşılanmaktadır. Zira bir yandan tasfiyenin toplumsal-siyasal koşulları oluşturulmaya çalışılırken, öte yandan denetim dışı toplumsal dinamikler hareketliliğini arttırmaktadır. Bu ise, daha önce “barış grupları”nın dönüşünde ortaya çıkan manzaralar gibi, açılım süreciyle öngörülen siyasal sonuçların önünü daha baştan kesmektedir.

Bir diğer önemli gelişme ise Aleviler cephesinde yaşanmaktadır. Birkaç yıldır kendisini kitlesel eylemlerle gösteren örgütlü demokratik Alevi hareketi geçtiğimiz günlerde görkemli bir İstanbul mitingiyle gücünü bir kez daha ortaya koydu. Bunun ardından gündeme gelen CHP’nin Dersim katliamına arka çıkması ise, Alevi emekçilerin hem tarih bilincini güçlendirdi, hem de kabuk bağlayan yaralarını yeniden kanatarak düzene karşı öfkesini yoğunlaştırdı. Daha önemlisi, kendilerini düzene bağlayan en önemli kanal olan CHP’den uzaklaşmalarına yol açtı. Böylelikle demokratik Alevi hareketi düzenden uzaklaşan bir mücadele odağı olarak gelişme ivmesi kazanmış oldu.

Diğer bir dikkat çekici gelişme ise kamu

Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesinden de görüleceği üzere, düzen sosyal-siyasal mücadele dinamiklerinin devrimci kanallara taşınması için devrimcileri fiziki olarak yoketmeyi özel bir politika haline getirmiştir. Zira Alaattin Karadağ ilk değildir. Son birkaç yıl içerisinde çok sayıda devrimci, polis kurşununa hedef olmuştur.

emekçileri alanında yaşandı. Ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarının harekete geçirdiği kamu emekçileri, sendika yönetimlerinin aldığı iş bırakma kararına büyük ölçüde uyarak, mücadele güç ve enerjilerini göstermiş oldular. Belirtmek gerekir ki, eylem kararını alan sendika yönetimlerinin de beklemediği bir sonuç oldu bu. Sahte sendika cenderesi içerisinde örgütlülükleri işlevsiz mekanizmalara dönüştürülen, sözleşmeli ve taşeron çalışma gibi yöntemlerle safları dağıtılan ve sürekli kan kaybeden kamu emekçileri hareketinin, buna rağmen önemli bir mücadele enerjisini biriktirdiği görüldü. Hala da saflarında önemli bir mücadele basıncı oluşturabilen ve devrimci politikaya açık olan güçlerin etkisiyle alınan ileri mücadele kararları böylelikle karşılık buldu. Bu eylem genel olarak sınıf ve kitle hareketi için önemli bir güç ve moral kaynağı olurken, aynı zamanda kamu emekçileri açısından ileri ve öncü güçlerden başlayarak hareketin saflarının toparlanmasında önemli bir işlev görecektir. Bu da hareketin ileriye çıkış yapmasında önemli bir rol oynayacaktır.

İşçi sınıfı cephesindeki yoğun sosyal öfkenin boyutları ise, tüm örgütsüzlüğüne ve en ilerici görünen sendikalarda dahi yaşanan çürümeye karşı sürekliliğini koruyan yerel direnişlerden görülebilir. İşçi sınıfı cephesinden önemli olan, bu öfkeyi toparlayacak mücadele merkezlerini oluşturabilmektir. Gelişmekte olan toplumsal mücadele dinamiklerinin geleceği de bu görevin başarıyla yerine getirilmesine bağlıdır. Komünistlerin son dönemde bu doğrultuda attıkları adımlar önemli olmakla birlikte kuşkusuz tek başına yetersizdir. Sınıf hareketindeki ileri ve öncü birikimlerin ileriye dönük atacakları adımlarla birlikte sınıf hareketinde önümüzdeki dönem yaşanacak ileri çıkışlar, bu alanda bir devrimci çıkışa zemin hazırlayabilir. Bu konuya yeniden dönmek üzere, güncel gelişmelerin siyasal alandaki yansımalarına değinmek istiyoruz.

Tüm bu gelişmeler, siyasal planda bir takım liberal sol girişimleri de cesaretlendirmiş görünüyor. “10 Aralık hareketi”, SHP, “Ufuk Urascılar” vb. güçler, bir süredir yeni bir sosyal-demokrat parti için girişimlerde bulunan ancak bu girişimleri için gerekli zemini olmayan bu liberaller, demokratik Alevi hareketi başta olmak üzere emekçi hareketi üzerinden bu zemini bulabilecekleri inancına sahipler. Belirtmek gerekir ki, bu girişim sadece kitle hareketini değil aynı zamanda genelde sol hareketi ilgilendiriyor. Zira bu yeni girişim, esas olarak reformist hareketteki tıkanma ve tükenişin bir çıkışı olarak görülmektedir.

olgunlaştırılmaya çalışılan yeni bir tasfiyecilik odağıdır. Dolayısıyla, önümüzdeki dönemin sol hareketinin tablosunun biçimlenmesinde önemli bir etkidir. Bu tasfiyecilik odağını önemli kılan, onun güçlenme eğilimi gösteren emekçi yığın hareketine dayanma hesaplarıdır. Mevcut hareketlenmelerin ortaya çıkaracağı devrimci imkanları yozlaştıracak ve düzene bağlayacak bir işlev görecektir olan bu ve benzeri girişimler karşısında uyanık olmak ve kesintisiz bir ideolojik-siyasal mücadele yürütmek gerekmektedir. Kuşkusuz asıl güç ve enerji, işçi ve emekçi kitlelerin öfkesine devrimci bir kanal açmak üzere yoğunlaştırılmak durumundadır.

Bu noktada devrimci güçleri önemli görevler beklemektedir. Kitlelerin sosyal-siyasal mücadele dinamiklerini devrimci bir temelde örgütlemek bu görevin ana eksenidir. Bu, yüzünü emekçi kitlelerin demokratik ve sosyal mücadelelerine çevirerek etkili ve güçlü müdahaleleri gerektirmektedir. Bu noktada da devrimci bir odaklaşma büyük önem taşımaktadır. Son dönemde özellikle demokratik haklar ve siyasal saldırılar temelinde küçük de olsa bir dizi örnek görülmektedir. Güler Zere ve hasta tutsaklarla ilgili yürütülen mücadele bu bakımdan önemlidir. IMF-DB Zirvesi’ne yönelik mücadele süreci bir başka önemli örnektir. Yanısıra başka örnek de verilebilir. Özellikle de Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesinin ardından gösterilen eylemli dayanışma bilincinin altını çizmek gerekir. Tüm bu örnekler, devrimci dayanışma ruhuyla devrimci güç ve imkanların ortak devrimci hedefler doğrultusunda harekete geçirilmesinin önemini ortaya koymaktadır.

Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesinden de görüleceği üzere, düzen sosyal-siyasal mücadele dinamiklerinin devrimci kanallara taşınması için devrimcileri fiziki olarak yoketmeyi özel bir politika haline getirmiştir. Zira Alaattin Karadağ ilk değildir. Son birkaç yıl içerisinde çok sayıda devrimci, polis kurşununa hedef olmuştur. Devrimci çalışma ve mücadele iradesini kırmayı hedefleyen bu saldırılar karşısında, tersinden bu iradeyi güçlendirmek ve bunu düzenin icazet sınırlarını aşan bir ruh ve pratik eylemlilikle tamamlamak devrimcilerin görevidir. Alaattinler canlarıyla devrimci güçlere tam da bu gerçeği göstermişlerdir. Buradan öğrenmek ve devrimci bir çıkış için harekete geçmek durumundayız. Bu çerçevede atılacak ilk adımlardan biri, devrimcilere yönelik katliamlardan yola çıkılarak devlet terörüne karşı güçlü bir siyasal kampanyanın örülmesi olabilir.

Son olarak belirtmek gerekir ki, ezilen yığınların giderek kendisini ortaya koyan mücadele dinamiklerini devrimci bir doğrultuda geliştirmek ve siyasal planda devrimci bir çıkış yapabilmek açısından atılması gereken en kritik adımlar, işçi sınıfının devrimci sınıf çizgisine kazanılması planında atılacak olanlardır. Diğer toplumsal mücadele dinamiklerinin devrimci bir yoldan gelişmesini de güvenceleyecek olan bu adımlar, devrimci bir çıkışa sağlam bir temel kazandıracaktır.

Komünistler bir yandan demokratik hak ve özgürlükler alanında devrimci dayanışma ruhuyla kararlı bir mücadele yürütürken, öte yandan işçi sınıfını sosyal-siyasal mücadele alanına taşıyacak etkili bir önderlik pratiğini sergilemeye yoğunlaşacaklardır.

TKİP MK’nın Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesine ilişkin açıklaması...

Devrimci proleter maya tutmuştur!

Partimizin seçkin üyelerinden Alaattin Karadağ yoldaşı, partimizdeki adıyla Nurettin yoldaşı, 19 Kasım gecesi devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit vermiş bulunuyoruz.

Yoldaşımızın faşizmin eli kanlı cellatları tarafından katledilişine ilişkin ayrıntıları henüz bilmiyoruz. Partimizin keyfi biçimde işlenmiş bu alçakça cinayete ilişkin araştırmaları sürmektedir. Bu konuda yeterli bir açıklık sağlandıktan sonra kamuoyuna ayrıca bir açıklama yapılacaktır.

Fakat şu kadarı şimdiden kesindir: Alaattin Karadağ yoldaş, polisle girdiği çatışmanın ardından yaralı olarak ele geçmiş, ele geçirilişinin hemen ardından ise polis kılıkli faşist katiller tarafından alçakça infaz edilmiştir.

Rezilliği ve iftiracılığı ile nam salmış kokuşmuş sermaye medyası, ağız birliği halinde, yoldaşımızı bir “terörist” olarak sunmakta, böylece faşist cellatlar tarafından katledişini mazur göstermeye çalışmaktadır. Cinayet şebekesi olarak çalışan İstanbul polisi tarafından yönlendirilen bu iğrenç karalama kampanyası, buna alet olanların karakterini ortaya koymaktan öte bir değer taşımamaktadır.

Alaattin Karadağ yoldaş, işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele eden sınıf bilinçli bir proleter, Türkiye Komünist İşçi Partisi saflarında on yıldan uzun bir süredir örgütlü komünist bir işçi, proleter devrimci bir sınıf militanıdır. Ve bu onun için onurların en büyüğüdür. Yaşamına ilişkin ayrıntıları bu açıklama ile birlikte kamuoyuna açıklanan özgeçmişinde ve 2000’li yılların başında İzmir DGM’ye sunduğu siyasal savunmasında bulmak mümkündür. Katledilen, sınıfının ve insanlığın kurtuluşu için TKİP saflarında örgütlü mücadele yolunu seçen sınıf bilinçli komünist bir işçidir. Katledilişinin biricik gerçek nedeni de budur.

Alaattin Karadağ yoldaş İstanbul Esenyurt’ta katledilmiştir. Bu aynı bölgede bir süre önce sınıf çalışması yürüten komünist işçiler de Haramidere’nin kan emici haramileri tarafından kurşunlanmışlardı. Biribirini yaklaşık altı ay arayla izleyen bu olaylar kuşkusuz rastlantı değildir. Mafya bozuntusu Sabra Tekstil patronu ile faşist çete bozuntusu İstanbul polisi aynı safin, kokuşmuş sermaye düzeninin/sınıfının farklı konumlardaki mensuplarıdır. İlki asalak egemen burjuva sınıfını ve ikincisi çeteleşmiş egemen sınıf devletini simgelemektedir. Durduk yerde sınıf bilinçli komünist işçilerin kanını akıtmak, onları birleştiren ortak paydadır.

Partimiz onları bu ortak kimliği üzerinden kavramaktadır ve tutumunu da buna göre saptamaktadır. Durduk yerde sınıf bilinçli devrimci işçi kanı akıtmanın ne demek olduğunu elbette bu eli kanlı katiller yaşayarak görececek, öğreneceklerdir.

Alaattin Karadağ yoldaş, Arap-Alevi kökenli son derece yoksul bir ailenin çocuğudur. Mart 1978 Antakya doğumludur. Kendini bildi bileli işçi olarak çalışan Alaattin yoldaş 1996 yılından itibaren, daha gencecik bir işçi olduğundan beri, partimizin saflarındadır ve bu tercihini 1999 Mart’ından beri de parti üyeliği onuru ile sürdürmektedir.

Parti’ye üye olarak kabul edilmesinden kısa bir süre sonra, 14 Nisan 2001 tarihinde, fabrikalarda örgütlü bir işçi olarak siyasal çalışma yürüttüğü

İzmir’deki bir işçi mitinginde gözaltına alınmış, ağır işkencelerden geçmiş, örgütlü komünist bir işçi olmanın onuru ile tam direnmiş ve ardından tutuklanmıştır. Tutukluluğunun hemen ardından o dönem sürmekte olan Büyük Zindan Direnişi kapsamında Ölüm Orucu eylemine katılmıştır. Daha sonra Ölüm Orucu direnişçilerinin toplu tahliyesi kapsamında zindandan çıkmış, çıktığı günden itibaren ise yeniden parti saflarında örgütlü mücadelesine devam etmiştir.

Zindan sonrası örgütlü partili yaşamını İstanbul’da sürdüren Alaattin yoldaş, partinin sınıf çalışmasında etkin bir rol oynamış, bu çerçevede çeşitli sanayi sitelerinde ve fabrikalarda çalışmış, partinin sesinin ve şiarlarının işçi sınıfına taşınması için canla başla çaba göstermiştir. Bu fabrika çalışmalarının birinde sağ elinin dört parmağını iş kazasında kaybetmiş, böylece sınıf bilinçli partili bir komünist işçiye bile kapitalizmin kan emici kanlı yüzünü yaşayarak bir kez daha görmüş, acısını bir kez daha etinde kemiğinde derinden duymuştur.

Sınıf çalışması içinde elini/parmaklarını yitirmiş olmak yoldaşımızın devrimci azmini bir nebze olsun zayıflatmak bir yana, sınıf bilincini daha da keskinleştirmiş, kokuşmuş kapitalist düzene kinini daha da bilemiştir.

Bu bilinç ve birikimle yıllar boyu partinin verdiği her türlü görevi örgütlü bir sınıf bilinçli proleter olmanın sorumluluğu ve disiplini ile yerine getirdi partimizin Nurettin yoldaşı. İstanbul İl Komitesi’ne

bağlı alt bölge komitelerinde profesyonel bir devrimci olarak değişik görevler aldı. Her türden görevi bilinçli ve disiplinli bir komünist olmanın verimli devrimci olanaklarıyla en iyi biçimde yerine getirdi. İşçileri eğitip örgütlemekten İstanbul’un fabrika bölgelerini ve işçi mahallelerini parti materyalleri ile donatmaya kadar.

Faşist cellatlar onu tam da bu uğraşlarından biri esnasında farkedip acımasızca katlettiler.

Partimiz proleter kökenli seçkin bir üyesini kaybetmenin derin üzüntüsü içindedir. Fakat bizzat Nurettin yoldaşın devrimci proleter kişiliği, partimizin aradığı mayayı bulduğunun en dolaysız bir göstergesidir.

Evet, devrimci proleter maya artık silinemezcesine tutmuştur! TKİP, sınıfın devrimci partisi olmak yolunda ilk büyük başarılarını elde etmiştir! Partimizde MK üyeliği düzeyine yükselen metal işçisi Habip Gül yoldaşın ardından proleter kökenli profesyonel devrimci Alaattin Karadağ yoldaş, yaşamı ve ölümü ile bu tartışmasız gerçeği simgelemektedir!..

Bu, onun ölümünün boşuna olmadığını da en dolaysız bir kanıttır!

**Alaattin Karadağ (Nurettin) yoldaş ölümsüzdür!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!
İşçi sınıfı savaşıacak, sosyalizm kazanacak!**

TKİP Merkez Komitesi

20 Kasım 2009

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Alaattin Karadağ memleketi Antakya’da sonsuzluğa uğurlandı...

Alaattin Karadağ ölümsüzdür!

Alaattin Karadağ 25 Kasım günü memleketi Antakya’da son yolculuğuna uğurlandı.

Karadağ’ın cenazesi, Karaali Köyü’ne ailesinin oturduğu eve getirilmesinin ardından burada ailesi, yakınları, siper yoldaşları ve yoldaşları tarafından anma töreni yapıldı. Ardından araçlarla konvoy yapılarak köy mezarlığına doğru yola çıkıldı. Köyün girişinde toplanan yaklaşık 150 kişilik kitle, en önde Alaattin Karadağ’ın fotoğrafları ve “Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! - Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez! / BDSP” pankartı arkasında, kızıl bayraklarla yürüyüşe geçti. Sloganların hiç susmadığı yürüyüşte, Karaali halkına katliamı anlatan ve katil devleti teşhir eden konuşmalar yapıldı.

Yaklaşık bir saat süren yürüyüşün ardından tekrar araçlara binilerek mezarlığa gidildi. Alaattin Karadağ’ın tabutu yoldaşlarının omuzunda mezarlığa kadar taşınarak, cenaze öfkeli sloganlarla defnedildi.

Karadağ ailesinin yaptığı kısa bir dini törenin ardından yoldaşları tarafından bir anma gerçekleştirildi. Karadağ’ın bir yoldaşının konuşması ile başlayan anmada devletin katliamcı kimliği teşhir edildi.

Bayrak artık Alaattin’in yoldaşlarında!

Ardından Alaattin yoldaş şahsında tüm devrim ve parti şehitleri adına saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunu Alaattin Karadağ’ın abisi Abdullah Karadağ tarafından yapılan konuşma izledi. Konuşmasına Komünist Manifesto’nun giriş cümlelerini tekrar ederek başlayan Karadağ, Pir Sultanlar’dan Şeyh Bedrettinler’dan, Denizler’dan, Mahirler’dan, İbolar’dan, Habipler’dan devralınan bayrağın bundan sonra da Alaattin’in yoldaşları tarafından taşınacağını söyledi.

Konuşmaların ardından Alaattin yoldaşın bir şiiri okundu. Devrimci marşların yanısıra Alaattin yoldaşın sevdiği Drama Köprüsü ve Arapça Meryem türküsünün söylendiği anmada sıklıkla parti sloganları atıldı.

Atılan öfkeli sloganların ardından eylem son buldu. Burada araçlarla Alaattin Karadağ’ın ailesinin evine gidildi.

Cenaze törenine ve mezar anmasına Antakya’dan Halk Cephesi, Alınteri, DHF, Partizan, ESP-Girişimi, Mücadele Birliği, Kaldıraç ve İHD yöneticisi, Adana’dan ise Çukurova HKM destek verdi.

Kızıl Bayrak / Antakya

Alaattin Karadağ cinayeti polis-yargı işbirliğiyle örtbas edilmeye çalışılıyor!

Alaattin Karadağ 19 Kasım akşamı Esenyurt-Avcılar'da polisler tarafından alçakça katledildi. Alaattin Karadağ'ın devrimci kimliğinin ve özgeçmişinin ortaya çıkmasının ardından burjuva medya tarafından söz konusu polis cinayetine yönelik topyekûn bir meşrulaştırma kampanyası başlatıldı. Yayınlanan haberlerde ne Alaattin'in vücudunun polis kurşunları ile delik deşik edilmesinden ne yaralı halde yerde yatarken tıbbi müdahale yapılmaksızın bekletilmesinden ne de olay yerine gelen ve doğrudan Alaattin'i infaz eden sivil polisten bahsedildi. Yalnızca Alaattin Karadağ'ın ölüm orucu direnişçisi olduğuna ve kesinleşmiş cezası bulunduğu vurgu yapılarak apaçık bir biçimde katledilmesi haklı ve meşru gösterilmeye çalışıldı.

Yargı mekanizması yargısız infazı aklamaya çalışıyor!

Burjuva medya eliyle yürütülen manipülasyon dolu bu kampanyanın ardından Karadağ'ı vuran polisi aklama ve olayla ilgili çelişkileri örtbas ederek cinayetin üstünü kapatma görevi ile yargı mekanizmalarının da devreye girdiği görüldü. Ailesinin Karadağ'a sahip çıkmak üzere İstanbul'a gelmesinin ardından Alaattin Karadağ üzerinde otopsi işleminin, aile fertleri tarafından teşhis yapılması gerekliliği yerine getirilmeksizin, (yasada teşhis ön koşulu bulunmasına rağmen) bir çırpıda gerçekleştirildiği öğrenildi.

Aynı zamanda soruşturma dosyasının güncel kapsamına bakıldığında bir dizi çelişkili ve kesinlikten uzak konunun basına somut bilgiymişcesine yansıtıldığı da görüldü. Bunların başında yaralanan minibüs şoförü geliyor. Gerek dosyada beyanı bulunan görgü tanıkları tarafından gerekse bizzat ifade veren polislerce Karadağ'ın minibüsün ön tarafına bakan yerde bulunduğu belirtilmesine rağmen şoförün Karadağ tarafından vurulduğu sanki su götürmez bir gerçekmiş gibi lanse edilmişti. Oysa ki şoförün sırtından vurulduğu raporlarla belgelenmiş durumda. Bu durumda şoförün kimin tarafından vurulduğunun şu aşamada bilinemediği açık. Ayrıca sırtından vurulduğu bilgisi, arka tarafta yer alan polislerce açılan ateşe maruz kaldığı düşüncesini de güçlendiriyor.

Kaldı ki basına yansıyan tanık beyanlarında da belirtildiği üzere polis tarafından açılan rastgele ateşin böyle bir sonuç yaratmış olması da oldukça güçlü bir ihtimal. Ve yine araca isabet eden kurşunların açtığı deliklerin tespit edilmiş olması, ancak tek bir mermi çekirdeğine rastlanılamamış(!) olması da bu olasılığı güçlendiriyor.

Bütün bunların yanısıra burjuva hukukunun kendi iç savunma mekanizmasının doğal bir ürünü olarak, soruşturma safhası da baştan sona taraflı yürütülüyor. Bunun en güçlü emaresi, polislerin olayda doğrudan taraf olmalarına rağmen, soruşturmada halen bizzat görev alıyor olmaları. Sonuç itibarıyla Emniyet Teşkilatı'nın herhangi bir biriminin kendi içerisindeki bir pisliliği ortaya çıkartacağını düşünmek safdillik olur. Aksine onların bu soruşturmadaki asıl misyonları Alaattin'in katli sırasında ortada bırakılan boşlukları kapatmak olacaktır.

Yine ilginç bir ayrıntı da soruşturmada ifadesine başvurulmuş görgü tanıkları içerisinde bir dizi basın yayın organında açık isim ve soyadı ile olaya ilişkin

bilgilerini beyan eden tek bir şahsın dahi olmaması. Gazetelere yargısız infazı doğrulayan beyanlar veren kimsenin tanıklığına henüz başvurulmuş değil.

Alaattin'in üzerinden çıktığı iddia edilen silahla ilişkili beyanlar da baştan sona çelişkili. Bir tanık silahın Alaattin yere düşerken elinden düştüğünü iddia ederken, polis "elinden biz aldık" diyor. Polis silahı sol elden aldığını iddia ediyor ama savcılık tutanağında silahın Alaattin'in sağ yanında olduğu belirtiliyor. Özellikle polis ifadelerinde sezilen tek kaleminden çıkma hali ise, bütün bu olay örgüsünün kamuoyuna yansıtılan çatışma bilgisine ilişkin soru işareti ortaya çıkmaması için, Alaattin'in infaz edilmesinin ardından sağ el parmaklarının olmadığı fark edilmesi ile oluşturulduğu anlaşılıyor.

Hukuki süreç takipsiz bırakılmayacak!

Alaattin'in ailesinin avukatları dosyanın ilk halini incelemelerinin ardından savcılığa ilk başvurularını da yaptılar. İlk elden, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün olayın tarafı olduğu için objektif olamayacağı gerekçesi ile soruşturmada el çektilerini talep eden avukatlar, ayrıca gazetelere beyan veren ancak soruşturma dosyası kapsamında ifadesine henüz

başvurulmamış tanıkların dinlenmelerini talep etti. Ayrıca avukatlar Alaattin'in üzerindeki giysilerle ilgili gerekli araştırmalar yapılarak atış mesafesinin tespit edilmesini de talep etti.

Yargısız infazın belgesi: Çok sayıda kurşun yarası...

Olayın ardından savcılık tarafından bizzat olay yerinde düzenlenen olay yeri tutanağı ve ölü muayene raporundaki bilirkişi beyanları ise olayın yargısız infaz olduğunu, Alaattin'in ölüm nedeninin doğrudan doğruya kurşunlanma olduğunu açığa çıkartıyor. Bilirkişi ifadesinde yer alan ayrıntılardan bazıları şöyle;

- * Sol koltuk altında giriş, sağ koltuk altında çıkış olmak üzere iki adet kurşun yarası
- * Sol bacakta uyluk ön yüzde 3 adet, arka yüzde 1 adet kurşun yarası.
- * Sol kasıkta sıyrık
- * Sağ uyluk ön iç yüzde ve yan yüzde iki adet kurşun yarası
- * Göğüste sağ meme üzerinde pıhtılaşmış yoğun kan birikintisi
- * Bileğin alt yüzünde yoğun kan birikintisi

Çağdaş Hukukçular Derneği: Alaattin Karadağ'ın öldürülmesi münferit bir olay değildir!

ÇHD İstanbul Şubesi, Alaattin Karadağ'ın İstanbul'un Esenyurt ilçesinde 19 Kasım 2009 akşamı polisler tarafından katledilmesine ilişkin yazılı bir açıklama yaptı.

Açıklama metninde Alaattin Karadağ'ın polis tarafından infaz edilmesinin münferit bir olay olmadığının altı çizildi.

ÇHD'nin açıklamasında ayrıca Karadağ'ın katledilmesinin ardından delillerin karartıldığı ve hukuk dışı uygulamalara başvurulduğu söylendi. "Alaattin Karadağ'ın ölümünün ardından, İstanbul Emniyet Müdürü Çapkın tarafından yapılan ilk açıklamada "bir insanın ölümünün üzüntü ile karşılandığı" beyan edilmiş olsa da Karadağ'ın politik kimliği ortaya çıktıktan sonra, konu ile ilgili bütün haberlerde, ölüm orucu eylemine katılmış olmasından, kesinleşmiş hapis cezasının bulunmasına kadar bir dizi husus öne çıkartılarak polisin yargısız infazı meşrulaştırılmaya çalışılmıştır." ifadelerine yer verilen açıklamada PVSK başta olmak üzere yasalarda yapılan değişikliklerin katliamın nedeni olduğu söylendi.

ÇHD'nin açıklamasında Karadağ cinayetine ilişkin delillerin karartılmaya çalışıldığının da altı çizildi. Cinayete ilgili bulguların yaşanan olayın infaz olduğunu açık bir biçimde kanıtladığına işaret edildi. Olayın ayrıntılı ve kamuoyuna açık bir biçimde soruşturulması talep edildi.

Esenyurt-Avcılar polisi: Bir cinayet şebekesi!

Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım 2009 akşamı Avcılar-Esenyurt polisi tarafından alçakça katledilmesi ile son aylarda ardı arkası kesilmeyen polis cinayetlerine bir yenisi daha eklendi. Geline yerde yargısız infaz ve işkencenin ülke genelinde yaygınlık kazandığı ve bir sistematiğe dayandığı açık. Ancak yine de bazı bölgelerin bu tür infazların ve işkence örneklerinin sıklığı açısından özgünlük taşıdığı da yadsınamaz. İstanbul özelinde Beyoğlu hep bir tartışma konusu olagelmış ve tepkilerin de odağına oturmuştur. Bugün diyebiliriz ki Avcılar-Esenyurt polisi de bir cinayet şebekesi olarak Beyoğlu polisi ile yarışır hale gelmiştir.

Katliamcı kimlikleri yeni değil!

Esenyurt-Avcılar polisinin katliamcı kimliği geçmişe dayanmaktadır. Yıllar önce, 6 Temmuz 2001 tarihinde İsmail Kahraman, Avcılar polisi tarafından, “dur ihtarına uymadığı” gerekçesi ile katledilmişti. Kahraman da Alaattin Karadağ gibi örgütlü bir devrimciydi. Kahraman'ın ölümünün ardından İHD bir açıklama yaparak, olayın yargısız infaz olduğunu belirtmiş ve şunları söylemişti: *“İsmail Kahraman sadece öldürülmekle kalmadı, polis tarafından birkaç saat içinde ‘hangi örgüte üye olduğu’, ‘hangi olaylara karıştığı’ da açıklandı. Bu gerçek anlamda bir yargısız infazdır. İsmail Kahraman öldü ve artık bu suçlamalara cevap veremez. Ancak bizler, insan hakları savunucuları olarak, yargısız infaza karşı çıkmaya devam edeceğiz.”* Polis tarafından yapılan açıklamada ise Kahraman'ın DHKP-C üyesi olması üzerinde durulmuş ve üzerinden küçük bir cephanelik çıktığı iddia edilmişti. İsmail Kahraman'ın öldürülmesi davasında ise çarpıcı bir bilgi kamuoyuna yansımıştı. Kahraman'ın katili olan 2 polis, daha önce de 15 kişiyi öldürmek suçundan 15 kez hakim karşısına çıkmıştı. Polisler hemen hepsinden aklanmışlardı, ancak bu veri kendilerinin düzenin tescilli tetikçileri olduğunu ortaya koymaya yetmişti. Kahraman'ın davası ise halen daha devam ediyor. 25 Aralık 2009 tarihine ertelenen davanın zamanaşımına uğratılması da ihtimal dahilinde. Yine 2000'li yılların gazete arşivleri incelendiğinde Avcılar Polis Karakolu ile ilgili yazılmış bir dizi işkence haberine de rastlamak mümkün.

Avcılar-Esenyurt polisinin sicili kabarmık!

Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu'nun çıktığı 2007 Haziran'ından bu yana ise Avcılar ve Esenyurt bölgesinde polis teröründe ciddi bir artış olduğunu insan hakları örgütlerinin raporlarına yansıyan verilere ve gazetelerde yer alan haberlere bakarak söylemek mümkün.

Bunlardan bazıları şöyle:

1) Gözaltında işkence...

İstanbul Avcılar'da 1 Nisan 2007 günü *Yürüyüş* dergisi satarken dövülerek gözaltına alınan Bülent Kemal Yıldırım, Uğur İlbay, Nejdin Dernek ve Ersin Koca gözaltında da işkence gördüler. Bülent Kemal Yıldırım karakolda “avukat görüş odası” denilen yerde bir saat kadar dövüldü. Nezarethaneye götürüldükten sonra tekrar aynı yere getirilerek, burada boğazı sıkıldı, başı duvara vuruldu, kelepçeli elleri arkadan büküldü, ayak parmakları ezildi ve sırtına, böbreklerine, midesine vuruldu. Gözaltına alınan diğer kişiler de hayaları

sıkılarak, başları duvara vurularak ve yere yatırılıp üzerlerine basılarak işkence gördüler.

Gözaltında işkence gören 4 kişi, Küçükçekmece Savcılığı'nda ifade verdikten sonra, polisler tarafından “Bakırköy’e sevk edildiniz. Yarın orada ifade vereceksiniz. O zamana kadar da yine nezarethanedesiniz” denilerek Avcılar Polis Karakolu'na geri götürüldüler. Karakolda tekrar işkenceye uğradılar. Ancak daha sonra aslında 4'ünün de Küçükçekmece Savcılığı'ndan serbest bırakıldığı, polislerin kendilerini salt işkenceyi sürdürmek için karakola geri getirdiği ortaya çıktı. Yani Avcılar polisi kayıt dışı bir gözaltı işlemine -işkencesini sürdürebilmek için- imza attı.

2) Feyzullah Ete'nin tekmlenerek öldürülmesi!

Kasım 2007'de Feyzullah Ete bir arkadaşı ile beraber, yine Avcılar'da bir parkta oturup içki içerken sivil polislerin saldırısına uğradı. Ete, sivil bir polisin doğrudan göğsüne indirdiği tekme sonucunda hayatını kaybetti. Olay üzerine Emniyet yetkilileri yaptığı açıklamada, “biz içki içeriz deyip polise saldırdılar” diyerek bu cinayeti meşrulaştırmak istedi. Ardından Ete'nin cenazesini kameraya kaydetmek de dahil bir dizi baskı yöntemi ile konunun üzeri örtülmeye çalışıldı. Ete'nin davası gizlilik kararı altında yürütüldü. Nihayetinde Ete'nin katili polise göstermelik bir ceza da verildi. Ete'nin davası sırasında yargı kurumunun bu tür olaylar karşısındaki konumlanışını açığa vuran çok çarpıcı bir olay da yaşandı. Ara duruşmalardan birinde, delillerin toplandığı gerekçesi ile katil polis hakkında tahliye kararı verildi. Mahkeme salonu dışında bu karara sinirlenerek çakmağını yere fırlatan Feyzullah Ete'nin abisi ise 6 Kasım 2008 günü “görevli mahkemeye görevi sırasında hakaret ve görevini yaptırma” suçunu işlediği iddiası ile tutuklandı.

3) Gözaltı, işkence ve meydan dayaağı!

10 Eylül 2008 günü yine Avcılar'da *‘Ülkemizde Gençlik Gelecektir Dergisi’* nin satışını yapan Gençlik Federasyonu üyesi Hakan Karabey ve Sevinç Bozdağ adlı 2 kişi polis ekipleri tarafından darp edilerek gözaltına alındı. Öğrencilerin gözaltına alınmasını engellemeye çalışan 2 kişi de polis ekipleri tarafından meydan dayaağına maruz bırakıldı. Avcılar Merkez Karakolu'na götürülen Gençlik Federasyonu üyesi öğrenciler burada da polislerin tehdit ve fizikî şiddetine

maruz kaldı.

4) Patron vurdu, polis kurşunladı, mahkeme tutukladı!

2009'un Haziran ayında Esenyurt İşçi Platformu üyesi iki işçi, Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı'na çağrı yapan bildirileri dağıtmak için fabrikanın aşağısında servislerin park edildiği bölgeye geldiklerinde patronun adamları tarafından kurşunlandılar. İşçilerin silahlı saldırı sonrası yaralanmasını protesto etmek için aynı gün Esenyurt İşçi Platformu ve BDSP'nin çağrısı ile fabrika önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması başlamadan önce Esenyurt polisi basın açıklaması yapmak isteyen kitleye azgınca saldırdı, kitlenin üzerine ve havaya doğru şarjörlerce mermi boşalttı. Olay yerinden 4 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınan bu 4 kişi, yerlerde sürüklendi, otobüste dayak yedi. Aynı muamele gözaltı işleminin yapıldığı Esenyurt Polis Merkezi'nde de devam etti. Aynı merkezde 4 kişinin müdafisi olarak gelen avukatlar da polislerce darp edildi. Polisin saldırgan tavrı ertesi gün gözaltındaki devrimcilerin savcılığa çıkartıldığı esnada da devam etti. En nihayetinde nöbetçi mahkeme tarafından Emine Burcu Eker, Melek Can, Sergül Tarhanlı ve Deniz Edemir tutuklandı. Dikkat çekici olan ise iki işçiyi yaralamaktan dolayı hakkında soruşturma yürütülenlerin aradan bunca zaman geçmesine rağmen halen davası açılmış değil.

5) Alacaklıya polis dayaağı!

Yine Avcılar'da 4 Eylül 2009'da aralarında borç ilişkisi bulunan Yusuf Uzun'la polis Mikail Gökbulut arasında çıkan tartışmanın kavgaya dönüşmesi sonucu Yusuf Uzun, Mikail Gökbulut ve onun diğer polis arkadaşları tarafından dövüldü.

6) Güney Tuna'nın polislerce hastanelik edilmesi!

4 Ekim tarihinde Güney Tuna Avcılar'da 8 polis tarafından dövülerek hastanelik edildi. Güney ve arkadaşları Mustafa Burcu Parkı'nda otururlarken, yunus ekipleri gelerek kendilerine 10 dakika içinde parkı terk etmelerini söyledi. Güney ve arkadaşları masalarında bulunan içki şişelerini temizledikten sonra oturmaya devam ettiler. Bunun üzerine tekrar parka gelen polisler, “hala neden buradasınız?” diyerek üniversitelilere hakaret etmeye başladı. Güney bu hakaretlere itiraz edince 8 polis tarafından yere

yatırılarak dövüldü. Çevredeki insanların tepki göstermeleri üzerine bu kez Güney'i parkta bulunan güvenlik kulübesine götürüp orada dövmeye devam eden polis, Güney'i komalık etti. İstanbul Avcılar'da polis tarafından dövülen ve beyinde ödem, iki bacağına kırık oluşan 21 yaşındaki Güney Tuna'ya Bakırköy Devlet Hastanesi'nde, sağlam raporu verildiği de ortaya çıktı.

7) Çocuklara da ateş açıldı!

Esenyurt'ta gözaltına alınan 2 çocuktan birinin gözaltı aracındayken kaçmaya kalkışması üzerine, polisle çocuk arasında boğuşma yaşandı. Polis yetkililerinin iddiasına göre bu boğuşma sırasında polisin silahı ateş aldı. Silahtan çıkan kurşunla çocuk şans eseri yaralanmazken, aynı ekipte bulunan diğer bir polis bu kurşundan dolayı öldü. Haber gazetelerde "bir polis şehit oldu" diye verilirken, olayın arka planında henüz burjuva yasaların dahi çocuk saydığı yaşta kişilere ateş açıldığı gerçeği örtbas edilmiş oldu.

8) 2 devrimci yine "dur ihtarına uymayarak polisle çatışmaya girdikleri" gerekçesi ile silahla yaralandı!

Alaattin Karadağ'ın vurulmasından on gün kadar önce Avcılar polisi, kimlik kontrolü sırasında dur ihtarına uymayıp polise silahla karşılık verdikleri bahanesi ile MLKP mensubu olduğu iddia edilen 2 devrimciyi yaraladı. Bununla da kalmayarak Özkan Gerçek ve Ömer Adıgüzel isimli devrimcileri tedavi dahi ettirmeksizin gözaltına aldı. Yargı da üzerine düşen rolü oynayarak devrimcilerin tedavi haklarını gaspederek her ikisini de tutukladı. Gerçek ve Adıgüzel ancak yaralandıktan 10 gün sonra ihtiyaçları olan sağlık hizmetinden yararlanabildiler.

Gerçek ve Adıgüzel'in tedavi hakkının sağlanması amacıyla ailesi ve avukatları tarafından İHD'de gerçekleştirilen basın açıklamasında ise iki devrimcinin de polisin iddiasının aksine üzerlerinde silah olmadığını belirttikleri söylendi. Ayrıca savcılık soruşturmasına jet hızıyla gizlilik kararı verilmesine de dikkat çekildi.

9) Alaattin Karadağ infaz edildi!

19 Kasım akşamı Alaattin Karadağ bir afişleme çalışması sırasında dur ihtarına uymadığı bahanesi ile Esenyurt polisinin silahlı saldırısına uğradı, çıkan çatışmanın ardından yaralı olarak ele geçti. Yaralı bir biçimde yerde yatan Karadağ, Emniyet Amiri'nin emri gerekçe gösterilerek hastaneye götürülmeden orada öylece bekletildi. Akabinde ise tanık ifadelerine göre Ford Transit marka beyaz bir arabadan inen uzun boylu bir şahıs tarafından katledildi. Alaattin Karadağ'ın ölümü ile ilişkili olarak resmi kanallardan ailesine 3 gün boyunca bilgi verilmedi. Otopsis de apar-topar yapılarak, ailenin otopside uzman hekim bulundurma hakkı fiilen engellenmiş oldu.

İşkenceyi yapan da, katleden de devlettir!

Dikkat edilirse, çocuklara ateş edildiği tarih 1 Kasım, iki devrimcinin yaralandığı tarih 8 Kasım, Alaattin Karadağ'ın vurulduğu tarih ise 19 Kasım'dır. Yani Avcılar-Esenyurt polisi bu keyfi şiddetinin dozunu her geçen gün artırmakta ve arkasına aldığı yasaların verdiği güçle pervasızlaşmaktadır. Bu tabloya bakıldığında ise ortada bir güvenlik kurumu ile uzaktan yakından ilgisi olmayan ama su katılmamış bir cinayet şebekesi olduğu açıktır!

Ancak başta da söylediğimiz gibi polis terörü sadece Esenyurt-Avcılar polisine özgü değildir. Aksine Türkiye'nin hemen her yerinde bu tür örnekler yaşanmaktadır. Önümüzdeki günlerde "dur ihtarına uymama" bahanesi ile ölümler ve yaralanmaların sayısının artması da muhtemeldir. Zira yargı mekanizmasından burjuva medyaya kadar sistemin bütün kurumları tetikçilerini kollamaktadır.

İşte bu nedenle bu cinayetlere, yaralamalara, işkencelere basit bir biçimde "polisin keyfiyetinin ürünü" deyip geçemeyiz. Zira bu şiddette bir tablo ancak sistematik bir politikanın ürünü olabilir. Görünürde tetiği çeken kolluk güçleri olsa da, özünde perde arkasında işkenceyi yapan da, katleden de devlettir!

Alaattin Karadağ dostları ve yoldaşları tarafından memleketi Antakya'ya uğurlandı...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Alaattin Karadağ 24 Kasım günü dostları ve yoldaşları tarafından gerçekleştirilen törenin ardından defnedilmek üzere memleketi Antakya'ya uğurlandı.

Gazi'de ilk selamlama Parti'den!

Alaattin Karadağ yoldaşı Gazi'de yapılacak uğurlama töreni öncesi ilk selamlayan sınıfın ve devrimin partisi oldu. "Alaattin yoldaş ölümsüzdür! / TKİP" yazılımalarıyla Gazi sokaklarını donatan komünistler, uğurlama öncesinde Alaattin yoldaşın katlini lanetlediler ve anısını selamladılar.

Uğurlama töreni Karadağ'ın yoldaşlarının, siper yoldaşlarının, ailesinin ve dostlarının Gazi eski karakol önünde biraraya gelmesi ile başladı. "Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! / Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez! / BDSP" pankartı arkasında biraraya gelen ilerici ve devrimci güçler kızıl bayraklar ve Karadağ'ın resimlerini taşıdılar.

Toplanma yerinde kortejlerin oluşturulmasının ardından Gazi emekçi halkına yönelik katliamı anlatan ve katil devleti teşhir eden bir konuşma yapıldı. Ardından yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Alaattin yoldaş ölümsüzdür!", "Devrimciler ölmez devrim, davası yenilmezdir!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı. Parti şehitleri olan *Habip, Ümit, Hatice, Hüseyin* ve *Alaattin* yoldaşların isimleri ise kitleden yükselen "Yaşıyor!" haykırışı ile karşılandı.

Yürüyüş sırasında atılan sloganlar arasında işçi sınıfının komünist partisi saflarında mücadele çağrısı yapan sloganlar da öne çıktı.

Yol boyunca korteje ve çevrede izleyen kitleye yönelik gerçekleştirilen ajitasyon konuşmalarında ise Karadağ'ın TKİP militanı olduğu ve devrimci mücadele sırasında şehit düştüğü, sermaye devletinin pek çok devrimci gibi onu da katlettiği, anısının mücadele yükseltilerek yaşatılacağı vurgulandı.

Balkonlardan ve çevreden alkışlayarak destek verilen yürüyüş Gazi cemevine varılmasıyla son buldu.

"Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!"

Cemevi bahçesinde bir süre sloganlar, şiirler ve marşlar eşliğinde cenazenin hazırlanması bekledi. Hazırlıkların tamamlanmasının ardından Alaattin yoldaşın naaşı bahçeye getirildi ve uğurlama töreni başladı.

Anma programı, Habip Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli, Hüseyin Temiz ve Alaattin Karadağ yoldaşlar şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ardından, TKİP MK'nın açıklaması okundu. Açıklama kitle tarafından atılan "Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi" sloganı ile karşılandı.

Ardından, Alaattin Karadağ yoldaşın ağabeyi Abdullah Karadağ yaptığı konuşmada emek ile sermaye arasında verilen savaşta kardeşinin şehit düştüğünü belirtti.

Ardından bir yoldaşımız konuşma yaptı. Yoldaşlarımızın direnişçi yüzünün öne çıkarılması gerektiğini belirterek, Alaattin yoldaşın direndiği, mücadele ettiği için faşizmin açık hedefi olduğunu söyledi.

TUYAB adına yapılan konuşmada, "*Bir tutsak yakını olarak, biz zindanlardaki yaşamın nasıl olduğunu Alaattin yoldaşlardan öğrendik. Devrimcilerin ve komünistlerin yükselttikleri bayraklarıyla faşizmi gömeceğiz.*" dendi.

Mücadele Birliği'nin konuşmasının ardından PDD, Partizan, ESP-G ve Alinteri'nin mesajları okundu.

Mesajlar okunduktan sonra şiir dinletisi sunuldu ve Osman Akgün Kültür Merkezi'nden dostlarımızın müzik dinletisi ile anma sona erdi. Alaattin yoldaşa veda edildikten sonra yoldaş sloganlarla Antakya'ya uğurlandı.

"Devrimciler ölür, devrimler sürer!..."

Karadağ'ı uğurlama töreni baştan sona katliamcı sermaye devletine karşı öfkenin haykırıldığı ve mücadele çağrısının yükseltildiği bir atmosferde gerçekleşti. Sloganlar susmadı, bayraklar indirilmedi. Alaattin Karadağ yoldaşın komünist kimliği vurgulanırken, işçi ve emekçilere TKİP saflarında mücadele etme çağrısı yapıldı. Uğurlama törenine Halk Cephesi, DHF, Partizan, Proleterce Devrimci Duruş, Alinteri, Mücadele Birliği, Ezilenlerin Sosyalist Partisi Girişimi, Halkevleri, DTP, TKP, EHP, Koçgirililer Girişimi, İşçinin Yolu, Ekmek ve Özgürlük, Teori ve Politika, Devrimci Dönüşüm, Toplumsal Dayanışma Ağı Derneği de katılarak destek verdi.

İstanbul'dan komünistler

Alaattin yoldaş devrim davasında yaşıyor!

Alaattin Karadağ yoldaş vurulduğu yerde anıldı...

TKİP militanı Alaattin Karadağ 21 Kasım günü Karadağ'ı vurulduğu yerde anıldı. Yapılan eyleme devrimci kurumlar da destek vererek, devrimci dayanışmayı yükselttiler.

Esenyurt Depo Durağı'nda bir araya gelen Karadağ'ın dostları ve yoldaşları pankart ve kızıl bayraklar açarak yoldaşın vurulduğu yere kadar sloganlarla yürüdüler. Yürüyüş sırasında sürekli olarak, Alaatin Karadağ yoldaşın devrimci kimliği ve neden öldürüldüğüne ilişkin konuşmalar yapıldı. Yürüyüşte ve eylem boyunca sokakta bulunan işçi ve emekçiler, alkış ve sloganlara eyleme destek verdiler. Karadağ yoldaşın vurulduğu yerde ise emekçi kadınlar balkonlardan eylemi takip ettiler. Kadınlar içerisinde gözyaşlarını tutamayanların olduğu gözlemlendi.

Eylemde, “Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür. Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez! / BDSP” pankartı açıldı. Pankartın önünde Alaattin Karadağ yoldaşın resminin olduğu “Alaattin Karadağ ölümsüzdür!” şiarlı döviz taşındı.

Yürüyüşün ardından Alaattin Karadağ'ın vurulduğu yere gelindiğinde yoldaş şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuldu.

Ardından BDSP adına basın açıklamasına geçildi.

“Karadağ'ı katleden devlettir!”

Yapılan açıklamada, sermaye devletinin katliamın üzerini nasıl örtmeye çalıştığı ifade edildi.

BDSP adına yapılan açıklamada, yaşanan katliamın son olmadığını ifade edilerek, Ferhat Gerçek'i sırtından vuranın da, Engin Çeber'i işkencede katledenin de, Avcılar'da Özkan Gerçek ve Ömer Adıgüzel isimli iki devrimciyi vuranın da, Sabra saldıranın da aynı olduğu söylendi.

Yapılan açıklamanın ardından iki ayrı şiir okunduktan sonra, caddenin başına kadar sloganlarla yüründü. Haykırılan sloganların ardından eylem sona erdi.

Eyleme DHF, Partizan, Halk Cephesi, ESP Girişimi, Mücadele Birliği Platformu, YDİ Çağrı, SODAP EMEP, ÖDP, EHP, UID-DER ve Teori ve Politika katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Alaattin Karadağ'ın katledilmesi Adana'da lanetlendi!

22 Kasım Pazar günü İnönü Parkı'nda “Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez / BDSP” pankartının açıldığı eylemde, Alaattin Karadağ'ın katledilmesiyle sokaklarda bir kez daha devrimci kanının akıtıldığı, 19 Kasım akşamı sermaye devletinin kanlı tarihine yeni bir sayfa eklendiği ifade edildi. Karadağ'ın proleter devrimci kimliği anlatıldı.

Yüzüne AB ve demokrasi maskesi takmaktan çekinmeyen devletin bir yandan uyguladığı terörü tırmandırmaya, bir yandan da katliamlara ve sokak ortasında infazlara devam ettiği belirtilerek uygulamaya sokulan TMY, CMK ve PYSK ile donatılan kolluk güçlerinin ilk hedefinin ilerici ve devrimci güçler olduğu söylendi.

Açıklamada polis terörünün son dönemdeki örnekleri sıralandı.

Açıklama şu sözlerle son buldu:

“Devleşen öfkeler, henüz elveda demediler. Bitmedi daha sürüyor o kavga. Ve sürecek yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek.”

Alinteri, ÇHKM, DİP, DHF, Mücadele Birliği Platformu, Halk Cephesi, İHD, ESP'nin destek verdiği eylem basın metnin okunmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak /Adana

Ankara'da infaz lanetlendi!

Alaattin Karadağ, 22 Kasım günü Ankara Mamak'ta BDSP tarafından yapılan eylemle anıldı.

Eylemde, Mamak'ın sokakları atılan kin dolu sloganlarla inletildi. Emekçilerin de evlerinin camlarından destek verdiği eyleme UID-DER, AKA-DER ve İşçinin Yolu destek verdi.

Alaattin Karadağ'ın devrimci sınıf kimliği üzerine ajitasyon konuşmalarının yapıldığı eylemde uzun süre sokaklar sloganlar eşliğinde gezildi. Eylemde sık sık sermaye devletinin katliamları teşhir edildi. Eylem sermaye devletine duyulan öfkenin ifadesi olan sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak/ Mamak

İzmir: “Alaattin Karadağ ölümsüzdür!”

Alaattin Karadağ'ın infaz edilişi 24 Kasım günü İzmir'de gerçekleştirilen basın toplantısı ve eylemle lanetlendi.

BDSP'den basın toplantısı

BDSP, İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nde Alaattin Karadağ'ın katledilmesiyle ilgili basın toplantısı yaptı.

Toplantı İHD Yönetim Kurulu adına Ahmet Alagöz'ün konuşması ile başladı.

Ardından, BDSP adına hazırlanan basın metni okundu. İnfazın nasıl gerçekleştiğinin anlatıldığı açıklamada, Alaattin Karadağ'ın komünist kimliğinden ve yaşamından bahsedildi. Karadağ'ın devrime ve sosyalizme adanmış bir yürek olduğu vurgulandı.

Alaattin Karadağ yoldaşın devrimci yaşamı boyunca işçi sınıfı mücadelesinin yılmaz bir neferi, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tüm yaşamını işçi sınıfının örgütlenmesine, devrim ve sosyalizm davasına adanmış bir sınıf devrimcisi olduğu söylendi.

Bu saldırıların ne ilk ne de son olacağı, Engin Çeber'in işkencecilerinden Sabra Tekstil patronunun saldırılarına kadar, bu sistemin saldırganları koruduğunun belirtildiği açıklama şu sözlerle sona erdi: *“Tüm bunlar asalak patronlar düzeninin gerçek yüzünü göstermektedir. Bu düzenin polisi de mahkemeleri de patronlar düzeninin bekası için çalışmaktadır. Dizginiz devlet terörünün yegane amacı işçi ve emekçilerin içinde bulunduğu sömürü çarklarını kırmalarına engel olmaaktır.”*

Ama bu devran hep böyle gitmeyecek. Bugüne kadar gerçekleştirilen tüm vahşi saldırılara, baskılara, işkencelere rağmen mücadele sürmüştür. Katillerden hesabı işçi ve emekçiler soracaktır.”

Habip Gül'ün ablasının da katıldığı basın toplantısına Demokratik Haklar Federasyonu, Partizan, Mücadele Birliği Platformu, Halk Cephesi, Alinteri, DİSK Emekli-Sen Buca Şubesi, Devrimci Hareket, SES İzmir Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Hüseyin Çoban, Ezilenlerin Sosyalist Partisi-Girişimi de destek verdi.

İnfaz ortak eylemle lanetlendi

Akşam ise Sümerbank önünde Alaattin Karadağ'ın katledilmesiyle ilgili basın açıklaması gerçekleştirildi.

Devrimci kurumların ortak olarak örgütlediği eylemde “Alaattin Karadağ ölümsüzdür!” pankartı açıldı. Eylemde, ÇHD İstanbul Şubesi'nin Alaattin Karadağ'ın katledilmesiyle ilgili hazırladığı metin okundu. Kolluk güçlerinin infazı örbas etmek için delilleri kararttığının ifade edildiği açıklamada, okunan otopsi raporu ile kamuoyu bilgilendirildi.

Ardından okunan basın metninde, Alaattin Karadağ'ın infazı hatırlatıldı ve polislerin kendilerini aklamak için başvurdukları yöntemler, katliamı meşrulaştırma çalışmaları anlatıldı.

Eylem, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Partizan, Mücadele Birliği Platformu, Halk Cephesi, Alinteri, Komünist Köz , Devrimci Hareket, Sosyalist Demokrasi Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi-Girişimi tarafından örgütlendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Alaattin yoldaş ölümsüzdür!”

Alaattin Karadağ, BDSP tarafından 25 Kasım günü Ankara'da gerçekleştirilen basın açıklaması ile anıldı.

Devletin katliamcı yüzünün teşhir edildiği eylemde, Alaattin Karadağ'ın hayatı ve devrimci kimliği üzerine anlatımlar yapıldı. Karadağ'ın 10 yılı aşkın süredir devrimci bir işçi olarak devrim ve sosyalizm mücadelesi sürdürdüğünün ifade edildiği açıklamada, TKİP militanı Alaattin Karadağ'ın sokak ortasında infaz edildiği hatırlatıldı. Tarihi katliamlar üzerinden şekillenmiş sermaye devletinin devrimci mücadeleye azgınca saldırdığı, ama tüm baskılara ve devlet terörüne rağmen bu topraklarda mücadeleyi bitiremedikleri ve bitiremeyecekleri vurgulandı. Bu kokuşmuş düzenden bu ülkenin işçi ve emekçilerinin bir gün mutlaka hesap soracağı ifade edildi.

Eyleme DHF, Partizan, UID-DER, Mehmet Özer ve Temel Demirer destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

25 Kasım uyarı grevi on binlerin katılımı ve coşkuyla gerçekleşti...

Kazanana kadar grev, kazanana kadar mücadele!

25 Kasım bir günlük uyarı grevi tüm ülkede belli bir katılımla gerçekleşti. On binlerce emekçi gerçekleştirdiği eylemlerle taleplerini haykırdı. Her ne kadar devlet güdümlü sendika Kamu-Sen iş bırakma eylemini sevk eylemine çevirerek eylem kırılcılığı yapsa da ağırlığını KESK üyelerinin oluşturduğu emekçiler iş bırakarak alanlara çıktılar. Ne yazık ki KESK içinde de sevk olarak eylemi kıranlar oldu. Ama bunda KESK yönetiminin payı da büyüktür. Zira KESK yönetimi eyleme sevkli katılmak isteyen emekçilerin el altından desteklenmesi gerektiğini ifade etmiş, eylemin kırılmaması yönünde bir çaba göstermemiştir. Ancak bu durum eylemin toplam etkisini ve gücünü azaltmamakta, önemli eksikliklerine işaret etmektedir.

Kamu emekçileri hareketinin uzun bir dönemdir içinde bulunduğu sessizliğe ve geri çekilmeye rağmen 25 Kasım eylemiyle birlikte öncüler şahsında gösterilen sınırlı çaba ve irade sonucunda on binlerce kamu emekçisi harekete geçirilebildi. Emekçi kitlelerin toplumsal desteği alabildi.

25 Kasım eylemi talepleri net, zamanı önceden ilan edilmiş, belli bir planlama çerçevesinde fiili-meşru bir eylemin tabandan, işyerlerinden doğru örgütlenme güç ve iradesi gösterilebildiğinde on binleri harekete geçirebileceğini göstermiştir. Zira 25 Kasım eylemi günü geçiştiren, birbirini tekrar eden eylemlerle “taban hazır değil” argümanına sığınan KESK reformistlerinin yanılmasını göstermiştir. Sınırlı ve dağınık bir çabaya rağmen kendi sınırları içerisinde azami bir başarıyla gerçekleşen 25 Kasım eylemi devrimci bir mücadele programı ve anlayışı çerçevesinde fiili-meşru mücadelenin ihtiyaçlarını dile getiren ve devrimci önderlik boşluğuna işaret eden **Sosyalist Kamu Emekçileri**’nin haklılığını bir kez daha göstermiştir.

25 Kasım’ın başarısının arkasında öncü, devrimci kamu emekçilerinin çabası ve basıncıyla değişik şekillerde oluşturulan, işyeri gezilerini planlayan ve gerçekleştiren, hazırlanan materyalleri etkin kullanan, grev pankartlarını işyerlerine asan komite ve komisyonlar bulunmaktadır. Eylemi örgütleyen taban inisiyatifleri hem işyerlerinin nabzını tutmayı başarabilmiş, hem tabandaki emekçilerin soruşturma terörü vb. baskılardan duyduğu kaygıları gidermeye çalışmış, hem de eylem gününü ve sonrasını işyerlerinde tartışmaya açmaya çalışmıştır. Kuşkusuz bu yönlü bir çabanın KESK’in bütünü tarafından sergilendiğini söylemek mümkün değildir. Ancak sözkonusu çabaların sınırlılıklarına rağmen kamu emekçileri hareketinde bir canlanma yarattığı açıktır.

Daha öncesinde gerçekleştirilen iş bırakma eylemlerinde yaşanan eylem günü işyerlerinin boş bırakılması 25 Kasım’da nispeten ortadan kaldırılmıştır. Birçok işyerinde emekçiler grev önlüklerini giyerek, “Bu işyerinde grev var!” pankartını asarak eylem saatine kadar işyerlerinde bekleyerek diğer emekçileri greve katılmaya çağırmışlardır. Bildiri dağıtımlarıyla, ajitasyon konuşmalarıyla, basın açıklamalarıyla diğer emekçi kesimleri desteğe ve dayanışmaya çağırmıştır. Böylesi bir hazırlığın eyleme katılımı arttırdığı bilinmektedir.

Eylemin başarılarından birisi de ön hazırlık sürecinde eylemin taleplerinin geniş kamu emekçileri kitlesine anlatılması ve taleplerin kazanımı için emekçilerin eyleme çağırılmasıdır. Bilindiği gibi öncesinde KESK, kamu emekçilerinin taleplerini geniş

emekçi kesimlere maletmeye çalışmak yerine söz konusu hazır kitlesini harekete geçirmeyi hedefleyen sınırlı bir pratiğe imza atmakla yetinmekteydi. 25 Kasım eylemiyle birlikte bu sınırlılığı zorlayan bir hat izlenmeye çalışılmıştır.

25 Kasım eyleminin diğer başarılarından birisi de bir yandan işyerindeki emekçiler mücadeleye çekilmeye çalışılırken diğer yandan kamu hizmetlerinden faydalanan geniş emekçi kitlelerin desteğe ve dayanışmaya çağırılmış olmasıdır. Bunun sonucunda da eylem geniş emekçi kitleler tarafından sahiplenilmiştir. Bu sahiplenme eylem alanlarına kitlesel katılım şeklinde doğrudan yansımaya bile okul, hastane, vergi dairesi vb. kamu hizmet alanlarında ve yerelliklerde gerçekleştirilen eylemlere yansımış, birçok emekçi çocuklarını okullara göndermemiş, hastanelerdeki yığılma o gün daha az olmuştur.

25 Kasım sendikasız kesimlerde de bir ilgi ve sempati yaratmış, sınırlı da olsa örgütsüz kesimler eylemlere katılmıştır. Eylem alanında ise katılımın ağırlığını kamu emekçileri oluşturmuştur. Özellikle eğitim emekçileri katılımıyla dikkat çekmiştir. Eylemin ön hazırlığının görece güçlü geçmesinin bir sonucu olarak da eyleme genç ve deneyimsiz kamu emekçilerinin katılımı yoğun olmuştur.

Eyleme katılım anlamında öne çıkan bir diğer kesim ise başta liseliler olmak üzere gençlik kitlesidir. Özellikle devrimci güçlerin ve reformist çevrelerin kortejlerinde gençlik kitlelerinin katılımı dikkat çekmiştir.

Eyleme hazırlık çerçevesinde gerçekleştirilen işyeri gezilerinden yansıyanlar KESK reformistlerinin iddia ettiği gibi tabanın “geri” olduğu söyleminin herhangi bir gerçekliği olmadığını göstermiştir. Zira tabandaki emekçilerin birçoğu iş bırakma gibi hak alıcı bir eylemin hayata geçirilmesi konusunda geç kalındığını ifade etmiş, eylemin arkasının gelmesi gerektiğini dile getirmiş ancak sendikalara duyduğu güvensizlik nedeniyle sürece temkinli yaklaşmıştır. Ne yazık ki tabandaki emekçinin eğilimi ve ruhhalı böyleyken hareketin öncüsü konumundaki unsurlar ise “eylem kararı üstten dayatıldı, tabana sorulmadı, taban istemiyor” vb. söylemlerle görev ve sorumluluklarını yerine getirmekte atıl davranmıştır. 25 Kasım eylemi, tabanın mücadele istek ve dinamiği taşıdığını ancak üzerindeki ölü toprağını silkelemesi gerekenin asıl

olarak öncü kamu emekçileri olduğunu göstermiştir. KESK reformistleri kendi umutsuzluklarını tabana dayatarak, mücadele kaçkınlıklarını tabana mal ederek görev ve sorumluluklarından kaçmaktadırlar. 25 Kasım eylemi artık bu kaçışın bir gerçekliği ve inandırıcılığı olmadığını bir kez daha açığa çıkarmıştır.

Önden talepleri ve hedefi net bir eylem süreci belirlendiğinde, yetersiz de olsa bu süreci örgütleyecek mekanizmalar oluşturulduğunda, tabana, işyerlerine yönelindiğinde, bir parça çaba gösterildiğinde, dirayetli davranıldığında ve işin başına geçildiğinde hiçbir şeyin imkansız olmadığı bir kez daha kanıtlanmıştır. 25 Kasım’ın en önemli kazanımı budur.

25 Kasım’ın bir günlük iş bırakma şeklinde uyarı grevi olduğu düşünüldüğünde eylemin sevk, izin, rapor vb. biçimlerde kırılmasına geçit vermeyecek bir hazırlık yapılması gerekirdi. Eylemin en önemli eksiklerinden birisi budur. Daha önce soruşturma terörüne maruz kalan kamu emekçilerinin en büyük çekincesi soruşturma terörüyü. Hatta birçok emekçinin 25 Kasım günü iş bırakırsa ne tür bir “ceza” alacağı konusunda bir bilgisi bulunmuyordu. Eylemin ön hazırlık sürecinde eksik bırakılan yanlarından birisi de bu oldu. Ön hazırlık sürecinde eylemin meşruluğu daha güçlü işlenebilir, soruşturma terörüne karşı hukuk mücadelesinin yanı sıra fiili bir takım eylemliliklerle sendikanın emekçilere sahip çıkacağı, soruşturmalar geri çektirilene kadar fiili eylemliliklerle sürecin devam edeceği işlenebilir, emekçiler bu bilinçle donatılabilir. Ancak KESK’in söylemi “soruşturmalar karşı hukuk mücadelemiz sürecektir” söylemiyle sınırlı kaldı. Devlet ve hükümet yetkililerinin söylemlerine ve tehditlerine bakılırsa 25 Kasım’ın soruşturma ve cezalarla bastırılmaya, yarattığı güven ortamının bu şekilde zedelenmeye çalışılacağı ortadadır. Bu nedenle soruşturma terörüne karşı fiili eylemliliklerin hayata geçirilmesi için geç kalınmış değildir. Üstelik 25 Kasım bir uyarı grevyse sonrasının bugünden gündeme getirilmesi, yine somut talepler ve hedefler etrafında örgütlenmesi gerekmektedir. Soruşturma terörü de bu sürecin önemli bir parçası ve mücadele konusu edilmelidir.

25 Kasım kamu emekçilerinde anlamlı bir moral ve motivasyon yaratmış, alanlara akan onbinlerce kamu emekçisinin coşkusu ve kararlılığı öne çıkmıştır. Şimdi kazanıncaya kadar grev, kazanıncaya kadar mücadele için harekete geçme zamanıdır. 25 Kasım’ın ardından tüm işyeri ve sendika şubelerinde eylemi, ön hazırlık sürecini ve sonrasını değerlendiren, olumlulukların altını çizirken eksikliklerini mahkum eden değerlendirme toplantıları yapılmalı, daha etkin, yaygın ve güçlü bir hazırlıkla süresiz iş bırakma eylemi hedefiyle mücadele devam etmelidir.

Hiç vakit yitirilmeden 25 Kasım’ın arkası gelmeli, mücadele daha da yükseltilmelidir. Bir yandan devlet yanlısı, eylem kırıcı Kamu-Sen ve Memur-Sen’in işbirlikçi mücadele anlayışı teşhir edilirken diğer yandan tabanını kucaklayacak araç, yol ve yöntemler belirlenmeli, tarihi bugünden ilan edilmiş, talepleri netleştirilmiş ve değişik araçlarla gündemleştirilmiş bir mücadele programı oluşturulmalı, 25 Kasım’ın eksikleri giderilerek mücadeleye devam edilmelidir. 25 Kasım’ın gösterdiği en anlamlı ve önemli deneyim olan örgütlenme komisyonları, grev ve direniş komiteleri vb. taban inisiyatifleriyle süreç örgütlenmelidir.

Kamu emekçileri GREV’e çıktı, hayat durdu!

KESK ve Kamu-Sen’in “grevli-toplu iş sözleşmeli sendika hakkı” talebiyle örgütlediği 25 Kasım uyarı grevi 2 milyonu aşkın emekçinin katılımıyla gerçekleşti.

Kamu emekçileri eğitim, sağlık, ulaşım, büro, yerel hizmetler ve bayındırlık başta olmak üzere birçok işkolunda iş bırakarak hayatı durdurdu.

Türkiye’nin dört bir yanında alanlara çıkan emekçilere sivil toplum örgütleri, işçi sendikaları, siyasi partiler, ilerici ve devrimci kurumlar da destek verdi.

KESK Başkanı: “Aklınız neredeydi?”

25 Kasım sabahı erken saatlerde Haydarpaşa Garı’na gelerek basın açıklaması yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren, Erdoğan’ın greve ilişkin tehditlerine “Toplu görüşmelerin yapıldığı Ağustos ayında aklınız neredeydi?” sorusuyla yanıt verdi. KESK Başkanı ve beraberindekiler, garda görevli olan ve greve katılan çalışanları ziyaret ederek trenlere ve garın çeşitli yerlerine “Bu iş yerinde grev var” pankartlarını astılar.

Akyıldız: “Keyiften eylem yapmıyoruz!”

Türkiye Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız ise, kamu çalışanlarının haklarını korumak ve geliştirmek için kamuoyunun da desteğiyle eylemde olduklarını belirtti. Hakları olmayan hiçbir talepleri bulunmadığını vurguladı.

Emekçiler iş bıraktı, trenler durdu

Grev kapsamında Haydarpaşa Garı’nda tren seferleri durdu. Haydarpaşa Garı’ndan banliyö, ana hat ve bölgesel yolcu trenleri sefere çıkmadı.

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS), Balıkesir Garı’nda greve katılan 5 sendika üyesinin gözaltına alındığını bildirdi. İfadeleri alınan BTS’liler serbest bırakıldı.

Türk Ulaşım-Sen ve BTS Adana Şubesi üyesi yaklaşık 100 kişi, Adana Garı TCDD Servis Depo Müdürlüğü önünde toplanıp iş bıraktı.

Havaalanı ve limanlarda bir yandan yükleme ve boşaltma faaliyetleri dururken diğer yandan buralarda yeterli personel bulunmadığı için günlük işlemler yapılamadı.

Sağlık emekçileri hastanelerde iş bıraktı

İstanbul’da SES’in örgütlü olduğu onlarca hastanede greve çıkıldı. Grev pankartının asıldığı hastanelerden **Okmeydanı** Eğitim ve Araştırma Hastanesi, **Şişli Etfal** Hastanesi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Çapa Tıp Fakültesi, Haydarpaşa Numune Hastanesi’nde sağlık emekçileri iş bıraktı. Hastane önünde basın açıklamaları gerçekleştirdi.

Diyarbakır Devlet Hastanesi ve Van Devlet Hastanesi’nde grev nedeniyle hizmet verilmedi.

İzmir’de İzmir Tabip Odası ve Türk Tabipler Birliği’nin de desteği ile birçok hastanede acil servisler dışında hizmet verilmedi. Greve en yoğun

katılımın olduğu hastanelerin başında ise Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Bozyaka Devlet Hastanesi, Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi ve Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakülteleri geldi.

Karayolları’nda iş bırakma

İstanbul Anadolu Yakası’nda Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü ve Avrupa Yakası Karayolları 17. Bölge Müdürlüğü’nde Yol-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube üyesi işçiler ve Yapı-Yol Sen üyesi kamu emekçileri iş bıraktı.

Nakliyat-İş 2 saat iş bıraktı

Nakliyat-İş üyesi bin işçi Topkapı ambarlarda kamu emekçilerinin uyarı grevine destek olmak amacıyla 2 saatlik iş bırakma eylemi yaptı.

İl il 25 Kasım grevinden yansıyanlar...

İzmir

KESK’e bağlı sendikaların üyeleri işyerlerinde iş bırakarak Konak Meydanı’na akın etti. İlerici devrimci kurumların yanı sıra DİSK ve Türk-İş’in de destek verdiği mitinge onbinlerce emekçi katıldı. İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde eylem programı başladı. Basın metnini KESK dönem sözcüsü Ali Kılıç okudu. KESK’li kadınlar adına 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü nedeniyle de bir basın metni okundu.

BDSP’liler eyleme taleplerin yazılı olduğu dövizlerle katıldılar.

Sosyalist Kamu Emekçileri “25 Kasım bir günlük uyarı grevi son değil başlangıç olmalı. Hak ve özgürlüklerimiz için süresiz iş bırakma eylemine hazırlanalım” bildirilerini dağıttılar.

Çorlu

Sabah 8.30’da işyerleri bu sefer sadece buluşma noktalarıydı. Öğretmenler, tapu çalışanları, karayolları çalışanları, büro emekçileri, belediye çalışanları, sağlık çalışanları işyerlerine GREV için geldiler. Eğitim Sen’de buluşan Eğitim Sen’li, SES’li, BES’li, Tüm-Bel Sen’li, Yapı-Yol Sen’li emekçiler Heykel Meydanı’na sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Alanda yaklaşık 350 kadar emekçi vardı ve işçi havzası olmasına rağmen Çorlu’da yıllardır yapılan en kapsamlı eylemdi.

Tekirdağ

Tekirdağ’da iş bırakan kamu emekçileri Eğitim Sen Tekirdağ Şubesi’nden Tuğlalı Park’a yürüyüşe başladılar. Halk eyleme alkışlarla destek verdi. Alanda yaklaşık 3 bin emekçi vardı.

Kırklareli

Kırklareli’nde iş bırakan kamu emekçileri Dingiloğlu Parkı’na coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi. Burada basın açıklaması gerçekleştirildi.

Antalya – Alanya

Eğitim-Sen Alanya Temsilciliği önünde buluşan

KESK üyeleri Atatürk Caddesi’ni trafiğe kapatarak yürüyüşe başladı. 250 kişi başlayan yürüyüş, okullarında iş bırakan kamu emekçilerinin de katılımıyla 700 kişiye ulaştı. Diğer kamu emekçileri sendikalarının da katılımıyla bin kişiye ulaşan kitle basın açıklaması yaptı.

Mersin

Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi, Toros Devlet Hastanesi ve Mersin Devlet Hastanesi başta olmak üzere bütün Sağlık ve Sosyal Hizmet kurumlarına “Bu işyerinde grev var” pankartları asılarak bildiriler dağıtıldı. Mersin’de emek ve demokrasi güçleri iş yerlerinden ve kurumlarından çıkarak İstasyon Meydanı’nda buluştular. Buradan AKP İl Binasına kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Niğde

Grev Platformu’nun çağrısıyla yüzlerce kamu emekçisi sabahın erken saatlerinden itibaren Hükümet Meydanı’nda kurulan grev çadırına geldi. Niğde’deki demokratik kitle örgütleri, Ulukışla Köy Meclisleri ve çevre plarformlarının katılımıyla KESK grev çadırı etrafında açıklama yapıldı.

Artvin - Hopa

Hopa’daki 25 Kasım grevi sabah saatlerinden itibaren kamu çalışanlarının işyerlerine gitmemesiyle başladı. KESK’in çağrısıyla yapılan eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı.

Mersin - Tarsus

Devlet Hastanesi önünde toplanan sağlık çalışanları, basın açıklamasının yapılacağı Yarenlik Alanı’na kadar yürüdü. Yürüyüşe çevredekiler ve esnaf da alkışlarla destek verdi. 150 kişinin katıldığı açıklamanın ardından halaylarla eylem sona erdi.

Kastamonu

Nasrullah Meydanı’nda toplanan yüzlerce emekçi toplu grev haklarını istediler. Eylem esnasında bazı memurlar yerlere gazete serip soğan-ekmek yiyerek dayatılan açlık ve sefalet koşullarını da protesto ettiler.

Konya

Türk Eğitim Sen, Eğitim Sen ve Eğitim-İş üyesi emekçiler Hükümet Konağı önünde toplanarak basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Manisa

Değişik noktalardan toplanarak Cumhuriyet Meydanı’na gelen KESK, SES, Eğitim-Sen, BES, MİB-DER, çeşitli siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri açıklama yaptı.

Sivas

Sivas’ta ise memurlar Sosyal Güvenlik Kurumu önünde toplandı. Birçok siyasi parti ve sivil toplum kuruluşunun da desteklediği 100’den fazla kişinin katıldığı eylemde, memur cenazesini temsil eden tabut taşınarak, Cumhuriyet Meydanı’na kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Hükümetin sloganlarla protesto

edilirken şarkılar eşliğinde halaylar çekildi.

Turgutlu

Manisa'nın Turgutlu ilçesinde Türk-Eğitim Sen, Eğitim Sen, Eğitim-İş, Türk Sağlık-Sen ve Türk Büro-Sen üyelerinin gerçekleştirdiği eyleme öğrenciler de destek verdi.

Yozgat

Yozgat Cumhuriyet Meydanı'nda Eğitim-Sen'in gerçekleştirdiği eyleme yaklaşık 50 emekçi katıldı.

Burdur

KESK ve Kamu-Sen üyeleri Burdur'da da iş bıraktılar. Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan emekçiler basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Tokat

Tokat'ta okullar Çarşamba ve Perşembe günü tatil edilmiş olmasına greve diğer iş kollarından katılım oldukça iyiydi. Tokat'ta KESK'e bağlı BES, Kültür Sanat Sen, BTS, SES, ESM üyeleri ve Kamu Sen'e bağlı sendikalar iş bıraktı.

Adana

Çukurova Üniversitesi'nde eylem vardı.

Eskişehir

Eskişehir Tren Garı önünde biraraya gelen KESK ve Kamu-Sen üyesi emekçiler, düzenledikleri mitingle AKP'yi ve uyguladığı politikaları protesto etti. Tren seferlerinin geçişi geceden itibaren durduruldu.

Açıklamaların ardından kitle Adalar Migros önüne kadar alkış, slogan ve ıslıklar eşliğinde yürüdü ve eylem burada sonlandırıldı.

Batman

Batman'da birçok sendika ve sivil toplum örgütü tarafından oluşturulan Batman Emek Platformu üyeleri bir günlük iş bıraktı. Sanat Sokağı'nda toplanan platform üyeleri, basın açıklaması yaptıktan sonra halay çekti.

Denizli

Denizli Vergi Dairesi önünde toplanan memurlar, taleplerini içeren pankart ve dövizler taşıdı. Hükümet aleyhinde sloganların atıldığı eylemde memurlar, davul zurna eşliğinde oynadı.

Zonguldak

Bine yakın kamu çalışanının katıldığı eylemde Gazipaşa Caddesi'nde bulunan Madenci Anıtı'na yüründü.

Dersim

Devlet Hastanesi önünde toplanan yaklaşık 3 bin kişi Yeraltı Çarşısı'na kadar yürüdü.

Bursa

Bursa'da Kent Meydanı'nda yapılan eyleme yüzlerce kamu çalışanı katıldı. Eylemde konuşan KESK Dönem Sözcüsü Süleyman Ayyılmaz, bunun iktidara yönelik bir uyarı olduğunu belirtti.

Trabzon

KESK öncülüğünde, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve üniversite öğrencilerinin katılımıyla gerçekleştirilen greve, Atapark mevkiinden şehir merkezine doğru yürüyüş yapılarak başlandı. Yürüyüş kortejinin Meydan Parka girmesiyle birlikte,

sabah Trabzon Valiliği önünden ayrı bir yürüyüş gerçekleştiren Kamu-Sen üyeleriyle birleşildi.

Kilis

Kilis'te iş bırakan kamu emekçileri KESK binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Tüm Bel Sen, BES, SES ve Eğitim Sen üyesi kamu emekçilerine sınırlı sayıda Kamu-Sen üyesi destek verdi.

Kocaeli

Umuttepe Yerleşkesi'nde saat 10:30'da buluşan kamu emekçilerine derslerini boykot eden üniversite öğrencileri de destek verdi

A kapısı önüne gelindiğinde marşlar ve halaylarla beklendi. Burada otobüslere binilerek Merkez Bankası önünde diğer kollardan gelen kamu emekçileri ile buluşuldu.

Alaattin Karadağ unutulmadı

İnsan Hakları Parkı'na gerçekleştirilen yürüyüş sırasında Alaattin Karadağ da unutulmadı. Karadağ, "Alaattin yoldaş ölümüdür!", "Esenyurt faşizme mezar olacak!", "Katil / faşist devlet hesap verecek!", "Parti şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarıyla selamlandı.

İnsan Hakları Parkı'na gelindiğinde "İşgal, grev, direniş!", "25 Kasım'da kamu emekçilerinin yanındayız / BDSP" kuşlamaları yapıldı.

Mitinge yaklaşık 1500 emekçi katıldı.

Kayseri

Kayseri'de biraraya gelen KESK üyeleri kortej oluşturarak, Mimar Sinan Parkı'na doğru yürümeye başladı. Kamu-Sen üyeleri de aynı saatte, Mimar Sinan Parkı'na doğru yürüyüş başlattı. Mimar Sinan Parkı'nda biraraya gelen KESK ve Türk Kamu-Sen üyelerinin sayısı 600'e yaklaştı.

Eyleme, DİSK Kayseri Bölge ve Türk-İş Kayseri Bölge Temsilciliği, ESP, Emek Partisi, Emek Gençliği ve BDSP de destek verdi.

Edirne

Belediye binası önünde toplanan yüzlerce emekçi Saraçlar'a yürüdü. Yaklaşık 600 kişilik kitle Saraçlar'da basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme DİSK ve sivil toplum örgütleri de destek verdi.

Ankara

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nden çıkarak Eğitim-Sen 1 No'lu Şube ile birleşen emekçiler yolu kapatarak yürüyüşlerini sürdürdüler.

Emekçiler SSK İşhanı önünde toplanmaya başladılar. TMMOB, Tez-Koop, İş ve Türk Maden-

25 Kasım 2009 / Sirkeci

Sen'in de destek verdiği eylemde TMMOB ve TTB de yer aldı.

Ankara'daki greve polis müdahale etti. Ziya Gökalp Caddesi'nde toplanan memurlara destek için gelen bir grup öğrenci ile polis arasında arbede yaşandı. Polisin biber gazı ile müdahale ettiği öğrenciler taş ve sopalarla polise saldırdı.

İstanbul

Sabah erken saatlerde iş bırakan kamu emekçileri İstanbul'da Beyazıt Meydanı'na yürüdü. Çapa Tıp Fakültesi ve Sirkeci Tren Garı olmak üzere iki koldan Beyazıt'a yürüyüş başlatan emekçiler Beyazıt'ta birleşti. Direnişteki işçilerin, DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikaların da destek verdiği mitingde aralarında BDSP'nin de bulunduğu çok sayıda ilerici devrimci kurum da yer aldı.

Mitingde konuşan KESK Genel Başkanı Sami Evren Başbakan Erdoğan'a seslendi. 25 Kasım grevine çıkma nedenlerini anlattı.

Başbakanın 25 Kasım grevine yönelik tehditlerine de yanıt veren Evren, AİHM ve Anayasa kararlarını hatırlattı.

Eylem Grup Yorum'un müzik dinletisi ile sona erdi.

Kamu-Sen'in İstanbul uyarı grevi!

Kamu-Sen'in gerçekleştirdiği eylemde şovenizm kusuldu. AKP karşıtı sloganların atıldığı eylemde, toplu sözleşmeli grevli sendika hakkı talebi ise yer yer duyulabilirdi.

Türkiye Kamu-Sen Aksaray Meydanında saat 12.00'de toplanmaya başladı. En önde Türkiye Kamu-Sen pankartı açılırken, ardından Türk Eğitim-Sen olmak üzere konfederasyona bağlı diğer sendikalar da döviz, pankart ve Türk bayrakları açarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünden Fatih İtfaiye Parkı'na yürüdüler.

Şovenist saldırganlığa karşı birleşik mücadele!

Sömürgeci sermaye devleti, son günlerde ırkçı-şoven histeriyi yeniden körüklemeye başladı. İzmir’de DTP konvoyuna yönelik saldırıdan birkaç gün sonra, Kürtler’e yönelik yeni bir linç girişimi Çanakkale’nin Bayramiç ilçesinde yaşandı. 2 bini aşkın Bayramiçli, önce “kız meselesi nedeniyle kavga ettikleri için” ifadeleri alınmak üzere karakola getirilen üç Kürt gencinin kendilerine verilmesi için karakolu kuşattı ardından da Kürtler’in yaşadığı Harmanlık Mahallesi’ne doğru yürüyerek evlere saldırdı. Kürtler’in ilçeyi terketmesini istedi. Dikkat çeken nokta, son dört yıl içinde sonuncular da dahil gerçekleşen tüm faşist linç girişimlerinin en belirgin özelliği, baştan sona planlı biçimde ve polisle işbirliği içinde gerçekleşmesidir.

Özellikle belirtmelidir ki, son yaşanan insanlık dışı linç girişimlerinin kendisi kadar iğrenç olan şey burjuva medyanın bu haberleri veriş biçimidir. Yaşananları masum bir “protesto” olarak göstermeye çalışan burjuva medyaya göre, birkaç yüz faşistin “Kürtler dışarı!” ve “Şehitler ölmez, vatan bölünmez!” sloganları eşliğinde başlattığı ve kısa süre içinde kitlesel bir pogrom girişimine dönüşen saldırı, son derece masum bir “teпки”den ibarettir(!)

Tüm bu yaşananlar, uzunca bir süredir uygulanan Kürt halkına yönelik “topyekûn savaş planı”nın sonuçlarıyla karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Dün Trabzon’da, Bursa’da, Seferihisar’da, Cunda’da, Altınova’da; bugün İzmir ve Bayramiç’te yaşanan provakasyon girişimleri, “üç-beş kendini bilmez ülkücünün işi” olarak değerlendirilemez. “Tahrik edilen vatandaş tepkisi” yalanı da hayli bayatlamış durumda. Burada gözden yitirilmemesi gereken nokta, adım adım yaratılan linç atmosferi ve onu şekillendirenlerin doğabilecek sonuçları göze alma gerçeğidir.

Kürt halkının haklı ve meşru talepleri uğruna yürüttüğü mücadeleyi “terör ve bölücülük” olarak sunan ve yıllarca kirli savaşla onun üzerine giden sömürgeci sermaye devleti, yaklaşık 2005’ten bu yana, kolluk güçlerinin yetersiz kaldığı noktada son marifetlerini İzmir’de ve Bayramiç’te gördüğümüz şoven “sivil dalga”yı kullandı. Devreye sokulacak en son koz, Türk halkını da imha, inkâr ve asimilasyonda ifadesini bulan kirli politikalarının doğrudan bir parçası haline getirmeyi ve hazırlıklar da doğrudan “linç atmosferi”ne yapılmaya başlandı.

Kabul edilmelidir ki, ırkçı-şovenist takımı güçlü bir devrimci alternatifin olmadığı koşullarda ülke çapında gerçekten bölücü bir “fay hattı”nı şekillendirmeyi, aynı anlama gelmek üzere Kürt halkı ile sömürülen işçi ve emekçileri birbirinden uzaklaştırmayı ne yazık ki belli ölçüde başardılar. Elbette Kürt hareketinin düzen içi çözümlere odaklanması da, sermaye rejiminin bu başarısını kolaylaştırmıştır. Öyle ki, bugün en basit sıradan olaylar bile bir anda boyutlanarak tam bir Kürt lincine dönüştürülebiliyor.

Öyle anlaşıyor ki, sömürgeci sermaye devleti bu tür faşist-şovenist kışkırtmalardan, Kürtler’i “hizaya getirme”de yararlanma hesabı içindedir. O, tüm bunları Kürt hareketini ve onun üzerinden de asıl olarak da Kürt halkını ehlileştirip terbiye etmenin aracı olarak kullanıyor. Kürt hareketine ve Kürt halkına

“toplumsal hissiyatı hesaba katın” diyerek yaşanacak kanlı bir pogromla açıkça tehdit ediyor. Ancak bu, her an denetim dışına çıkarak iki halk arasında çatışmalara yol açabilecek, son derece tehlikeli bir oyundur.

Kuşkusuz ki, “topyekûn savaş konsepti”nin bir ayağını MHP-CHP şoven ittifakı oluştururken, diğer ayağını da linç iklimini koşullayan Kürt düşmanı milliyetçilikten kopmamaya özen gösteren “açılım”cı AKP oluşturuyor. Başbakan Erdoğan açıkça linçleri teşvik ederek kitleleri kışkırtıyor. Son yaşanan linç girişimleri, “duyarlı vatandaş tepkisi” masalının yalnızca Türk şovenistlerinin elinde Kürt halkına yönelik linç kampanyasını haklı çıkarmada kullanılmadığını; “demokratik açılımcı” hükümetin de yeri geldiğinde aynı argümana sarıldığını gösteriyor.

İzmir’deki linç saldırısının hemen ardından şöyle diyor Erdoğan: “Bir partinin otobüsünde veya konvoyunun içinde terör örgütünün bayrakları olursa, bölücü terörist başının posterleri olursa, buna sıcak bakmak mümkün değildir.” Elbette bu sözler, sarı-kırmızı-yeşil renkli flama, ya da Öcalan’a ait bir poster gördüğünüzde istediğinizi yapabilirsiniz anlamına geliyor.

Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, linç saldırısını sahiplenip linç güruhunu koruduğu yetmezmiş gibi DTP’yi de açıktan tehdit ederek şunları söylüyor: “Böyle bir ortamda kente PKK bayraklarıyla, terörist başının posterleriyle, sloganlarıyla, terörist kıyafetleriyle girmek açıkça tahriktir.” Kürt halkının ulusal kimliği, dili, kültürü inkâr edilirken, her türlü baskı, terör, katliamı uygulanırken yapılan tahrik olmuyor, fakat Kürt halkı kimliğini isteyince tahrik oluveriyor!

Bugün sermaye devleti, Türk ve Kürt halkını karşı karşıya getirme ve ikincisini kırıntı düzeyinde birkaç ödün vererek teslim alma üzerine kurulu bir politikanın dışına çıkamıyor.

“Kürt açılımı” politikasıyla sermaye devleti, soruna 80 küsur yıldır inkâr edilen Kürt halkının eşit haklarının kabulüne dayalı bir çözüm öngörmemesi bir yana, attığı her adımı Kürt hareketini etkisizleştirme ve sorunun çözümünde inisiyatif ele alma hesaplarıyla atıyor. Sermaye devletinin onlarca yıl süren geleneksel imha, inkâr ve asimilasyon politikalarının beslediği şovenizmin yanısıra politik hesaplar temelinde takındığı inişli-çıkışlı, çelişkili son

“açılım” politikaları da ırkçı kışkırtmalara ve linç girişimlerine zemin hazırlıyor.

İrkçı-şoven histeriyi yayan gerici rejim, işçi sınıfı ile ezilen Kürt halkını karşı karşıya getirmeye çalışmaktadır. Bunun yanısıra da her iki tarafa, yani hem işçi ve emekçilere hem Kürt halkına saldırmaktadır. Bu koşullarda sömürü ve kölelikten kurtulmak isteyen işçi sınıfı ve emekçilerin kaderi ile ulusal baskı ve zulümden kurtulmak isteyen Kürt halkının kaderi arasındaki bağ daha da sıkılaşmıştır. Zira hem sınıfsal hem ulusal baskının kaynağı aynıdır; işbirlikçi sermaye düzeni!

Unutulmasın ki, Türkiye işçi sınıfı ile emekçilerinin, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarını ete-kemiğe büründürmeden sermaye ile hesaplaşması ne kadar zorsa, ezilen Kürt halkının emekçi kesimlerinin Türk sermaye devletinden veya emperyalist güç odaklarından çözüm beklemesi de o kadar ham bir hayaldir.

Ezilen Kürt halkının mücadelesiyle enternasyonal dayanışmaya girmediği sürece, işçi sınıfının kendi burjuvazisine karşı mücadelesi zayıf kalacaktır. Ezilen Kürt halkı da, düzen içi çözümlerden medet umduğu sürece işçi sınıfı ile araya belli bir mesafe koyacak, bu ise kurtuluşunu geciktirmekten başka bir işe yaramayacaktır. On yıldır içte sermaye devletine dışta emperyalist güçlere kendini kabul ettirmek için teslimiyetçi bir çizgi izleyen Kürt hareketinin Türk sermaye devletinin ırkçı-inkârcı politikasında zerre kadar bir değişiklik sağlamayı başaramaması, burjuvazinin ya da emperyalist güçlerin ezilen halkların sorunlarına gerçek bir çözüm üretmelerinin mümkün olmadığını bir kez daha kanıtlamıştır.

Ülke atmosferini zehirleyen bu linç ve pogrom kültürüne son verebilmek için ilerici ve devrimci güçlerin, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen Kürt halkının ortak mücadelesi şarttır. Bu mücadele, rejimin demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmaya hazırlanan saldırılarını püskürtmeyi de hedeflemelidir. Şovenizm zehrini dağıtmak için olduğu kadar, kapitalist sömürü ve baskıya, emperyalist saldırganlık ve tahakküme karşı mücadelede de işçi sınıfı ile ezilen Kürt halkının emekçi kesimlerinin çıkarları ortaktır. Bu güçlerin mücadele birliğinin sağlanması, ırkçı-şoven histeriyi dağıtma yönünde atılmış önemli bir adımı olacaktır.

Kürdistan’da sokak gösterileri ve dizginsiz devlet terörü...

PKK’nin 31. kuruluş yıldönümünde Kürdistan ve batı illerinde gerçekleştirilen sokak gösterileri devlet terörüyle karşılandı.

Eylemler sırasında birçok kişi gözaltına alınıp yaralanırken batı illerinde de barikatlar kuruldu, araçlar yakıldı.

Sermaye devletinin dizginsiz terörüne, polislin çeşitli illerde gerçekleştirdiği ev baskınları eşlik etti. Siirt’te 20, Kocaeli’de 5, Diyarbakır’da 11, Ağrı’da 7, Adana’da 1 ve Mersin’de 40 kişi sokak eylemlerinde ve ev baskınlarında gözaltına alındı. Siirt’te gözaltına alınanlardan 5’i tutuklandı.

Gül tehdit etti

Abdullah Öcalan’ın İmralı Cezaevi’ndeki koşullarının ağırlaştırılmasının protesto edildiği sokak eylemleri 2 Aralık günü yaygınlaşarak devam etti. Eylemler devam ederken Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, gösterilerle ilgili olarak, “*Kanunsuz şeylere kimse boyun eğmez. Onların hepsi tek tek toplanır*” dedi. Cumhurbaşkanı’nın savurduğu tehdit azgın devlet terörüyle uyumluydu.

Mersin

Mersin’de 29 Kasım günü başlayan protestolar ilerleyen günlerde de sürdü. Protesto gösterisi gerçekleştiren gençlere kolluk güçleri silahla karşılık verdi. Polislin açtığı ateş sonucu iki kişi yaralandı.

Mersin’in birçok mahallesi eylem alanıydı. Yüzlerce genç, ellerindeki molotofkokteyli ve havai fişeklerle Siteler Polis Karakolu’na saldırdı. Göstericilere polisler, gaz bombası ve plastik merminin dışında gerçek kurşunlarla da karşılık verdi. Polislin karakolun içinden açtığı ateş sonucu Şahin Arslan isimli çocuk yaralandı. Geniş kapsamlı operasyon yapan polis, 40’ı aşkın kişiyi gözaltına aldı.

İstanbul

Okmeydanı Anadolu Kahvehanesi önünde biraraya gelen grup havai fişek gösterisi yaptı. Grup, yola molotofkokteyli atarak yolu bir süre trafiğe kapattı. Panzerlerle gruba müdahale eden polise, göstericilerin molotofkokteyli ile cevap vermesi üzerine çatışmalar başladı.

Başakşehir Güvercintepe Mahallesi’nde toplanan bir grup genç, Öcalan’a yönelik baskıları kınayan sloganlar atarak Bayramtepe PTT Şubesi’ne molotofkokteyli attı. **Sultanbeyli**’de ise gençler İETT’ye ait bir otobüsü ateşe verdi.

Zeytinburnu Apocu Gençlik İnisiyatifi tarafından Veli Efendi Mahallesi’nde 30 Kasım akşamı 2 araç ateş verildi. Aynı saatlerde Zeytinburnu’ya bağlı Beşelsiz Mahallesi’nde de 3 araç bombalandı.

Beyoğlu Çukur Mahallesi’nde biraraya gelen kalabalık bir grup, Dolapdere Caddesi’ni molotofkokteyli ile trafiğe kapattı. Protestoculara, polis gaz bombası ve tazyikli su ile müdahale etti.

Ümraniye Mustafa Kemal Mahallesi’nde 30 Kasım akşamı biraraya gelen yüzlerce kişiye polis gaz bombası ve tazyikli su ile müdahale etti.

Hakkari

30 Kasım sabahı kepenklerin açılmadığı Hakkari’nin Yüksekova İlçesi’nde bir araya gelen binlerce genç çarşı merkezinde ateşler yaktı.

Kitle polislerin gaz bombalı saldırısına maruz

kaldı. Polislin saldırısına gençlerin taş ve molotofkokteyli ile karşılık vermesiyle başlayan çatışma sonucu kent savaş alanına döndü.

Çatışmalarda 6 kişi yaralandı.

Akşam saatlerinde mahallelerde biraraya gelen gruplar kent merkezine doğru yürüyüşe geçti. Polislin silah kullandığı olaylar sırasında evlere gaz bombası atıldığı görüldü.

Diyarbakır

Diyarbakır’da 30 Kasım akşamı farklı semtlere yapılan ev baskınlarında 4 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınan 4 kişi ile beraber, gözaltına alınanların sayısı 11’e çıkarken eylemler hız kesmedi.

Şehitlik semtinde de, biraraya gelen gençler bir bankaya molotof attı.

Silvan Halk İnisiyatifi yaptığı basın açıklaması ile Öcalan’ın ağırlaştırılmış cezaevi koşullarını protesto etti.

Bingöl

Bingöl’de ise Mirzan Mahallesi’nde biraraya gelen yüzleri kapalı bir grup genç, Su Deposu Tepesi olarak bilinen tepeye çıkarak ateş yaktı. Olay yerine gelen özel hareket timleri müdahale için tepeye çıkmak isteyince gençler molotof, havai fişek ve taşlarla karşılık verdi.

Mardin

Mardin’in Nusaybin ilçesi Fırat ve Newroz mahallelerinde de 30 Kasım gecesi geç saatlere kadar gençler eylem yaptı. Polislerin panzerlerle gençlere müdahale etmesi üzerine gençler de taş ve molotoflarla karşılık verdi.

Siirt

Siirt’te, Belediye İkmal Garajı’nda yapılan mitinge polis saldırdı. Polislin bir genci gözaltına almak istemesiyle başlayan olaylarda 20’nin üzerinde kişinin gözaltına alındığı belirtildi. Müdahalenin ardından başlayan çatışmalar ara sokaklarda devam etti. Öte yandan gece geç saatlerde Siirt İl Jandarma Komutanlığı önünde bulunan boş arazide park halindeki araçlara molotofkokteyli atılarak araçlar yakıldı.

Siirt’teki protestolar sırasında PKK lehine slogan attığı ve polislerle taşla saldırdığı iddiasıyla gözaltına alınan 12 kişiden 5’i tutuklandı.

Van

Van’ın Sayit Fehim Arvasi Mahallesi’nde bir araya gelen gençler, yola taş döşeyerek trafiği kapattı. Çınar Polis Karakolu’ndan polislerin, panzer ve akreplerle kitleye müdahale etmesine, göstericiler taş ve molotoflarla karşılık verdi.

Ağrı

Barış Grubu üyelerinin yaptığı konuşmaların ardından polislin kitlenin etrafını sarması üzerine kitle ile polis arasında tartışma yaşandı. Polis, gaz bombası ile müdahalede bulundu. Göstericilerden 7 kişi gözaltına alındı.

Ağrı’nın Diyadin İlçesi’nde barış gruplarını karşılayan binlerce kişi Öcalan’ın ağırlaştırılmış cezaevi koşullarını protesto etti. Polis yürüyüşe geçen

kitleye gaz bombası ve coplarla saldırdı. Kitlenin taşlarla karşılık verdiği çatışmada M. Sait Sarıhan adlı kişi gaz bombası isabet etmesi sonucu ağır yaralandı.

Çatışmalar sırasında 5 kişi gözaltına alındı.

Başkale

Başkale’de gençler Kale Mahallesi’nde ateş yaktı. Daha sonra mahalle arasında yürüyüşe geçen kitleye polis müdahalede bulundu. Polislin müdahalesine gençler taşlarla karşılık verdi. Eylemler gece geç saatlere kadar devam etti.

Çaldıran

Çaldıran İlçesi’nde mahallelerde bir araya gelen gençler ateşler yakarak yürüyüşler düzenledi.

Şırnak

Şırnak’ın **Cizre** İlçesi’ndeki protesto gösterisine polis müdahale etti. Polislin kullandığı gaz bombaları nedeniyle okuldan çıkan ilkokul öğrencileri de etkilendi.

İdil yolunu trafiğe kapatan gençler, ateş yaktı. Polis, eyleme tazyikli su ve gaz bombaları ile müdahale ederken, gençler taşla karşılık verdi.

Silopi’nin Başak Mahallesi’nde bir araya gelen binlerce kişi meşalelerle, İpek Yolu’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte, PKK bayrakları ile Öcalan posterleri açıldı.

Urfa

Viranşehir ilçesi Şırnak Mahallesi’nde toplanan yüzlerce kişi yürüyüş düzenledi. PKK bayrakları ile Öcalan posterleri taşıyan grup, daha sonra Viranşehir Kaymakamlığı’nın da bulunduğu Karacadağ Caddesi’ne geldi. Burada önlem alan polisler göstericilerin eylem yapmasına izin vermedi. Bunun üzerine grup, burada çöp konteynerlerini devirip, yoldan topladıkları lastiklerle oluşturdukları barikatı ateşe verdi. Polis ise biber gazı ile eylemcilere saldırdı.

Viranşehir’deki gösteriler 2 Aralık akşamı da sürdü. Gösteri yapan yaklaşık 400 kişilik bir grup, yola barikat kurup polis ekipleriyle çatıştı.

Adana

Adana’da 29 Kasım gecesi park halindeki bir kargo firmasına ait araç üzerine benzin dökülerek ateşe verildi. Kamyonet kullanılamaz hale geldi.

Adana Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı Terörle Mücadele Şubesi ekipleri tarafından evine yapılan baskın sonucu Adana’da Özgür Halk Dergisi Çalışanı Şeyhmus Güner gözaltına alındı.

Kocaeli

Kocaeli’nin Topçular Mahallesi’nde 3 eve baskın düzenleyen polisler 6 öğrenciyi gözaltına aldı.

DTP’liler bakanla görüştü

Diğer yandan DTP Grup Başkanvekilleri, Selahattin Demirtaş ve Gültan Kışanak, Abdullah Öcalan’ın durumuna ilişkin Adalet Bakanı Sadullah Ergin ile görüştü.

Görüşmede, DTP’lilerin Öcalan’ın koşullarını ve yaşadığı sıkıntıları gündeme getirerek bu durumun infialle yol açtığını bildirdiği öğrenildi.

Dünyaya gururla bakan proleter devrimci Alaattin yoldaşa...

Devrim ve sosyalizm davası senin gibi proleterlerin omuzlarında yükselecektir!

Merhaba Alaattin (Nurettin) yoldaş,

Partimizin 3. Kongre duyurusunun coşku ve müjdesini işçi ve emekçilere vermeye hazırlandığımız bir sırada, 19 Kasım akşamı İstanbul Esenyurt'ta, Avcılar-Esenyurt polisi tarafından infaz edildiğin haberiyle sarsıldım. Sermaye devletine, onun işçi, emekçi ve devrimciler üzerinde bir terör mekanizması gibi işleyen düzenine duyduğum kinim bir kat daha arttı.

Katliamın ertesi günü, sahibinin sesi olan medya, sermaye devletinin sözcülüğünü üstlenerek sokaklarda devrimci işçi kanı akıtanları alkışlayarak çığırtkanlık yapmıştı. Pencere, balkon ve sokaktaki görgü tanıklarının anlatımları ise, senin yaralı olarak yakalandığın, Ford transit marka araçtan inen sivil bir polisin üzerine ateş ederek seni orada infaz ettiği yönündeydi. Hemen sonrasında Karadağ ailesi olmadan otopsinin yapılması, aileye yönelik tehdit ve baskılar, delil karartma girişimleri vb. tüm bu somut bilgilere rağmen, sermaye medyası, suskunluk fesadıyla davranarak sokak ortasında açıkça işlenen katliamı bilmezden, görmezden ve duymazdan geldi. Katliamcılığı ile nam salmış cinayet şebekesi Avcılar-Esenyurt polisi, onu koruyup kollayan sermaye devleti ve işbirlikçi medyası bilmelidir ki, bunun hesabı kendilerinden elbette bir gün sorulacaktır. Bundan hiç kuşku duymuyorum. ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizminin Türkiye'deki uşak ve beslemelerinin de bundan kuşku olmasın.

Sevgili yoldaş,

Yüreğimi sarıp sarmalayan yalnızca duyduğum kin ve öfke olmadı. Yüreğimde taşıp kabaran sana duyduğum sevgi ve bağlılığın derinlikleri oldu. Senin gibi bir yoldaşa sahip olmanın onuru oldu. Senin gibi bir abiye sahip olmanın gururu oldu. İnsanlar bir ömür yaşar, oysa sen, daha gencecik yaşınla birkaç ömür yaşadın. Yaşamının her anını bir direniş manifestosuna çevirdin.

Tanıştığın andan itibaren örgütünü, partini sahiplendin. Kendinle bütünleştirdin. Senin deyimimle "et ve tırnak" gibi oldun. Ölüm Orucu'nda bedenini hücre hücre erirken bile, gözlerinde ve yüreğinde kabına sığmayan bir sevdadaydı parti. Fabrikada kapitalist patronlara, işkence tezgâhlarında işkencecilere gösterilen direngen bir tutumdun. Geleceğin özlemiydi parti. Yarınlar duyulan büyük bir inançtı. Coşkulu ve berrak bir yaşamdı. Bir tükenmez inançtı, tüm fırtınalara inat. Bir yorulmaz yürek. Parti sendin çünkü. Tıpkı Habip, Ümit, Hatice ve Hüseyin yoldaşlar gibi... Tıpkı devrimci mücadelemizde kilometre taşları olan Mahirler, Denizler ve İbrahimler gibi.... Uğrunda hapisler yatılan, işkenceler görülen, ser verilip sır verilmeyendi. Uğrunda tereddütsüz ölünendi. "Yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçi için" direnmekti. Tıpkı, düşmana teslim olmayıp son nefesine kadar etinle tırnağınla direnmekti, senin gibi...

Sevgili yoldaş,

Her zamanki gibi seni kıskandığımı söylemeliyim. Devrimci mücadelede her an şehit düşebileceğimizin bilincindeydim. Ancak önceliğin ben olmasını istedim. Çünkü seni çok seviyordum. İşte bu nedenle seni kıskandım. Aşkolsun sana ki, ardında tertemiz ve

lekesiz bir yaşam bıraktın. Ölümle alay edip ölümsüzler kervanına katıldın. Seni katleden canlı ölümlerin korkusunu büyüttün. Tarih tanık olsun ve bu ölümler yığını bilsinler ki, sağ elinin 4 parmağını kullanabiliyor olsaydın seni bu kadar kolay infaz etme cesaretini gösteremezlerdi. Zira her ölümle burun buruna geldiğinde gösterdiğin cesaretin nice tanığı oldu, değil mi?

Nadiren de olsa seni görebilme umudunu bilmek bile benim için tarifsiz güzellikteydi. Ya da bir selamını almak bile içimi ısıtmaya yeterdi. Şimdi aramızdan fiziken ayrılmış olmanın boşluğunu yaşayacağım. Fakat benliğimde ve yüreğimde seni her zamankinden daha çok duyumsayacağım. Biliyorum söylediklerimi duysan, "ben zaten sizinleyim, beni yok edebilirler ama partiyi yok edebilirler mi, yığınların öncüsünü..." derdin. Haklısın yoldaş öylesin. Ve nefesimin son anına kadar da hep öyle kalacaksın.

Seni işçilere, emekçilere ve yoldaşlara elbette anlatacağız. Kardeşin ve yoldaşın olarak bu görevi bir an önce yapmanın telaşı içerisindeyim.

Seni anlatmaya en baştan başlamalı. Hani o ilk örgütlendiğin süreçten ve beni de örgütlediğin o heyecanlı günlerden...

"Proleter devrimci maya" sende nasıl tuttu?

'78 yılının 3 Mart'ında, dört mevsim yağmurun eksik olmadığı güzelim Antakya'da, Amik Ovası'na hayat veren Asi nehri diyarında, yedi kardeşin dördüncü çocuğu olarak dünyaya geldin. Son derece yoksul bir ailede büyüdüğün için ilkokuldan sonra okuyamamış ve hemen işçilik hayatına atılmıştın.

Daha çocukluğundan beri kardeşlerim arasında en ayrıksı olanı sendin. Tüm kardeşlerimi çok sever fakat nedenini bilemediğim bir biçimde seni daha çok severdim. Hepimizin neşe kaynağıydın. Soğuk kış geceleri ya da tadına doyumaz yaz akşamlarında bizleri etrafına toplar ve gözlerimizden yaşlar akasıya

güldürürdün. Belli yeteneklerinle göz doldururdun. Sorumluluk duygusu sende daha o zamandan beri çok gelişmişti. Mesela kışın yakacak odunumuz mu yok, iş çıkışı gider çevreden odun toplardın. Veya meyvenin bu kadar bol olduğu bir yerde biz yiyemiyor muyuz, bir yerlerden bulur getirirdin. Bizler de sayende yerdik. Yoka yok demez bu açıdan yaratırdın. Annemin hep övünç kaynağıydın.

Birileri senden bahsederken gözlerinde hep gülümseyen ışıltı olurdu. Ben de senin gibi bir abiye sahip olduğu için hep gurur duyardım. Senin yanında olduğumuzda güvenli ve rahat olur, sürekli seninle beraber olmak isterdik.

Hani partiye üyelik başvurusunda bahsettiğin o intihar girişimi var ya, hadi onu da anlatayım. Sen daha 15 yaşlarında olmalıydın. Bir gün köyde Lider adında bir kıza sevdalanmış, ona mektup yazarak fırında çalıştığın bir çocukla göndermiştin. Sanırım bunu birkaç defa tekrarlamışsın. Kız durumu babasına bildirmiş. Bir gün hışımla gelen babası seni dövmeye yeltenerek kızının peşini bırakmazsan polise şikâyet etmekle tehdit etmişti. Babam seni elinden almış ve kendi elleriyle dövmeye başlamıştı. Bir-iki abimin araya girmesiyle olay yatışmıştı. Köyde pek görülmeyen bu olay bir süre konuşulmuştu. Abilerim ve yakın akraba gençleri de alaylı konuştuğu için çok zoruna gitmiş, kendini yalnız hissetmiştin. Seni anlamayan bu dar ve gerici ortama kızmış, isyan bayrağını çekmiştin. Ben ise bu olaydan etkilenmiş ve sana yapılanlara çok üzülen, destek olmaya çalışmıştım.

Aradan bir süre geçtikten sonra bir akraba aracılığıyla devrimci yayınlarla tanıştın. Çok geçmeden eve hiçbirimizin görmediği, adını duymadığı kitaplar getirmeye başladı. Ve nihayet EKİM'le tanıştın. Daha en başında anlam veremediğim bir değişikliğin sende yaşandığını gözlemlemeye başladım. Örneğin kendi yatağını topluyor, yemeğin hazırlanmasına yardımcı oluyor, bizlerin sorunlarıyla ilgileniyor ve ayrıca

annemle bir arkadaş gibi konuşmaya çalışıyordun. Bu apaçık değişikliğin her hafta sonu gittiğin Antakya’da olduğunu (buralarda görüştüğün insanlar olduğunu) anlamaya başlamıştım. Bu arada bana da sık sık devrimci romanlar vermeye, özel olarak ilgilenmeye başlamıştın. Bir gün katıldığımız 1 Mayıs’tan sonra, gözlerinde ışıltıyla heyecanın karışımı şimdi bile anımsadığım bir duyguyla *Kızıl Bayrak*’ı vermiş ve oturup beraber okumuştuk. Aynı zamanda diğer devrimci yayınları da okumamıza rağmen nedense *Kızıl Bayrak* bana daha farklı gelmiş ve onu okumayı tercih etmiştim. Bunun hemen ardından başka insanlarla (yoldaşlarla) tanıştırmamı talep etmiş ve bu isteğimi yerine getirdiğin için beni çok mutlu etmiştin. Çok sürmeden seninle böylece yoldaş olduk.

Sorumluluk ve soğukkanlılığın sonucu pek çok olayla karşılaştığında rahatlık gösteriyor ve içinden çıkabiliyordun. Bir defasında benim ilk pratik deneyimim sırasında yaşadığımız bir kovalamacada buna tanık oldum. Ben bildiriye bıraktıktan sonra peşimden bizi fark eden bir adam bağırmaya başlamıştı. Sen de benim oradan uzaklaşmamı sağlamak için kendini ortaya atmış ve bir süre kendi etrafında koşturmuşsun. Gizlendiğim yerden seni görünce çıkmış ve oradan uzaklaşmıştık. Ardımızdan peş peşe silahlar sıkıldı. Fakat bildirileri bitirip öyle döndük.

Pratik çalışmalara her zaman katılıyor ve sürekli yeni alanlar açmaya çalışıyordun. Çalışmada gösterdiğin azim ve coşkuyu çevrendeki genç yoldaşlara da hissettiriyordun. Seninle bir kez bile pratik çalışmaya katılan bir yoldaş, bu yanıyla senden çok etkileniyordu. Bir gün dikkat çekmemek için, üç yoldaş pratik çalışmaya çıktık. Üç kişi olmamıza rağmen diğer yoldaşlar senin neden gelmediğini sordular. Pratik faaliyeti yetersiz buluyor ve daha fazlasını yapmak gerektiğini söylüyordun. Bu açıdan çalışmanın taşınmadığı her yeri ve her ortamı bu gözle de değerlendiriyordun. Örneğin akrabaların oturduğu bir köy ya da gidilen bir düğün, konser, etkinlik vb. gibi.

EKİM’le kurduğun bağın nasıl da sağlam temellerde olduğunun dolaysız tanığı olarak şunu söylemeliyim ki, sen örgütü ve örgütlü mücadeleyi her adımda hissederek yaşayan bir devrimci oldun. İlk örgütlediğin işçi olarak bana bunu öğretmeye çalıştın. Ve bu sayede ben de birçok işçi örgütlemiş oldum.

Sana dair unutamadığım anılar arasında bir tane daha anlatayım. Ben örgüte nasıl üye olunduğunu sorduğumda, her zamanki gibi bu soruyu çok önemsemiş ve “*örgütü etinde kanında ve canında hissediyorsan sen örgüt üyesisin demektir. Çünkü örgüt biziz*” demiştin.

Yine bir gün heyecanla örgütle kesilen bağın kurulduğunu söyleyerek *EKİM*’i verdiğiğinde, gözlerinde parlayan ışığın olduğunu gördüm. Bununla elime geçen yayının taşıdığı değeri anladım. Çok geçmeden İstanbul’dan bir yoldaşın geldiğini ve benimle tanışmak istediğini söylediğinde de aynı ışıktı gözlerinde parlayan. Tanışmak için sabırsızlıkla beklediğim bu yoldaş Hatice yoldaştan başkası değildi. Ve onu tanıdığımda senin gözlerindeki ışığın neden parladığını daha iyi anladım.

Askerlik sorununun ortaya çıkması üzerine bundan sonraki yaşamına yön verecek kararı vermekle karşı karşıya kaldığında, tereddüt etmeden devrimci mücadeleyi seçtin. Ve senin gibi proleterlerin arasına katılmak üzere büyük kentlere doğru birlikte yolculuğa çıktık.

Sen çoğunlukla 12 saat fabrikada çalışır, hiç uyumadan halletmen gereken işleri bitirir ve çok az uyuyarak kalan zamanda işçilerle ilgilenirdin. Onlarla kâh kahvede görüşür, kâh sendikaya götürür, kâh evlerine giderdin. Bunun meyvelerini alman da çok uzun sürmezdi.

Bir gün aynı fabrikada çalıştığın bir işçinin evine

birlikte gittik. İşçinin eşi bana şöyle demişti: “*Benim eşim geleneklerine bağlı kapalı bir insandır, eve kesinlikle iş arkadaşlarını getirmez, ancak abinle tanıştıktan sonra çok değişti, böyle bir abiye sahip olduğun için onunla gurur duymalısın.*”

Bir başkası ise göçmen bir aileydi. Evde büyükanne, çocuklar, anne, herkes sana büyük bir saygı ve sevgi besliyordu. Örneğin, işçinin annesi dinine bağlı bir kadındı. Oysa sen onunla dini tartışıyordun, fakat bunu kaba ve sert bir tutumla değil anlayacağı bir şekilde yapıyordun. Yine de bu yaşlı kadın seni çok seviyor ve “*bir oğlum da sensin*” diyordu. Bunun gibi pek çok örnek daha var.

Sen sadece birlikte çalıştığın işçileri de değil hiç tanımadığın işçileri de etkileyebiliyordun. Bir defasında ücretlerimizi vermekte ayak direyen, işçilerin silahla tehdit edildiği fabrikaya birlikte gittik. Fabrika önünde bekleyen işçiler etrafımızı sarıp bu doğal ama etkileyici insanın kim olduğunu benden öğrenmeye çalıştı. Yalın ve doğallığıyla konuşurken işçilerdeki etkileşimi görünce ben de etkilendim.

Seni yalnızca örgütçü kimliğiyle değil, ev yaşantısında sahip olduğun örnek pratiğinle de hatırlayacağız. İşte olduğum bir günde halıları yıkamıştın. Mahalledeki kadınlar şaşkın bakışları ve böyle bir abiye duydukları hayranlığın karışımıyla sana hemen yardım etmişler ve kısa sürede halılar yıkanmıştı. Ben “*neden beni beklemedin, birlikte yıkardık*” dediğimde, “*senin yorgun olabileceğini düşündüm*” dedin. Eğer fırsat bulup bulaşıkları yıkayamamışsan not bırakır ve özür dilerdin. Ben gece geç saate kadar mesaiye kaldığımda, genellikle seni yemeği hazırlamış ve beni bekler vaziyette bulurdum. Böyle durumlarda işyerinde yemek yediğimi, beni beklememeni defalarca söylememe rağmen sen yemez yine de beni beklerdin.

Seni her fırsatta sonucu ne olursa olsun yardım elini uzatmanla da hatırlayacağız. Yine bir gün oturduğumuz ev sahibinin kızı bize gelerek bir sorununu paylaşmış ve senden yardım istemişti. Çalıştığı fabrikada bir erkek işçiyle birbirlerine âşık olmuşlar. Fakat sevgilisi Kürt olduğu için ailesi bu ilişkiye karşı çıkıyor, onu işten çıkartarak ilişkisini kesmeye çalışıyorlar. Genç kızın talebi sevgilisini arkadaşınmış gibi bizim eve getirip görüşmelerini sağlamandı. Ve sen hiç düşünmeden bu isteği yerine getirdin. Sonrasında genç kızın küçük kız kardeşi bunu babasına anlattığında, kibarca ev sahipleri tarafından evden çıkarıldık.

Ölüm Orucu süreci bir yeniden doğuş ve Parti’yle bütünleşmendi

2001 Nisanı’nda, İzmir’de, Emek Platformu’nun düzenlediği kriz karşıtı mitingten alınıp tutuklandığında soluğu Ölüm Orucu’nda almıştın. Dışarıda iken de Ölüm Orucu sürecinin dış ayağını yeterince iyi öremediğimizden yakınıyor ve yapılanları çok yetersiz buluyordun. Bu bilinç açıklığına sahip olduğundan Ölüm Orucu sürecine dâhil olmak için sabırsızlanıyordun. Yaşanan sürecin sonuçları ve ağırlığı hakkında kafan netti ve her ne olursa olsun bu süreç senin tarafından göğüslenenecekti. Öyle de oldu. Birçoğunun, ileri kadrolar nezdinde zayıf düştüğü, devrime sırt döndüğü bu süreçten, sen alının akıyla çıkmayı başardın. Çünkü sen devrimi ve devrimci mücadeleyi etinde ve kanında yaşıyor, partiyi kendinle cisimleştiriyor, Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlardan devraldığın bu bayrağı yukarılara taşımayı boyun borcu biliyordun.

Tahliye edildikten kısa bir süre sonra seninle görüştüğümde bunu net olarak gördüm. Bana sürekli partiyi anlatıyordun. Tanışmadığın için çok üzüldüğün Habip yoldaşın, Ümit ve Hatice yoldaşların sürekli yanında olduğunu söylüyordun. Her soluğunda onları hissettiğinden ve sürekli olarak seninle birlikte olduklarından bahsediyordun. Partiyi bilmek, anlamak

işte bu diyordun. Bilinç açıklığına sahip olmayan bir insan senin hissettiklerini anlayamaz ve anlamlandıramazdı.

İşte bu bilinç açıklığıdır, gönlü sizden yana olsa da fiziksel olarak zayıf düşerek Ölüm Orucu’nu bırakan PC’li bir bayanın elinden tutup onu kaldırmak istemen. PC’nin onu “hain” ilan etmesine rağmen ona manevi güç vermeye çalışman. Bu durum karşısında senden çok etkilenen bayan, sonradan anlaşıldı ki, tahliye olduktan sonra Antakya’ya sırf bizimkileri ziyaret etmek için gitmiş.

“Acılar da sevinçler gibi olgunlaştırır insanı”

İşçilerin 12 saat sigortasız olarak çalıştırıldığı fabrikada, bozuk bir prese sağ elini kaptırıp 4 parmağını kaybettiğin anı, çok sonraları anlatırken bile soğukkanlılıkla gülerek anlatmıştın. Ve bana şairin deyişiyle “*acılar da olgunlaştırır insanı*” demiş, bu olayın coşku ve azmini daha da bilediğini ifade etmiştin. Gerçekten de öyle olmuş, senin azminin ve mücadeledeki coşkunun daha da arttığını gözlemlemiştim. Şimdi hatırlıyorum da, sana duyduğum saygı ve sevgim her zamankinden daha çok artmıştı. Sınırlı sayıdaki her görüşmemizden sonra bu duygunun derin izleriyle ayrılıyordum senden.

Katillerini unutmayacak ve unutturmayacağız!

Filistin halkında bir gelenek vardır. Bu geleneğe göre şehitlik mertebesi ulaşılan en yüksek mertebedir ve bu nedenle şehit düşenlerin aileleri onurlandırılır. Yerlerine yenileri katılır. Şimdi sen de aileni, dostlarını, sevenlerini, yoldaşlarını ve partini onurlandırdın. Erdemli kıldın.

Kardeşlerim!

Bu onuru taşıdığınızı bilin. Alaattin’le daha çok gurur duyun. Gözyaşlarınızı düşmana belli etmeyin. Öfkenizi ondan hesap sormak için biriktirin. Çocuklarınıza Alaattinler’in davasını öğretin. Bu yiğit proleter devrimcinin bizlere bıraktığı mirasa sahip çıkın.

Sevgili yoldaş,

Seni her astığımız afişte, her dağıttığımız bildiride, şiarlarımızla süslediğimiz her duvarda hatırlayacağız. Seni fabrikalarda sınıf çalışması yürütürken, eylemlerde kitleye hitap ederken, işkencehanelerde direnirken hatırlayacağız. Seni pusuya yatmış düşmana karşı son nefesini verirken bile gözlerinde parlayan ışığınla hatırlayacağız. Seni “uğrunda tereddütsüz” öldüğün, sarsılmaz inanç duyduğun parti ve devrim davasında yaşatacağız.

Seni İzmir Çiğli Organize’den, Menemen’den, Pınarbaşı’ndan, Gaziemir’den, işçi ve emekçi semtlerinden hatırlayacağız. Seni İstanbul’da Esenyurt’tan, Kırac’tan, işçi ve emekçi mahallelerinden hatırlayacağız. Seni, Hadımköy’den, haramilerin yuvası Haramidere’de Sabra Tekstil’den hatırlayacağız. Metal, plastik ve tekstil işçileri onları örgütleme azminle seni hatırlayacaklar.

Sen kavganın hakkını verdin. Kanınla partimizin bayrağını kızıştırdın. Şimdi sıra bizlerde.

Anıların önünde saygıyla eğiliyorum.

Hoşçakal abim, hoşçakal dostum, hoşçakal yoldaşım.

Alaattin Karadağ (Nurettin) yoldaş ölümsüzdür!

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Yaşasın Partimiz TKİP!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Kardeşin, dostun, yoldaşın

Alaattin Karadağ (Nurettin) yoldaşın Par

Evet yoldaşlar, b

*Bir zincir vardı,
etle kemiğin birleşmesine engel olan,
onları da çoktan kırdım!..*

Büyük çoğunluğu Arap-Alevi nüfusun oluşturduğu bir kentte ve feodal kültür yapısının egemen olduğu emekçi bir aile ortamında büyüdüm. Çevremizdeki birçok aile gibi biz de belirli bir döneme kadar 9-10 nüfus tek odada sıkışıp yatar ve kalkardık. Ailemin tek geçim kaynağı tarımdı. Bunun dışında babam arada bir yurtdışına çıkar çalışırdı. İlkokul dördüncü sınıfa kadar babamın yüzünü fotoğraf dışında (ve küçüklüğümde kalan hayal-meyal bir görüntü) görmedim. İzine geldiğinde bir yabancı gibi karşılardım. Baba kelimesi lafta kalır dururdu.

13-14 yaşına kadarki dönemim çevreden kopuk, yukarıda çizdiğim aile tablosu içinde şekillendi. 9 yaşlarındayken birer hafta iki ayrı tamir atölyesindeki çalışmaları saymazsak sürekli tarım işleriyle uğraştım. Babam yurtdışından geldikten sonra beni bir akrabasının yanına çalışıp meslek (eti senin kemiği benim diyerek) öğrenmeye verdi. Hiç tatili olmayan, sabahın 5'inden akşamın 6'sına kadar süren çalışma koşulları vardı. Pazarlanmış bir mal gibi, aldığım ücretin 2-3 haftalığını babama verir, bir haftalığını da bana verirdi. Hatta hiç unutmam, bir defasında babam bu haftalığımı da benden istedi. Yumuşak bir sesle, duygu sömürüsü yaparak, ben de kendime gömlek aldım, parayı gömleğe harcadım dedim, O da yüzüme tükürüp kapıyı sertçe yüzüme çarparak gitti. Ve o yaşına kadar ilk defa kendi kazandığım parayla kendime eşya alıyordum.

Aile içindeki isyanlarım ilk olarak böyle boy veriyordu. Bu işyerinden ayrılmak istedim ailem izin vermedi. Bütün bu dönem boyunca ailemden hiçbir destek çıkıp yardım etmedi, yani tek ve savunmasızdım. Şimdi düşünüyorum da, demek ki insanın devrimle, devrimci mücadeleyle uzaktan hiçbir bağı olmasa bile, o kadar baskı, sömürü ve yabancılaşmaya bir yerde kendini tepkiye bırakıp isyan kanallarını açıyor ve o kanal karşılığını bulursa oraya akıyor.

Bu dönemlerde akraba çevresine daha sık gitmeye başladım. Ailem onların yanına gitmeme de tepki gösterdi, çünkü aralarında toprak davası vardı. Ben bunları saçma bulur, inadına giderdim. Burada aile büyükleri arasında bazı sohbetler geçerdi. Dinledikleri müzikler çok tuhafıma giderdi. Örneğin çocukluk dönemlerimde beni Kuran kursuna göndermişlerdi, hocaların oğlu da sürekli Ferhat Tunç, Ahmet Kaya dinlerdi. Şarkı sözleri, müziğin ritmi çok ilgimi çekerekdi. "Hani benim gençliğim nerede, çaldılar çocukluğumu habersiz"... Kim çalabilirdi çocukluğu, topacı, pencereyi, niye çalardı? vb. Ya da Zülfü Livaneli'nin resimlerine baktığımda bana bambaşka gelirdi. Sanki bu sözler, bakışlar, müzikler başka şeyleri, derin şeyleri ifade ediyormuş gibi gelirdi.

Ve televizyondan izlediğim filmlerde, pembe dizilerde gösterilenler... (Ailesini kaybetmiş bir çocuk, bir şekilde yoksul bir ailenin yanında hiç mutlu olmamış, sevgiyi tatmamış, birçok seyden mahrum

kalarak yaşarken, belirli bir dönemden sonra gerçek ailesi onu buluyor ve her şey tersine dönüp mutlu bir sonla bitiyor...). Ve ben de sürekli böyle duygulara kapılır, sanki benim de kaybedilmiş, kaybettiğim bir geleceğim varmış gibi gelirdi. Bütün bu yaşadığım süreçte ailemden hiçbir destek, anlayış vb. hiç göremedim. Aile içerisinde birkaç abim ve gençler olmasına rağmen. Ama sonraki süreçlerde gördüm ki, aile yapısı (dinsel gericiliğin içinde yoğrulmuş olması) ve daha da ötesinde sermaye düzeninin aile yapısı, kişileri kendi içlerinde birbirlerinin sorunlarına duyarız, yabancılaşmış hale getiriyor, rekabet ve kişisel çıkarlarıyla birlikte yoz kişilikler yaratıyordu.

Bütün bu duygu ve düşüncelerle şekillenen kişiliğimle (kavgayı hiç sevmeyen, sürekli haklının yanında yer alan ama haklı haksız tartışmalarında konuşmaya cesaret edemeyen ve diğer birçok konuda kişisel veya genel olsun kendi kendime yabancılaşmış), adeta kafesinden çıkmış bir kuş gibi bu işyerinden ayrıldım. Bir dönem boyunca (birkaç ay) çalışmadım ve bu dönemde adeta bunalımlara girdim. Ailede doğru dürüst diyalog denen şey yoktu zaten ve intihar etmeye karar verdim. Evde ne varsa bir sürü hap, şurup içtim, hatta ölmek için bunların üstüne mum bile yedim. Ve bütün bunlara rağmen ölemeyeceğim diye bir his vardı içimde. Sabah uyandığımda ölmemiştım, ellerimi, her yerimi yokluyordum, yine de ölmemiştım. Damın üzerine çıkıp kendimi aşağıya atmak istedim, içimdeki his beni geri çevirdi (hani benim gençliğim nerede, çaldılar çocukluğumu habersiz, samimi gerçek dostluklar, arkadaşlıklar...).

Bütün bu rezilliğe değmez diyerek bir nevi savaş açtım kendi kendime.

Bu dönemden sonra küçük bir sanayide iş buldum. Burada çalışanların çoğunu mahalleden, okuldan, ya da daha önceki işyerime gelen müşterilerden tanıyordum. Yine de bu ortam bana birçok yönüyle yabancı geldi. Sürekli arkadaşlar arasında bile çıkar çatışmaları vardı. Bir sigara veya bir kutu bira için birbirleriyle yumruk yumruğa kavga edenler, bir süre sonra hiçbir şey olmamış gibi her şeye devam ederler. Gördüğüm bu arkadaşlık ilişkisinin hayalimdeki arkadaşlıkla uzaktan yakından hiçbir bağı yoktu. Ve bu ortama ayak uyduramadığım için sürekli eleştiri alıyordum. Yaptığımız iş hamallık gibi olduğundan, bir önceki işyerime göre daha iyi para alıyordum. Meselâ orda 20 alıyorsam, burada 50 almaya başladım. Aile içinde yaşanan çatışmalardan bir nebze de olsa kendimi sorumlu tutuyordum. Aldığım haftalığın yarısını babama veriyor, yarısı da bende kalıyordu. Bu da bizim pedere tatlı geliyordu.

Ve bütün bu süreçler birçok şeyi geliştirdi. Mesela bir insanla ilişki kurmak için yapılacak ilk müdahaleyi. Bir akrabamız vardı. Uzaktan gözlemlediğimde kişiliğiyle, her şeyiyle farklı gözüküyordu. Selamlaşma dışında fazla bir ilişkimiz yoktu. Ben onu daha yakından tanımak istedim, işyerini ziyaret etmekle başladım, beni görünce çok sevindi. Çalıştığı atölyeye ortak olduğu için iş ortamında rahat konuşabiliyorduk. İş ortamı, işçi,

ti üyeliği başvurusu...

Bir proleter sizi bekliyor!

insan, komşu ilişkileri çok hoşuma gitti. Bu arkadaş tesadüfen eline geçen Alınteri'nin ilk iki sayısını bana verdi. Okuduğum zaman çok ilginç geldi. Beni de ilgilendiren birçok konu üzerine vurgu yapıyor, diğer (boyalı basından) çok farklı geliyordu. Bu arkadaşın bana verebileceği şey bununla sınırlıydı, ama en azından kitap sevgisini ondan öğrendim.

Derken bu arkadaşın atölyesinde çalışan bir başka işçiyle ilişkim gelişti. Onunla konuşurken kendimden bir şeyler buluyor, kafa karışıklığı olmasına rağmen bir çok şey şekilleniyordu. Bu arkadaşım da bana PKK'den bahsediyor, emek sermaye çelişkisini, kapitalizmi ve askere gidilmemesi gerektiğini sürekli yineliyordu. Tam da her şeyimle onunla yürümeye karar vermiştim ki, her şeyi bırakıp askere gittiğini öğrendim. Öfkelenmiş, tereddüde düşmüş, soru işaretleri oluşmaya başlamıştı. Diğer devrimci hareketleri ondan öğreniyor, onlara eleştiri getirdiğini görüyordum. Buna rağmen kendisinin aynı şeyi yaptığını gördüm.

Bu ilişki bir süre böyle sürdü, derken bir başka bayan yoldaş sürdürmeye başladı. Kitapları okumaya yardım ediyor, eğitim çalışması yapıyor ve bulunduğumuz bölgenin coğrafi özelliklerini, geçmişini tartışıyor, araştırıyorduk.

Birçok şey bende şekillenmeye başladı. Yavaş yavaş pratiklere çıkıyor, Kızıl Bayrak'ı ve bir süre sonra Ekim'i okumaya başlamış olmama rağmen aile içinde şekillenmiş bazı şeyleri üzerimden atamıyor ve bu hayatımın her alanına yansıyor. Mesela bir siyasi tartışma sırasında konuşanları yanlış buluyor ama görüşlerimi belirtemiyordum. Kendi süreçlerim üzerinden şunu daha da net gördüm ki, burjuva aile düzeni içinde şekillenmiş bir birey ileride topluma girmekten çekinip her şeyde yabancılaşmayla yüzyüze kalıyor.

EKİM Hareketi içinde devrimcileştiğim için diğer devrimci yapıları sonradan öğrendim. Bölgemiz ufak bir küçük-burjuva kenti olmasına rağmen iç içe geçmişti. Burada yapılan bir pratik anında kendini hissettirip sonuç alınabiliyor. Diğer devrimci yapıları fiziki olarak tanıyıp, kitleden kopuk bir dar grup çalışması yaptıkları ve pratiksiz olduklarını gördükçe, bu bende bir hınca yol açıyor, daha da çok mücadeleyi körüklüyordu. Çevreyi gözlemlediğimde bir sürü potansiyelin yattığını görüp, görüşmelerimizde yoldaşlara iletliyordum. Onlar da ancak gücümüz oranında hareket edebiliriz diyorlardı. Bunun üzerine kendi inisiyatifimi önplana çıkartıp bir sürü yeni bölgede pratikler yapıyordum. Gerek o zamanın kadro eksikliğinden, bazense yoldaşların yalnız çıkmama izin vermediklerinden çalışmaları yetersiz buluyordum. Şimdi o zamanı değerlendirdiğimde, öyle davranmamam gerektiğini görüyorum. Kendimin daha çevik, pratik ve kovalamaca ya da takip esnasında soğukkanlı olmamın, bizim için önemli kimi yeni bölgeler, yeni etki alanları açmasıyla birlikte, tehlikeli yönleri de vardı. Örneğin gözaltına alınmam kendi bulunduğum alanda faaliyetin o zaman aksamasına neden olurdu.

O kadar yaşanan hareketliliğe rağmen, özünde işçi de olmama, günün 12 saatinde çalışmama rağmen, yukarıda yansıttığım yabancılaşmayı üstümden atamıyordum. Belki de özünde devrimci olmayı bunun için istedim, ya da hayalimdeki bir arkadaş isteği beni devrimci yapmıştı. Ama bunun altında sınıftan kopuk, kitlelere dışarıdan seslenen, kitlelerin içine girince ne yapacağını (kuru bir devrim-sosyalizm söylemi) bilmeyen ya da bağlantısını kuramayan ve kendini teorik ve ideolojik olarak donatamayan bir çalışma yatıyordu. Yaşanan kimi dökülmelere, farklı siyasi sorunlara ve bende yarattığı psikolojik bulanıklığa rağmen devrime büyük bir inancım, özünde proleter bir kimlikten kaynaklanan bir inanç var.

Burjuva aile yapısı insanları birbirinin sorunlarına duyarsız, yabancılaşmış hale getiriyor, rekabeti, kişisel çıkarları önplana alan kişilikler yaratıyor. Devrimci mücadeleyle tanışmayan her genç; her şey ailem içindir, ailem için varım ve ne de olsa ailemin benim üzerimde hakları var vb. biçiminde düşünür. Aile bireyi bu kadar yabancılaştırdığına ve sınıftan koparıp sınıf atlama hayallerine büründürdüğüne göre, böyle devrimci olunacağını düşünenler yanılıyor. Örnek mi? '80 sonrası boylu boyunca duruyor.

Sonuç olarak;

Yaklaşık bir yılı aşkın bir süredir partimizin saflarında örgütlü bir komünist olarak sınıf mücadelesinin içindeyim. Yaşadığım süreç beni çok olumlu bir şekilde geliştirdi. Kendimi bildim bileli işçi olduğum için sınıfla bağ kurmak bana zor gelmedi. Üretim alanından kurduğum ilişkiler bana yeni yeni olanaklar sunuyor ve ilişki ağını geliştiriyor. Ben özünde bir işçi, devrimci bir işçi olarak şunu daha da net anladım. Önemli olan sosyalizmi, sınıf

partisini, öncü işçi kavramlarını militanca ezbere bilmek değil, onun hayattaki karşılığını hissetmek ve işçi kitlelerine onların gündelik ve genel yaşantılarında karşılığını hissettirmek ve yakıcı bir ihtiyaç olduğunu kavratmaktır.

Günü gününe 12-14 saat sınıfın içerisindeyiz. Fabrikamız bazında işçi sınıfının arayış içerisinde olduğunu, bir şeylere, birilerine güvenmek istediğini görüyor, gözlemliyor ve yaşıyorsunuz. Küçük kazanımların nasıl da işçileri kaynaştırdığını görüyorsunuz. Bununla birlikte egemen sınıfın kültürü altında olduklarını, terörle, baskıyla, işsizlikle, din tacirleriyle sindirilip susturulduklarını görüyorsunuz. Ve bu egemen sınıfın, yani asalak burjuva sınıfının muhakkak yok olması gerektiğini, bunu yıkacak olan motor gücün yine de bu susturulmuş, sindirilmiş, arayış içerisinde olan işçi sınıfı olduğunu ve sizin de hedefinizin bıkmadan usanmadan bunu bu işçi kitlelerine anlatmak ve kavratmak olduğunu görüyorsunuz.

Ve bu bakış açısıyla partiyi, komünist işçi partisini, TKİP'yi kavriyorsunuz... İşçi sınıfının en direngen, en tutarlı ve en kararlı kesimini etrafında toplayıp tüm sınıfı kuşatacak, kendi politikalarıyla yönlendirecek ve devrimin yıkılmaz dayanağı haline getirecek olan bir partiyi, çürümüş ve kokuşmuş bu sermaye düzenini hak ettiği tarih çöplüğüne gönderecek olan partiyi, TKİP'yi karşınızda buluyorsunuz...

Yoldaşlar, her şeyimle ve bu perspektifle kendimi devrime adanmış söylüyor ve ilişkilerimin daha da üst boyuta taşınmasını talep ediyorum! Parti üyesi olmak istiyorum!..

Evet yoldaşlar, bir proleter sizi bekliyor!

Mart 1999
Nurettin

Alaatin Karadağ yoldaşa yoldaşlarından...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Alaattin yoldaş ölümsüzdür!

Partimizin seçkin militanı Alaattin Karadağ yoldaş, 19 Kasım 2009 tarihinde, İstanbul Avcılar İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polislerce, sokak ortasında alçakça katledildi.

Sermaye devleti katil bir devlettir. İstanbul polis teşkilatı da infazcıdır ve bugüne dek, devrimci örgütlere dönük operasyonlarda, pek çok yiğit devrimciyi acımasızca katletmekle ünlenmiştir. Alaattin Karadağ yoldaşın infazı bunun en son örneğidir.

Partimiz stratejik açıklığa sahip, gerçek bir devrim partisidir. Yakın dönemde gerçekleştirdiği ve kamuoyuna açıkladığı 3. Kongresi ile bu iddiayı daha da somut hale getirip, güçlendirmiştir. Tam da böyle bir dönemde Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesi, sermaye devletinin ve katiller sürüsünün buna yanıtı olmuştur.

Fakat boşuna! Partimiz, III. Kongresi ile her alanda ve açıdan sıçrama yapmanın eşiğine gelmiştir. O, bu konumu ve işçi sınıfını devrimci bir sınıf olarak burjuvazinin karşısına dikme konusundaki kararlılığıyla, elbette ki sermaye devletinin dikkatini de üzerine çekmektedir. Fakat katil devletin, katliam girişimleri de dahil, her türden saldırısına da hazırlıklıdır. Türkiye'nin devrimci geleceğine hazırlanan partimiz, daha ağır bedeller ödeyeceğinin ve seçkin kadro ve militanlarını bu uğurda yitireceğinin bilincindedir. Türkiye'nin devrimci geleceğinin de bu bedeller üzerinde zafere ulaşacağına inanmaktadır.

TKİP Yurtdışı Komitesi***Senin gibi bir yoldaşa sahip olmaktan övünç duyuyoruz!***

(...) İnsanların yaşamlarında öyle karar anları vardır ki; insan bir noktada bir karar verir ve bütün yaşamı ona göre biçimlenir. Alaattin Karadağ yoldaş da tereddütsüz parti saflarında savaşmaya karar verdi ve yaşamı da ona göre biçimlendi.

Devrimcilik, salt karar vermenin ötesinde yaşam tarzınıza sinmiş bir şey olarak hergün yaşadığınız bir şeyse artık sizin bir parçanız olur. Zor günler olur, karanlık zamanlar yaşanır, ama yine de bir cevher gibi korursunuz onu. Alaattin Karadağ yoldaş, böyle biçimlenmiş bir yaşamdır. O, son ana dek Parti'nin onuruna leke sürmeden yaşadı ve bu yaşamın getirdiği zorluklara da onurla katlanmasını bildi. Cafcafsız, şatafatsız... Tıpkı derin bir ırmak gibi, sakin ama akmakta ısrarlı... Bir sıra neferi olarak....

Yoldaşlık salt bir kavram değildir. Yaşanan bir şeydir. Bir sevgi ve saygının, ama çok seçici bir sevgi ve saygının ifadesidir. Ve sevgi, kendini sevebilir kılmak eyleminde ifadesini bulur. Bu bir arınmadır aynı zamanda, geleceğin insanına yakınlaşmadır. Bu, dünyayı değiştirme eyleminde mümkündür, değiştirme eyleminin örgütlülüğü içinde mümkündür.

Ufkunu körelten, mevcut dünyayı kabullenip devrime sırt çeviren, yitirir ömrünün güzelliğini. Gözbebeğindeki ışığı yitirir, çirkinleşir... Çünkü insanın güzelliği gözlerindeki ışıktadır.

Şimdi bir ölü gömmedik biz. Sıradan bir cenaze değildi bu. Bir yoldaşlık duygusunu algıladık kendi derinliğimizde. Elbette en çok ihtiyaç duyulan

zamanlarda komünist savaşçılarımızı yitirmek hep üzücü olmuştur. Tıpkı Habip, Ümit, Hatice ve Hüseyin yoldaşlarda olduğu gibi.

Ama yine de yalnızca acı değildi içimizde duyumsadığımız. Böyle bir yoldaşa sahip olmaktan duyulan övünçtü yaşadığımız... Bu onur, bize sorumluluk yükleyen bir olgudur. Habip'lerden, Ümit'lerden, Hatice'lerden gelen, Hüseyin'ler ve Alaattin'lerle süren zincirin halkası olmak, bir sorumluluktur. Kokuşmuş düzenin paramparça edilmesi ve bütün pisliğin süpürülüp atılması, boynumuzun borcudur. Alaattin Karadağ ve bütün yoldaşlarımıza verilmiş sözümüzdür.

Ve şimdi sen, ben, biz yürüyoruz yollarından. Bir şafak vakti yeryüzü yüreklerimizdeki ışıkla aydınlanıncaya dek...

Kayseri'den Komünistler***Devrim davası yenilmezdir!***

Sokaklarda bir kez daha devrimci kanı aktı. İşçi sınıfının bir yiğit neferi daha direniş tarihimize adını kanla yazdırdı. Burjuvazi bir yoldaşımızı daha katletti. Alaattin yoldaşımız sermayenin bekçi köpekleri tarafından katledildi. (...)

Alaattin yoldaş, tüm yaşamı boyunca devrim ve sosyalizm davasına nasıl kopmaz bir bağla bağlı olduğunu göstermiştir. O bir devrimci nasıl yaşaması gerekiyorsa öyle yaşamıştır. Aynı yalınlıkta, gerektiğinde ölmesini de bilmiştir. Alaattin yoldaş son nefesine dek örnek alınacak bir yaşamı miras bırakmıştır.

O fabrikada devrimci bir işçi, işkencehanelerde bağ eğmez bir direnişçi, ölüm orucu direnişinde bedeninin tüm hücreleriyle ölüme savaş açan örnek bir devrimcidir.

Yoldaşın elinde onurluca taşıdığı ve asla bırakmadığı kızıl bayrak artık daha da kızışlaştı. Bunun omuzlarımıza ayrı bir sorumluluk yüklediğini biliyoruz. İşçi sınıfının haklı davası uğruna ödenen nice bedelleri unutmuyarak bu saldırıyla sınıf kinimiz daha da fazla bilenmiş, öfkemiz katlanmıştır. Şu bilinmelidir ki, işçi sınıfının kurtuluşu uğruna verdiğimiz bu mücadelede elbette ölebiliriz. Ancak uğruna ölümü tereddütsüzce göze aldığımız bu davayı asla bitiremezler. Alaattin yoldaş da kavgamızda sonsuza dek bizimle birlikte olacak. Alanlarda, direniş çadırlarında, barikatlarda yoldaş bizimle omuz omuza savaşacak. Ve o hesaplaşma günü gelene dek şehit yoldaşlarımızın gözleri üzerimizde olacak. Bu sorumlulukla güne yüklenip, geleceği kazanacağız. Selam olsun dövuşürken düşene, selam olsun kavga bayraklarını dalgalandırmaya devam edeceklerle.

“Ne kırlarda direnen çiçekler, ne kentlerde devleşen öfkeler. Henüz elveda demediler. Bitmedi daha sürüyor o kavga. Ve sürececek yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek.”

Adana'dan Komünistler***Katilleri yerin yedi kat dibine gömeceğiz!***

Faşist sermaye devleti sokak ortasında bir komünisti, bir devrimciyi katletti. Devletin çevrede bulunan insanlara ve Etiler'de bulunan komünistlere ateş

açtığı söyleniyordu görgü tanıklarınca...

Vahşice saldıran faşist katiller yaralı halde yatan yoldaşımıza kurşunlar yağdırarak katlettiler. Komünistler olarak tüm bulduğumuz alanlarda, her türlü araç ve imkanı kullanarak, bu katliamdan emekçileri haberdar etmeli, devletin katliamcı yüzünü sergilemeli, yoldaşımızın hesabının bir gün mutlaka sorulacağını anlatmalıyız.

Yoldaşımızı yüreklerimizde, beyinlerimizde yaşatacağız. Katilleri ise belleğimize kazıdık. Güne geldiğinde şehit yoldaşlarımızın hesabını soracak, sınıf kinimizi sermayenin bütün kurumlarına akıtacağız.

Eskişehir'de, Ekim Devimi'nin ve Yeni Ekimler'in Partisi'nin yıldönümünün coşkusunu yaşadığımız ve çalışmalarını sürdürdüğümüz bir dönemde yoldaşın katledilme haberini aldık. Coşkumuz sermaye düzenine karşı kin ve nefrete, yoldaşımıza karşı boyun borcu görevlerimize daha da sarılmaya evrildi. Gece geç saatlerden itibaren Gültepe ve Yıldıztepe Mahalleleri'nin çeşitli noktalarına “Alaattin Karadağ yaşıyor!”, “Katil devlet hesap verecek! / BDSP” şiarlı yazılamalar yapıldı. Sokak infazını ve faşist katillerin gerçek yüzünü çeşitli araçlarla anlatmaya devam edeceğiz.

Eskişehir'den Komünistler***Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür!***

Alaattin Karadağ yoldaş, 19 Kasım gecesi devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düştü. Alaattin Karadağ, polisle girdiği çatışmanın ardından yaralı olarak ele geçirildi. Faşist katiller tarafından katledildi. Tüm katliamlara, baskılara karşı gerçeklerin anlatılmasının önüne geçemeyeceklerini bir kez de bizler buradan dile getiriyoruz. Her şeye rağmen Habipler'in, Ümitler'in, Haticeler'in, Alaattinler'in yürüyüşünü sürdüreceğiz.

(...) Her geçen gün kapitalizmin krizi büyüyor ve kriz büyüdükçe sermayenin faşist devletinin saldırganlığı daha da artıyor. Onlar bu saldırılarına ve katliamlarına devam edecekler. Peki biz ne yapacağız? Bize tek bir şey kalıyor. Direnmek... Ekonomik-sosyal-siyasal saldırılara karşı, katliamlara karşı, sınır ötesi operasyonlara karşı, zamlara ve zulme karşı direniyoruz ve direnmeye devam edeceğiz.

Alaattin gibi olan onurlu ve namuslu işçi sınıfı devrimcileri asla bitmeyecek. Alaattin Karadağ, işçi ve emekçilere duyduğu sevgisi, kapitalizme karşı duyduğu kini ve onurlu yaşamı ile hep bizimle birlikte olacak. Onu işçi sınıfının devrimci siyasal iktidar mücadelesinde yaşatacağız.

Kırşehir'den Komünistler***Tarihimizin sayfalarına kızıl harflerle bir yoldaş daha yazıldı!***

Gözlerinde güzel günlere duyulan özlem, yüreğinde “hınç ve onur”, bilincindeki netlik ile Alaattin yoldaş ölümsüzlüğe uğurladık... (...)

Alanlarında işçi sınıfı devrimciliğinin temsilcisi olan Genç Komünistler, Nurettin yoldaşın yaşamından ve ölümünden öğrenmişlerdir. Kimliğindeki proleter

özden, pratikteki soğukkanlılığından, bilincindeki netlikten, “bir proleter sizi bekliyor” diyen üyelik başvurusundan, düşmanla karşı karşıya geldiğindeki tereddütsüzlüğünden öğrenmişlerdir ve öğreneceklerdir. Zindanlarda devrimci onuru yükselten, yaşamı ve ölümü ile partinin ve devrimin çıkarlarını her şeyin üzerinde tuttuğunu gösteren Nurettin yoldaş, Genç Komünistler’in öfkesinin ve bilincinin bulunduğu yerde bayraklaşmıştır. Tıpkı diğer şehit yoldaşlarımız gibi!

Yoldaşımızın katledilmesi öfkemizi ve sınıf kinimizi biliyor! Öldürerek yok edeceklerini zanneden katiller sürüsü, yönelttiği saldırılara aldığı direniş yanıtıyla, Partimizle ve yarattığı değerlerle karşılaşılıyor. Düşmana verilen her yanıt bayrağımızı daha da kızılıştırıyor...

Gözlerimizde güzel günlere duyduğumuz özlem, yüreğimizde hınç ve onur, bilincimizdeki netlik ile, Nurettin yoldaşın şehit düşmesinin ardından bir kez daha bu bayrağa leke sürdürmeyeceğimizi haykırıyoruz. Bayrağımız coğrafyamız başta olmak üzere bütün dünyayı sarana dek salınacak. Ve biliyoruz ki, “Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan” gelecek özlemimiz cümle cümle, yazı yazı, halay halay bütün dünyayı saracak. Ve aynı inançla biliyoruz ki, fabrikalardan hücre hücre örgütlediğimiz halayımızın en başında şehit yoldaşlarımız yer alacak!

Genç Komünistler

Alaattin Karadağ yoldaşın hesabı sorulacak!

Bu akşam da sıradan bir akşam gibiydi benim için. Ta ki, Alaattin yoldaşın sokak ortasında sermayenin şerefsiz, namussuz, alçak ve eli kanlı katilleri tarafından vurulduğunu duyana kadar.

Doğrusunu söylemek gerekirse Alaattin yoldaşı hayatımda bir kez bile görmedim. Ama yoldaşlık çok farklı bir duygudur. Yoldaşlık bizde farklıdır, bizim Ümit yoldaşımız, “*Yoldaşlık, üzerine gelen kurşunu bile paylaşmaktır*” der. Ulucanlar’da da bu görülmüştür zaten, Habip’e gelen kurşunların önüne atmıştır kendini Ümit...

İşte bu yüzdendir ki, Alaattin yoldaşın beden aramızdan ayrıldığını okuyunca şöyle bir duraksadım, “yüreğim sızladı” derler ya, onun asıl anlamı kalbinin anlayamayacağın bir ritimle atışıdır. Evet tam da böyle oldu. Sonra gözlerim doldu, ağlamamam gerekir diyordum tam kendi kendime, gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Ama ağlamaklı bir ifade vardır ya, insan suratından gözyaşı dökülürken, o hiç yoktu...

O anda annem girdi odaya, beni öyle görünce ne olduğunu sordu. İlk önce bir şey diyemedim, ekrana baktı, anladı. İnce çekingen bir ses tonuyla dedi ki, “Tanıyor muydun? Daha önce gördün mü?” Ben de kendimi silkeleyip tok bir sesle, “Evet tanıyordum” dedim. Bir anda önünü alamadığım bir kuvvet çıkarmıştı sanki o cevabı. Sonra dedim, tabii ki tanıyorum yoldaşı, nerden mi? İşçi bültenlerinden, Ölüm Orucu Direnişleri’nden, Ekim’den, Parti’den... Yani mücadeleden tanıyormuşum yoldaşı, ondanmış yüreğimin böyle ayarsız çalışması. Ama ne diyordu Brecht; “*Her yoldaşı yok edebilirler her an / Parti ise yedi değil binlerce can / Yığınların öncüsü o çünkü...*”

Alaattin yoldaşı katleden eli kanlı faşistler amaçlarına ulaşabileceklerini zannettiler onu vurunca. Ama yok! Yanıldılar! Çünkü yoldaşın asıl sakındığı şey canı değildi, partisiydi! O beyinsizler, partinin güya gözlerini vurmaya çalıştılar. Ama onu da başaramadılar. Alaattin Karadağ yoldaş yıldızların arasında bile olsa partinin gözü kulağı olmaya devam ediyor ve onun buradaki yerini bir değil bin tane Alaattin dolduracaktır. (...)

Bunlar komünistlerle uğraştıklarının farkında değiller, hatırlamıyorlar ama hatırlayacaklar. Bu faşist katliamların hesabı er geç sorulacak.

Dediğin gibi yoldaş, “*Yer üstünde kaçanlar / Yer altında savaşıyorlar yürüyor...*”

Merak etme, düşünen ve savaşıyor yoldaşların her şeyin hesabını soracak!..

İstanbul’dan liseli bir yoldaşın

Devrettiğin bayrağa daha sıkı sarılarak koşacağız...

(...) 19 Kasım akşamı yüreğimi burkan ve bir o kadar da beni tarifi imkânsız bir onur ve gurur hissiyatına sürükleyen bir süreçti. Evet, Alaattin yoldaşım sermayenin eli kanlı polis kılıklı faşist beslemeleri tarafından katledilmişti. Partimizin 3. Kongresi’ni gerçekleştirmiş olmasının verdiği gurur ve bu gururu dosta ve düşmana duyurmanın heyecanı ile tutuşuyordu yoldaş tıpkı diğer yoldaşları gibi. İşte burada yakalamıştı düşmanın hain kurşunları Alaattin yoldaşı.

Doğup büyüdüğü coğrafyanın olumsuz koşullarına rağmen devrimci mayasından üzerine düşeni almıştı Alaattin yoldaş. O bu coğrafyada her şeye rağmen işçi sınıfının gerçek öncüsüyle, EKİM’le tanışmıştı. Devrimci mayasını yüreğinde taşıdığı coğrafyada sınıfın tek devrimci ideolojisiyle bütünleşmeyi başarmıştı. (...)

Yoldaşın özlemiyle yanıp tutuştuğu, geceleri aç yatılmayan gündüzleri sömürülmeyen dünyayı yakın kılmak boynumuzun borcudur. Devrettiğin bayrağa daha sıkı kenetlenerek koşacağız gelecek güzel günlere. Ve sana söz yoldaş, sana söz! Dünyanın neresinden bir duman tütse oradan kanat çırpacağız özgür yarınlara. Sermayenin iktidarının kanla sıvanmış kalesinin burçlarına işçi sınıfının orak-çekeçli bayrağını dikene kadar soluğumuzu tuttuk. Durmayacağız!

Güney

Milyonlarca işçi ve emekçinin davası için savaştı!

(...) O bir proleterdi. Proletaryanın devrimci sınıf niteliğine, yıkıcı tarihsel rolüne dayanan partisine güveni tamdı. Altında savaşılacak işçi sınıfının devrimci programından güç alan sınıf devrimciliğini, ideolojik-politik ve örgütsel davranış çizgisini inatla sürdürdü.

Hakkında yazılanlardan öğrendik ki, Alaattin Karadağ yaşamını işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesine adanmıştı. O her şeyden önce tüm benliği ile işçi sınıfına, devrim ve sosyalizm mücadelesine büyük bir aşkla bağlıydı. Yaşamının tüm alanlarında olduğu gibi cezaevinde de mücadele azmini yitirmedi. Hücre saldırısını en önde karşıladı. (...)

Biliyordu ki, işçi sınıfı partisiyle güçlüdür. O, işçi sınıfı örgütlenmediği sürece, sahip çıktığı kavramların bir işe yaramayacağını biliyordu. Habipler’in yolundan ilerledi. (...)

Alaattin Karadağ devrimci savaştı, direngenlik,

militanlık, dava insanı olmak vb. özelliklerini devrimci sınıf kimliğinde somutladı, içselleştirdi. Tıpkı diğer yitirdiğimiz yoldaşlar gibi, Alaattin Karadağ yoldaş da, “bükülmektense kırılmaya yeğleriz” tutumunu sürdürdü. Yoldaşlarına yönelen kurşunları “paylaşma” özverisini gösterdi. Milyonlarca işçi ve emekçinin davası için ölümün üzerine yürüdü. Devrimci sınıf mücadelesinin bilinçli savaşçısı oldu.

Alaattin Karadağ bir komünistti. Onu dünden bugüne yaşatan ve bugünden yarına yaşatacak olan, komünist kimliğidir. O, hiçbir zaman tarihin kıyısında durmadı. İçinden geldiği işçi sınıfının yaşadıklarına kayıtsız kalmadı.

Alaattin Karadağ yoldaşa layık olmak, uğruna yaşamını feda ettiği işçi sınıfının kurtuluş mücadelesini büyütmekten, yârin yanağından gayrı her şeyin paylaşıldığı sosyalizm için örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

H. Yağmur

Alaattin Karadağ yoldaş mücadelemizde yaşıyor!

Faşist sermaye devleti, demokratik açılım masallarıyla birlikte katliamlarına devam ediyor. 19 Kasım akşamı Alaattin Karadağ yoldaş, faşist sermaye devletin kolluk güçleri tarafından katledildi. Olayı gören görgü tanıklarının ifadelerine göre, Alaattin yoldaş, yaralanmış ve kendi çabasıyla kaldırılma çıkmış. Bu sırada oraya gelen sivil polis aracından inen bir polis, yaralı olan Alaattin yoldaşı katletmiş.

Katliamlar hem mücadele içindeki devrimcileri fiili olarak yok etmek, hem de geride kalanları mücadeleden uzaklaştırmak için yapılıyor.

Faşist sermaye devleti fiziki olarak Alaattin yoldaşı katletti. Ama O, tıpkı Habip, Ümit, Hatice ve Hüseyin yoldaşlar gibi mücadelemizde yaşıyor. Alaattin’in yoldaşları olarak bizler de yılmadık; onunla yürüttüğümüz devrim ve sosyalizm mücadelesini yine onunla birlikte sürdürüyoruz.

Mutlaka mücadelemizi zaferle taçlandıracağız!

İzmir’den yoldaşların

Senin yüreğin yüreklerimizin yanında...

Merhaba yoldaş! Sana bu şekilde yazı yazacağımı hiç aklıma getirmemişim. Söylenecek, yazılacak o kadar çok şey var ki.. Bütün yoldaşlarımız sana ilişkin duygularını ve düşüncelerini belirttiler. Davaya olan bağlılığın, mücadeledeki kararlılığın, devrimci kimliğin ve kişiliğin, yüreğinin sıcaklığı... (...)

Senin yüreğin yüreklerimizin yanında, tıpkı Habip, Hatice, Ümit, Hüseyin yoldaş gibi. Gözlerimin önüne ölüm orucundan dışarı çıktığında yüzündeki, gözlerindeki parıltı geliyor. O kadar sağlık sorunun olmasına rağmen bizleri düşünmen geliyor. “Ölüm oruçları sizi daha çok etkilemiş” diyordun yoldaş. B1

vitaminini bana bırakmıştın. Sabahlara kadar yaptığımız sohbetler, senin deneyimlerin... Yapacak çok şey var diyordun ve söylediklerin hep aklımda. İnancın, gözlerinin parıltısı, sabaha kadar benim yazımı toplamak için nasıl uğraştığın aklımdan hiç çıkmıyor. (...)

Ödenen her bedelin hesabını işçi ve emekçiler bir gün mutlaka soracak. Bu çürümüş ve kokuşmuş sermaye düzenini hak ettiği yere yani tarihin çöplüğüne gönderdiğimizde, her ödenen bedelin hesabı sorulmuş olacak.

O zamana kadar yoldaş sana söz veriyorum, hiçbir geri adım atmadan mücadeleye devam edeceğiz. Kinim artarak devam edecek. Bir gün mutlaka, o büyük gün geldiğinde biz haberi doğadan alacağız, bizler olmasak bile...

İzmir'den bir yoldaşın

Mutlaka bir gün...

(...) Katil sermaye devleti kendisine başkaldırıları katletmeye devam ediyor. Biz komünist devrimcilerden o kadar korkuyorlar ki, çareyi katletmekte buluyorlar. Bizleri bitireceklerini, böylece kurulu düzenlerini sağlamlaştıracaklarını düşünüyorlar. Kuşku yok ki büyük bir yanılgı bu.

Unuttukları ya da hatırlamak istemedikleri şey, devrimciler öldükçe, toprağa düştükçe filizlenerek daha da çoğalacaklardır.

Gün gelecek katil sermaye devletinin korkularını, uğrunda mücadele verdiğimiz işçi sınıfı gerçekleştirecektir. Çürümüş devletten ve alçaklık, namussuzluk ve kalleslikle nam salmış koruyucu işkenceci polisten hesap soracağız.

Seni az tanımama rağmen, senden çok şey öğrendim yoldaş. Sende kafamda canlandırdığım partili yaşamı ve komünist parti saflarında savaşıma onurunu gördüm. Unutma ki, biz yoldaşların yarınların kavgasında sizleri hep yaşatacağız, sizlerin bırakmış olduğunuz birikimlerin üzerinde yükselecek ve yeni kuşaklara taşıyacağız. Ve sizlerin emanet ettiği bayrağı leke sürdürmeden dalgalandırmaya devam edeceğiz. Hiç yılgınlığa düşmeden, ta ki zafere dek!..

K. D. Kurtuluş

Yoldaşım Alaattin, sen ki...

Sen ki yoldaşım, kuşanmışsın öfkesini sınıfının. Sen ki yoldaşım, kuşatmışsın partiye sokaklarını şehir-i İstanbul'umun.

Sen ki yoldaşım, kuşatılmışsın bir akşam vakti 4. Cadde'de.

Sen ki yoldaşım, “Vurulup düşmüşsün, kalmışsın kan revan, kalmışsın boylu boyunca...”. (...)

Bu sefer cinayeti sadece kör bir kayıkçı değildi gören. Camdan kafasını uzatan adam, balkona çıkan kadın, yoldan geçen genç, dükkanını kapatmak üzere olan esnaf, minibüsü gasp edilen şoför,... Hepsi gördüler. Dilden dile yayıldı sokağın ortasında katledilen gencin, devrimcinin, komünistin, TKİP militanı Alaattin'in hikayesi.

Yoldaşım Alaattin, belki de Asi'ydi bu dünyada ters olmayı sana ilk gösteren. Belki Asi'nin hikayesiyle başlamıştı senin de hikayen. Asırlar öncesinde doğduğun topraklarda nasıl ki ejderha hayat suyuna el koymuşsa, öyle yaşam haklarımıza el koymuştu kapitalizm asırlar sonra. Nasıl ki su alabilmek için ejderhadan her gün bir kız çocuğu kurban veriliyorduydu, açlık 30 bin çocuğu öldürüyor bir günde. Nasıl ki günlerden bir gün ejderhaya kafa tutacak bir çoban çıkıp mızrağını geçirebildiyse, sen de kapitalizmin dişlilerinin arasından sıyrıldın EKİM'in sesiyle.

Yoldaşım Alaattin, Asi bazen sığamaz yatağına taşar ve can verir Amık Ovası'na. Ne de olsa bir parçasısın Asi'nin taşarak, coşarak geçtiği bir coğrafyanın. Sen de sığamamıştın ya Asi gibi yatağına. Taşarak, coşarak

gelmiştin sana artık dar gelen Antakya'dan. Sınıfın bağrında atmalıydı senin gibi bir yürek. Yüreğinin son tıklamasına kadar sınıf senden öğrendi mücadeleyi, devrimi, partisini...

Yoldaşım Alaattin, o akşam tarih bir kez daha direnişe tanık oldu. Sermayenin cellatlarına teslim olmaksızın ölüme hoş geldin demeyi gördük sende. Eminim nasıl rahattın ölümün üzerine yürürken. Yürürken ölüme, gözlerinde eli kanlı cellatlara duyulan nefret, gözlerinde gelecek güzel günlerin ışıltısı... Gözlerin ne kadar yarınımızı anlatıyorsa yoldaşım, sağ elin bugünün cümlelere gerek duyulmayan tanımlamasıydı.

Yoldaşım Alaattin, inancınla, direncinle, kininle, bilincinle bir kez daha kuşattım kendimi. Sözüm olsun kızıştırdığın bayrağımıza, davamıza, partimize leke sürmeyeceğim. Zaferin inancıyla çarpan yüreğini tüm kavga alanlarına taşıyacağım.

Z. İnanc

Alaattin yoldaş ölümsüzdür!

Alaattin yoldaş, seni tanıdığımdan dolayı çok büyük bir sevinç duyuyorum. Senin gibi devrimci bir insanı tanımak her insan için olanaklı olmuyor.

Seni ölüm orucu sonrasında görmüştüm. Gözlerindeki ışıltı o kadar iyi parlıyordu ki, karşındaki insanı etkilememen mümkün değildi.

Seni tanıyan yoldaşlardan dinlemek seni tanımak kadar etkili olmuyor. Ölüm orucu sürecinden tahliye edilmiştin. Tahliyeden hemen sonra Hatay'a geldin. Seni gördüğüm zaman ölüm orucundan tahliye olduğuna inanamadım. Muazzam bir enerjiye sahiptin. 1 Mayıs çalışmasını birlikte yürütmüştük. Yaptığımız çalışmadan birçok şey öğrendim. İşçilerle nasıl konuşulacağını ya da onların nasıl ikna edilebileceğini senden öğrendim. (...)

Sonra senin gitmen gerekiyordu ve gittin, çünkü seni bekleyenler vardı. İşçi sınıfı seni bekliyordu, onlar hakları için kendilerini mücadeleye sürükleyecek işçi önderini bekliyordu. Çalışkan örnek bir işçi kimliğine sahip bir yoldaştın, bu gerçekten örnek alınması gereken yanlarından biriydi. Çünkü küçük yaşta işçiliğe başladın, işçileri bütün yanlarıyla tanıyordun.

Sürekli bir gün seni görmek umudum vardı, ta ki 20 Kasım akşamına kadar... Haberlerde senin adını duyana kadar, faşist beslemeler tarafından katledildiğini duyana kadar... Üzülmedim desem yalan söylemiş olacağım çünkü seni tanıyordum, seninle kısa bir zaman geçirmiş ve seninle çalışmaktan büyük bir haz almıştım. Çünkü şu bir gerçektir ki, bu ülkede kolayından senin gibi devrimciler yetişmiyor artık. Senin ölümün bizim için onur verici. (...)

Biz inançlı ve sabırlı sınıf devrimcileriyiz ve iddiamız da bir o kadar büyük. Bu ülkede devrim yapacak ve insanları özgürleştirecek bir yoldaşın

yatılmadığı bir dünya kurana kadar mücadele bayrağımızı göklerde dalgalandırmaya devam edeceğiz. Bizler bu mücadele bayrağını tertemiz ve lekesiz aldık, çünkü siz yoldaşlar bu uğurda tereddütsüzce ölümü göze aldınız.

Hiç şüpheniz olmasın yoldaşlar, tertemiz kızıl bayrağımızı canımız pahasına koruyacağız. Bu uğurda canımızı vermeye sizin gibi hazırız. Fabrikalara dağıttığımız her bildiride sizin sesiniz olacağız. Dediğim gibi, kolayından bu ülkede devrimciler yetişmiyor. Şimdi daha fazla Habip, daha fazla Ümit, daha fazla Hatice, daha fazla Hüseyin ve daha fazla Alaattin olacağız. Gün mücadele bayrağını en yükseklere kaldırma günüdür!

Anadolu Yakası'ndan komünist bir yoldaşın

Proletaryanın enternasyonal devrim davasında yaşayacaksın!

(...) A. Karadağ yoldaşın katledilmesini binlerce kilometre uzakta da olsak öğrendiğimizde, öfkemiz ve hıncımız kabardı. Bir yoldaş kaybetmenin hüznü yüreğimize oturdu. Zor dönemin dik duran, devrim okulunda eğitimini alarak olgunlaşan, içinden çıktığı sınıfla kaynaşmanın olanak ve rahatlığına sahip bir yoldaş kaybetmenin ne demek olduğunu biliyoruz. 30 yıllık yaşamının 13 yılını devrimci kavgaya, partili bir işçi olarak adadı. Yeni Ekimler için, Ekimler'in partisinin seçkin örneklerinden biri oldu. “Bir proleter sizleri bekliyor yoldaşlar” diye, içten bir sıcaklık ve samimiyetle partisiyle buluşmaya çalışırken, yeni ummanlara atılmanın coşkusunu taşıyordu. Partisi O'nun hayallerini ve coşkusunu hayata geçireceği yolu gösterdi.

O da partisini utandırmadan girdiği yolun zorluklarını bilen bir kaptan gibi, engin ve dalgalı denizlerde yol almasını bildi. Yirmisinde, haramilerin saltanatının koruyucusu devlete karşı 12 yıllık “ceza” alabilecek kadar “suç” işledi. Çalışırken kapitalistlerin kar hırsına parmaklarını ve kanını verdi. Yetmedi, işkencehanelerden geçti. Ölüm oruçlarında yer alarak, en dar olanaklarla düşmanına karşı kavga etmenin onurunu yaşadı.

Dışarıya çıkınca “nerede kalmıştık” diyerek, görevlerine daha bir bilinçle ve kararlılıkla sarıldı. O yaşamın hakkını verdi. Onuruyla taşıdığı bayrağı kanıyla suladı. Yeni Ekimler için, Ekim'in dayandığı sınıfın cüret ve kararlılığının sembolü oldu. Ve çeliğe su verildiğinin yeni tanığı oldu. (...)

Stuttgart'tan Komünistler

Parti, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşayacaksın!

Sevgili Alaattin yoldaş! Seninle kısa birkaç günlük tanışmamız olmuştu. Sen ölüm orucundan yeni

çıkıydın. Seninle tanışmamız beni hayli heyecanlandırmıştı. Ne kadar sıcaktın. Mücadele azmin ve heyecanın gözlerinden okunuyordu. Bana söylediğin ilk sözlerinde bir an evvel toparlanıp mücadelenin göbeğinde yer almanın özlemini duyduğunu belirtmiştin. Partinin sınıf çalışmasında alması gereken mesafeyi birlikte tartışmıştık. Sınıf çalışmasının ne kadar önemli olduğunu belirtiyordun. Bugün partinin katettiği mesafede tabii ki, sizin gibi sınıf devrimcilerinin, davaya ve partiye bağlı militanların payı çok büyük.

Sermaye iktidarı partinin gösterdiği bu gelişmeden tabii ki rahatsız olacaktır. Bu arada sol siyasal akımların giderek güç kaybettiği, örgüt fikrinden giderek uzaklaştığı, yeraltı örgütlerinin giderek tasfiye olduğu, tasfiyeciliğin alıp başını gittiği bu süreçte de, partimizin sınıf eksenli çalışmada giderek güç kazanması, 3. Kongresi'ni başarıyla toplaması sermaye devletin de dikkatini çekiyor. Sermaye devletin dikkati sınıf devrimcilerinin üzerinde ve devlet partinin gelişmesinden oldukça rahatsız olmaktadır.

Ama sermaye devletin tüm bu kaygıları boşa değil. Artık bu topraklarda partinin gelişmesini hiçbir güç engelleyemeyecektir. Partimiz tüm hazırlıklarını buna göre yapmaktadır. Sermayenin tüm çabaları beyhudedir.

Sevgili Alaattin yoldaş, aramızdan bedenlen ayrılmış olsan da, ideallerin, davaya bağlılığın ve mücadele azmin hep bizimle olacak. Sermaye sınıfı tarihin çöplüğüne gömülünceye kadar vazgeçmeyeceğiz.

Sevgili yoldaş, sen rahat uyu! Partin ve yoldaşların bayrağı devralarak daha ileriye taşıyacaklar.

İsviçre'den sınıf bilinçli TKİP'li bir işçi

İşçi sınıfının devrimci şiddetinden kendilerini kurtaramayacaklar!

(...) Faşist sermaye iktidarı ve onun eli kanlı çeteleri, bu topraklarda işçiler, emekçiler ve mazlum Kürt halkı üzerindeki sömürü, zulüm ve zorbalığını kuruluşundan bu yana bir nebze olsun eksik etmemiştir. Bunun için 85 yıldır devrimci ve komünist kanı dökmektedir.

Bu katliamcı karakteriyle ezilen emekçi sınıflara gözdağı verdiği gibi onları zapturapt altında tutmaya çalışıyor. Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesindeki amaç da tamı tamına budur. Ama nafi! Hiçbir katliam ve zorbalık, çürüyüp kokuşan bu rejimden ve çeteleşmiş eli kanlı katillerinden hesap sorulmasına engel olamayacaktır. Bu hesap bir gün mutlaka görülecektir.

Bu nihai hesaplaşmaya başarıyla ve tam olarak gidebilmenin biricik yolu artık bellidir. Kendi politik öncüsüyle et ve tırnak gibi birleşip kaynaşmış devrimci bir sınıf hareketinin tarih sahnesinde yerini almasıyla olacaktır. Bu başarıldığında işte, o zaman hiçbir hesabın sorulması yarım kalmayacağı gibi, bu coğrafyada ezilenlerin ve emekçilerin çektikleri onca acının da sonu olacaktır... (...)

BİR-KAR / Lozan

Merhabalar Alaattin yoldaş!

Seninle fiziksel bir tanışıklığımız yok. Ancak seni, seni tanıyan yoldaşların anlatımından tanıyorum. Seni anlatan her yoldaş, senin ne kadar sıcak, samimi ve içten bir devrimci olduğunu anlatıyordu. Senin her tanıştığın insanın üzerinde müthiş bir etki yarattığından ve dokunduğun her insanda müthiş bir değişiklik yarattığından bana hep bahsedilirdi.

Yoldaş, biz seni Denizler'in kendi idam sehpasına tekme atmasından, Mahirler'in siper yoldaşlığından, İbrahim Kaypakkaya'nın ser verip sır vermemesinden, Mazlumlar'ın kendilerini Diyarbakır zindanlarında isyan ateşine bırakmasından tanıyoruz.

Yoldaş, biz seni Habipler'den, Ümitler'den, Haticeler'den, Hüseyin yoldaşımızdan tanıyoruz.

Yoldaş, biz seni düşmanın işkencehanelerdeki direnişinden, F tipi cezaevi saldırısında boyun eğmektense ölüme yatmandan, Sümerbank işçilerinin direnişinden tanıyoruz.

Yoldaş biz seni haramilerin yuvası olan Esenyurt'tan, eli kanlı faşistlere karşı ölümü göze alarak direnmenden ve partiye, davaya, mücadeleye sadakatinden, inancından tanıyoruz.

Alaattin yoldaş, sen işçi sınıfının kızıl bayrağını leke sürdürmeden göndere çektin. Şimdi sıra bizde! Senin bize bıraktığın işçi sınıfının kızıl bayrağını sermaye cumhuriyetinin burçlarına dikene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. (...)

Bir işçi yoldaşın

Adlarınızı unutmayacağız!

Unutmuyorum adlarınızı! Yüreğimdiki öfkeyle, sarıldığım bilincimle adlarınızı kazıyorum elimin, gözümün, bilincimin değdiği her yere! “Yüreğimi yüreklerinize katıyorum”, öfkemi bilincime katık edip en keskin silahımı / silahımızı kızıl bir şerit gibi dolaştırıyorum. (...)

“Gözbebeğimiz gibi korumamız gereken tarihsel aracı” korumak için tereddütsüzce ölümü göğüsleyenler, toprağa düşüp umut olanlar, ölümsüzlüğe uğurladıklarımız unutmuyorum adlarınızı!

Sözüm olsun yoldaşım, yoldaşlarım. Katiller sürüsü de unutmayacak adlarınızı. Sınıfın büyüyen öfkesi, sloganlarımız, direnişlerimiz, zafer çılgıklarımız adlarınız olarak patlayacak suratlarına. Ne dönemin zorluğu, ne devletin katliamları öfkemizi, umudumuzu, inancımızı bastırabiliyor.

Alaattin yoldaşı ölümsüzlüğe uğurlarken bir kez daha sözümüz olsun: Adlarınızı unutmayacağız! Ve düşmana da unutturmayacağız! Ellerimizle, tırnaklarımızla, dişimizle ördüğümüz dünü, bugünü, yarını büyüteceğiz!

G. Umur

Sen devrim için çarpan yüreklerimizde yaşıyorsun!

Alaattin yoldaş, seni gözlerimle hiç görmedim. Gıyaben çok iyi tanıyordum. Gözlerimle görmedim, ama yüreğimle gördüm seni. Senin de göğsünde şehit yoldaşlar gibi devrim ve dava için çarpan bir yürek vardı. 19 Kasım akşamından sonra devrim için daha güçlü çarpmaya başladı. Doğrusunu söylemek gerekirse seni çok kıskandım. Emin ol, bütün yoldaşlar da kıskanmıştır. Devrim için böylesine güçlü çarpan bir yürek kıskanılmaz mı?

Seni 19 Kasım akşamından önce de yüreğimle

görmüştüm. Seni tanıyan her yoldaşın senden bahsederken gözlerinde sevgi ışıltısı vardı. 19'undan sonra o gözlerde gözyaşı olsa bile, yine de o sevgi ışıltısı net olarak görülüyordu. Kıskandıran bir ışıltıydı bu... Senden bahseden yoldaşlar, “o gözbebeğimizi” diyorlar. Sadece aynı dava için mücadele ediyor olmak, yoldaş olmak, “gözbebeğimizi” diye anılmaya yetmez. Demek ki sende daha ötesi bir şeyler vardı.

Her yoldaş, senin yanında kendini rahat hissettiğini ve rahatlıkla ifade ettiğini söylüyor. Devrimciliği kitabı terimlerle, “teorik” olarak algılamıyor ve yaşamıyormuşsun, insani olarak kimliğine bütünleştirmişsin. Ölüm orucu direnişinden sonra, kaldığın evdeki yoldaş işten geç geldiğinde ona yemek hazırlaman, devrimci kimliğin bir sonucu olduğu kadar, senin insani olarak da ne kadar ilerde (hedeflediğimiz komünist insan düzeyinde) olduğunu gösteriyor. (...)

Seni yüreğimle gördüm demekte haklıymışım değil mi? Şimdi de seni tanıyan bu yürek, seni yaşatmak için çarpıyor. Başta da söylediğim gibi, bütün yoldaşların yüreği aynı biçimde çarpıyor. Kuşkun olmasın yoldaş, seni ve şehit bütün yoldaşları mücadelemizde yaşatacağız.

Seni yüreğiyle tanıyan bir yoldaşın

Ve şimdi sen de uyuyorsun!..

Sen de Habip gibi, Ümit gibi, Hatice gibi, Hoca gibi rüyalardasın... Ve öyle güzel uyuyorsun ki asi gözlü yoldaşım...

Gurur ile hüznün arasında bir yerdeyim şimdi. Ama hüznümden değil akan gözyaşım, bunu bilesin. Onurun buğulandırdı gözlerimi. Başım dik ama! Yüreğinden tanıdım seni, nasırlı ellerinden... Buca'dan, Gazi'den, Ulucanlar'dan tanıdım seni. Barikatın ardında tanıdım, direnişte... Fabrikada, dişlilerin arasında... Faşizme karşı sıkılı duran yumruğundan, afişe çıkan yoldaşlardan tanıdım seni. Hepiniz birbirinize benziyordunuz; kararlı, inatçı ve komünist...

Sen ölmedin ki! Binlerce tohum bıraktın kan ile sulanan toprağa. Habip öldü mü ki? Ya da Ümit sırt mı döndü bize? Hatice yarın için yatmadı mı açlığa, söyle! Sen nasıl ölürsün? Kim der ki, Alaattin'im öldü? Nasıl ki kızıl Gül'ümüzü solduramadılar, nasıl ki Ümit'imizin bayrağı hala dalgalanıyor ve Hatice'mizin kızıl karanfili hala avuçlarımızda yaşıyorsa, işte sen de öyle yaşıyorsun kızıl bayrağımızda! (...)

Ü. Altıncağ

Partiyle devrime akıyor zaman

(...) Alaattin yoldaşı uğurlarken, ne denli güçlü ve kararlı olduğumuzu bir kere daha gördüm. Uğurlamaya

Alaatin Karadağ yoldaş yurtdışında anıldı...

Basel'de 11. yıl etkinliği...

İsviçre'nin Basel şehrinde 29 Kasım akşamı TKİP kuruluş yıldönümü etkinliği gerçekleştirildi. Ekim Devrimi'nin 92., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 11. yıldönümünün birleştirilerek hazırlandığı etkinlik programında İstanbul'da katledilen Alaattin Karadağ yoldaş da anıldı.

Alaattin Karadağ'a ilişkin slayt tarzında hazırlanan görüntü ve resimlerin gösterilmesiyle başlayan etkinlikte, saygı duruşunun ardından Karadağ'ın katledilmesiyle ilgili bilgilendirme yapıldı.

Bertol Brecht'in “Partiye Övgü” şiiriyle devam eden program, Ekim Devrimi'nin 92., Yeni Ekimlerin Partisi'nin 11. yıldönümüne ilişkin hazırlanan metnin okunmasıyla ilerledi. Sinevizyon gösteriminin ardından iki farklı müzik grubunun başarıyla sunduğu dinleti ilgiyle izlendi.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı etkinlik ileriki süreçte gerçekleştirilecek kongre tanıtım toplantısının duyurusuyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İsviçre

Stuttgart'ta Karadağ anıldı...

İstanbul'da 19 Kasım akşamı polisler tarafından katledilen TKİP militanı Alaattin Karadağ, Stuttgart'ta her Pazartesi gerçekleştirilen “Pazartesi eylemi”nde anıldı.

23 Kasım akşamı gerçekleştirilen eylemde Alaattin Karadağ'ın katledilmesine ilişkin Bir-Kar / Stuttgart imzalı bildiri okundu. Türkiye'de gerçekleştirilen eylemlerin fotoğraflarının yer aldığı dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

katılım oldukça iyiydi. Ama katılımdan öte sloganların güçlü atılması, kortej disiplini ve en önemlisi de hemen her yoldaşın yüreğinden taşan öfke göz dolduruyordu. Gazi Cemevi’ne yürürken, devrime yürünüyordu. Cemevinde, Alaattin yoldaşla birlikte dillere yansımasa da yüreklerde devrim andı içildi. (...)

Yoldaşlarla aramda sevgi adına güçlü bir bağ var. Ama Alaattin yoldaşı uğurlarken bunu çok daha güçlü hissettim. Bende de yoldaşlara karşı sevgi yoğunlaşmıştı, yoldaşlarda da yoğunlaşan sevgiyi hissettim. Bunda Alaattin yoldaşın belirleyici payı var. Yoldaş ölümsüzlüğe uğurlanırken yoldaşlık sevgisini daha da güçlendirmişti. Aslında uğurlamada yeniden örgütlendik. Daha doğru ifadeyle örgütlülüğümüz daha güçlendi. Güçlü örgüt, güçlü yoldaşlık, güçlü sevgi... Sadece Alaattin yoldaşla değil, Habip, Ümit, Hatice ve Hüseyin yoldaşlarla birlikte güçleniyorduk.

Alaattin yoldaş bir kez daha gösterdi ki; partiyle devrime akıyor zaman.

M. Kurşun

Alaattin yoldaşı her anımızda yaşatacağız!

Sermaye sınıfı bir devrim neferini katletti. Yaşamını katliamlarla sürdüren bu kokuşmuş düzen, eşsiz bir insanımızı daha aramızdan aldı.

Çalıştığımız alanları biz işçilere cehenneme, kendine ise gül bahçesine çeviren bu asalak takımı ve onun faşist uşakları hesabını elbet verecekler. İşçileri tersanelerde, fabrikalarda, madenlerde katledenler, sınıfın öncülerini ise sokak ortasında hunharca katlediyorlar. Mezar kazıcıları onları tarihin çöplüğüne bir daha çıkmamak üzere gömeceklerdir.

Alaattin Karadağ yoldaş biz işçilere yürünecek yolu göstermiştir. Açtığın yolda bu bayrağı taşıyacağız. Bıraktığın onur göğsümüze takılmış bir nişan olmuştur. Nefes aldığımız her anda o sıcak selamını taşıyacağız. O özlenen yaşamı kurana dek...

Bir işçi

Katil devlet hesap verecek!

(...) Sevgili yoldaşım, bizler birbirimizden çok uzakta da olsak, seni Sümerbank işçi direnişinden, ölüm orucu direnişinden tanıyorum. Çünkü, reformizmin ve tasfiyeciliğin boy gösterdiği bir dönemde, “Parti, Sınıf, Devrim” şiarıyla deklare edilen TKİP III. Kongresi’nin sıcaklığıyla yürütülen devrimci siyasal faaliyet esnasında şehit düşerek Parti’nin bayrağını daha da kızılaştırdın... Habip, Ümit ve Haticeler’den devraldığın devrim davası şimdi senin yoldaşlarının omuzlarındadır.

Sen rahat uyu yoldaş! Sana söz veriyoruz! Seni katleden faşist sermaye devletinin eli kanlı katillerinden hesap soracağız. Senin ideallerin er ya da geç başarıya kavuşacaktır.

Yurtdışından bir yoldaşın

Sermaye devleti bir devrimciyi daha katletti...

19 Kasım akşamı faşist devlet bir devrimciyi daha katletti. Katledilen devrimci daha çok küçük yaştan itibaren bu düzenin sömürü çarkları arasında ezilmeye başlamış, sonra devrimcilerle tanışarak işçi sınıfının özgürlüğü için devrim ve sosyalizm davasına hayatını adayan bir komünist olan Alaattin Karadağ’dı. (...)

Alaattin yoldaş bu kavgada ilk şehidimiz değildir, son şehidimiz de olmayacaktır. İşçi sınıfı devrim ve sosyalizm bayrağını bu ülkenin semalarına dikene kadar daha çok şehit vereceğimizi biliyoruz. Ama onların yerini yeni devrimciler alacaktır. Şairin de dediği gibi, “*Ekilir ekin geliriz, ezilir un geliriz, bir gider bin geliriz, bizi vurmak kurtuluş mu?*” Evet bizi sokak ortalarında infaz etseniz de, darağaçlarında assanız da, işkencehanelerde katletseniz de, bizler

çoğalmaya devam edeceğiz.

Sana söz yoldaş! Bedrettinler’den, Pir Sultanlar’dan, Kawalar’dan, Mahirler’den, Denizler’den, İbrahimler’den alınan, Habipler’in, Ümitler’in, Haticeler’in, Hüseyinler’in, Alaattinler’in kanlarıyla daha da kızılaşan bayrağımızı bu ülkenin semalarına dikeceğiz.

Adana’dan genç bir komünist

Teslim ettiğin bayrağı daha yükseklere taşıyacağız!

Sevgili yoldaş, Faşist devlet tarafından katledildin. Çünkü biz devrimcilerden korkuyorlar! Bizleri öldürerek bu çürümüş düzenlerini koruyabileceklerini sanıyorlar.

Ama yanılıyorlar! Katlederek tüketmeyi başaramayacaklar. Çünkü teslim ettiğin mücadele bayrağı şimdi bizim ellerimizde ve onu daha da yükseklere taşıyacağız.

Devrimci anın önünde saygıyla eğiliyoruz...

Ekim Gençliği / Almanya

Eli kanlı katiller hesap verecek!

Alaattin Karadağ’a sıkılan kurşunlar devrimci değerlere sıkılmıştır!

Devlet, son zamanlarda faşist karakterini daha da açıktan göstermeye başlamıştır. Sokak ortasında katledilen devrimcilere bir yenisi daha eklendi. 19 Kasım 2009 akşamı Esenyurt’ta, Alaattin Karadağ polis kurşunlarıyla infaz edildi. (...)

Devrimcilerin ölümsüzlüğü, kavgalarının ve değerlerinin yaşatılmasıyla mümkündür. Onlar, sıkılan her yumrukta biraz daha gençleşerek aramıza katılırlar. Oysa ölüm aslında unutulmakla malul bir durumdur. Hayatını insanlığın kurtuluşu mücadelesine adanarak yaşayanlar, aramızdan fiziki olarak ayrıldıktan sonra da yaşamaya devam ederler. Ve devrimcilerin yaşı, ölüm tarihleriyle değil, geride bıraktıkları iz ile ölçülür. İşte bu yüzden, emekliliği garantiye alınmış tuzu kuru hayatlardan daha uzun ömürlüdür devrimciler.

Sevgili Alaattin, bu gidişin ölüm olarak adlandırılmaz. Olsa olsa devrim coşkusuna kadar verilmiş zorunlu bir ayrılık. Biz ve yoldaşların bu ayrılığın da geçici olduğunu biliyoruz. O büyük gün geldiğinde, zaferin tarifsiz coşkusuna senin de sessizce katılacağından eminiz.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Devrimci Hareket

Proleter devrimci işçi Alaattin Karadağ ölümsüzdür!

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde en tutarlı ve en devrimci sınıf olan proletarya bir üyesini daha ölümsüzlüğe uğurladı. Sınıfımızın bu yiğit evladının aramızdan ayrılmasının acısını yüreğimizde hissediyoruz. (...)

“Proletaryanın burjuvaziye karşı örgütten başka silahı yoktur” der Lenin. Dünyada ekonomik koşullar işçi sınıfı ve emekçi sınıfları yıkıma uğrattırken, tam da bu durumda, Lenin yoldaşın öğretisinde bahsettiği gibi, burjuvaziye karşı örgütlenmekten başka da bir kurtuluşumuz yok. Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun 12 Eylül faşizminin idam ettikleri ilk işçilerdi. Sınıf bilinçli ve örgütlü olan yoldaşlar gibi Alaattin Karadağ yoldaş da sınıfının onurlu bir üyesi olarak örgütlü mücadele içerisinde sorumluluklarını yerine getirirken burjuvazinin cellatlarınca katledilmiştir.

Bizler DİK’li işçiler olarak sınıfımızın yiğit evladı olan Alaattin Karadağ yoldaşın mücadelesini devrim ve iktidar mücadelemizde yaşatacağız.

Proletaryanın yiğit evladı Alaattin Karadağ ölümsüzdür!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

DİK’li İşçiler (Devrimci İşçi Komiteleri)

A. Karadağ’ın katledilmesini lanetliyoruz...

Burjuva Türk devletinin 19 Kasım günü işçi sınıfının devrimci evladını, Alaattin Karadağ’ı katlettiğini öğrenmiş bulunuyoruz. (...)

Özkan Gerçek ve Ömer Adıgüzel adlı devrimcileri de aynı katiller sürüsü yaralı olarak ele geçirdikten sonra, sakat bırakmak için tedavilerini engelledi. 19 Kasım akşamı İstanbul polisi bir başka devrimciyi, TKİP’nin işçi üyesi A. Karadağ’ı katletti. Öğrenmiş bulunuyoruz ki, yaralı olarak ele geçirilen A. Karadağ, sokak ortasında infaz edilmiştir. İşçi sınıfının kendi kavgasında sınanmış, yılların devrimci birikimine sahip bu yiğit devrimciyi faşist bir cinayetle katleden burjuva Türk devletini halklarımızın enternasyonalist devrimci kiniyle lanetliyoruz.

Faşist Türk devletinin çabası beyhudedir, emekçi halkların mücadelesi ve onların örgütlü güçleri yok edilemez...

Alaattin Karadağ ölümsüzdür!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Halkların Dostluğu İçin Enternasyonal Çalışma Çevresi / Stuttgart

III. Parti Kongresi kitlesel bir coşkuyla selamlandı!..**Devrimci bir program,
başarılı bir etkinlik!**

Bir ayı aşkın bir süre boyunca hazırlıklarını yaptığımız “Kapitalizm krizde, çözüm sosyalizmde!” gecesi, 21 Kasım 2009 tarihinde Almanya’nın Köln kentinde gerçekleştirildi. Geceye yaklaşık bin işçi, emekçi, kadın ve genç katıldı. Gençlerin yoğun katılımı dikkat çekti.

Gece, Partimizin III. Kongresi’ni gerçekleştirdiği bir dönemde yapıldı. Sevinçli, coşkulu ve gururluyduk. Etkinliğe bir gün kala ise sermaye devletinin eli kanlı katiller sürüsü İstanbul polisinin, partimizin üyesi Alaattin Karadağ yoldaşı alçakça katlettiği haberi ile sarsıldık. Bu olay doğal olarak öfkemizi biletti, gecemizin başından sonuna dek canlı ve coşkulu geçmesine vesile oldu. Denilebilir ki bu yılki gecemiz, bugüne kadarki en coşkulu geceydi.

Gecemizde TKP/ML, MLKP, TİKB, TİKB-B stant açtı. Ayrıca MLKP ve TKP/ML-YDB mesajlarıyla gecemizi selamladı. Yerli devrimci partilerden ise MLPD ve KPD-ML gecemize katılıp stant açtı. MLPD temsilcisi ise kısa bir konuşma yaptı.

TKİP İstanbul İl Komitesi’nin mesajı gecede okunurken, İzmir İl Komitesi, Ankara’dan Komünistler, Adana’dan Komünistler, Bursa’dan Komünistler, Esenyurt’tan Komünistler, Ümraniye’den Komünistler, Pendik’ten Komünistler, Kartal’dan Komünistler, Zindandan Komünistler ve Genç Komünistler etkinliğimizi mesajlarıyla selamladılar...

Başarıyı sağlayan güçlü bir ön hazırlık

Önceki deneylerden çıkardığımız dersler ışığında, bu yıl her şeyi önden planladık ve ayrıntılı bir işbölümü yaptık. Bu sayede gece programının sunuluş ve gerçekleştirilmesinden sahne ve salonun düzenlenmesine kadar her şey planlandığı gibi gerçekleşti. Denebilir ki gecemiz bugüne dek gerçekleştirdiğimiz gecelerin en sade, akıcı, düzenli ve disiplinlisi oldu.

Etkinliğimizi, yurtdışında politik çalışmanın dibe vurduğu, sıradan emekçiler bir yana, çeşitli devrimci çevrelerle yakınlığı olanların dahi devrimci örgütlere oldukça mesafeli durduğu bir dönemde gerçekleştirecektik. Genel politikamıza uygun olarak programımızda hiçbir popüler sanatçı ya da grup yoktu. Dolayısıyla katılım da dahil tüm hedeflerimize devrimci politik-pratik bir çalışma ile ulaşacaktık.

En büyük silahımız partimizdi. Tüm çalışmamızda, onun program ve ilkelerini anlatacak ve Türkiye devrimi açısından bir şans olduğunu vurgulayacaktık. Tok bir biçimde kapitalizmi teşhir edecek, kapitalizme karşı tek seçeneğin devrim ve sosyalizm olduğunu anlatacak, emekçilerin ve samimi devrimcilerin gecemize katılması için çağrı yapacaktık. Her yerde ve yeterince olmasa da, bunu yaptık.

Erken bir tarihte partimizin sembollerinin süslediği materyallerimizi hazırladık. Özellikle geceye ev sahipliği yapacak olan Köln’de ve yakınındaki kentlerde yaygın bir afiş çalışması yaptık, binlerce çağrı metni dağıttık. Tüm toplantı ve gece

türü etkinliklerden, geceye dönük çalışmaların uygun zemini olarak yararlandık. Bir yandan da emekçi evlerine ziyaretler gerçekleştirdik, sözlü propaganda eşliğinde gece bileti satışları gerçekleştirdik. En çok verimi de bu çalışma sayesinde elde ettik.

Geceye dönük ön hazırlık çalışması sırasında, özellikle gecemizin yapıldığı kentte ve yakın bölgede yoğunlaştık. Çalışmamızı olabildiğince planladık, sık sık gözden geçirip, aksamaları giderdik.

“Yine iddialıyız ve yine başaracağız!” demiştik, bu sözümüzü yerine getirdik.

**Devrimci bir program,
başarılı bir etkinlik**

Her yıl yaptığımız gibi bu yıl da partimize yaraşır bir devrimci etkinlik gerçekleştirecektik. Üstelik bu yılki etkinliği, III. Kongre’mizin gerçekleştirildiği bir sırada yapacaktık. Bunun kendisi, her bakımdan devrimci bir program hazırlamamızı emrediyordu. 21 yıllık gerçek bir devrimci emeğin yansıtılacağı, kendi öz çabalarımızın ifadesi ürünlerimizin sergileneceği bir etkinlik planladık.

Bir ayı aşkın bir çalışmanın ardından nihayet, III. Kongre’nin heyecanı ve Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesi nedeniyle sermaye devletine duyduğumuz öfkeyle yüklü olarak etkinliğimize başladık.

Gecenin salonu gerçekten de özenle hazırlanmıştı. Sahnede, altında “TKİP III. Kongresi” imzası olan “Parti, Sınıf, Devrim!” yazılı büyük boy bir pankart asılmıştı. Salonun sol ön cephesinde, üzerinde “Ekim Devrimi 92., Yeni Ekimler’in Partisi 11. yılında!” yazılı pankart yer alıyordu. Sol yanda ise sırasıyla; “Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!”, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!” ve “Kahrolsun sömürgecilik! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” pankartları asılmıştı. Ayrıca sahnenin

21 Kasım 2009 / Köln

ön cephesinde, üzerinde, Mustafa Suphi’nin “Dünya devriminin seyrinde Türkiye proletaryası şerefli bir mevki işgal edecektir!” sözlerinin yazılı olduğu bir pankart boyu boyunca uzanıyordu. Salonun sağ ön cephesinde, “Şan olsun TKİP III. Kongresi’ne!” pankartı asılmıştı. Ve duvar boydan boya Marks, Engels, Lenin, M. Suphi, Deniz, Mahir, İbrahim, Mazlum, Fatih, Habip, Ümit ve Hatice’nin özenle yapılmış posterleri ile süslenmişti. Sağ yanda ise, üzerinde “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “İşçi sınıfı savaacak, sosyalizm kazanacak!” pankartları yer alıyordu.

Etkinliğimiz Grup Su ve Zündstoff’un Almanca, Türkçe ve Fransızca olarak söyledikleri Enternasyonal marşı ile başladı.

Bunu, Alaattin Karadağ yoldaş ve onun şahsında tüm devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşenler için yapılan bir dakikalık saygı duruşu izledi. Ardından **TKİP Merkez Komitesi’nin** ve **TKİP Yurtdışı Komitesi’nin** Alaattin yoldaşa ilişkin açıklamaları okundu. Tüm kitle bu sırada Alaattin yoldaşa ve onun şahsında parti şehitlerine duyulan derin sevgi, saygı ve bağlılığın bir ifadesi olarak gür,

öfkeli ve coşkulu biçimde atılan “Alaattin yoldaş ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganlarını haykırdı.

Sloganların ardından **Grup Zündstoff** sahneye çıktı. Dost devrimci grup Zündstoff, Bertold Brecht ve Nazım Hikmet’in şiirlerinden derleyip, Almanca ve Türkçe olarak söyledikleri militan marş ve türkülerle salonu bir anda hareketlendirdi, kitleyi coşturdu. Yoğun biçimde alkış alan grup, “Yaşasın Enternasyonal dayanışma!” sloganıyla uğurlandı.

Ardından partimiz adına gecenin konuşmasını yapması için bir yoldaş kürsüye çağrıldı. Konuşma, partimize yaraşır bir düzeyin ifadesiydi. Tok ve vurucuydu, dikkat çeken son derece net mesajlar içeriyordu. Bu nedenle tüm kitle konuşmayı büyük bir ilgi, merak ve dikkatle dinledi. Konuşma sık sık sloganlarla kesildi.

Gecenin konuşmasını gençliğin, tümüyle kendi bağımsız inisiyatif, yaratıcılığı ve emeğinin ürünü olan programı izledi. Genç yoldaşların kendi hazırladıkları son derece başarılı konuşma, okudukları şiirler, kapitalizmi eleştiren, sermayenin gençliğe dönük güncel saldırılarını teşhir eden ve hedef olarak devrimi ve sosyalizmi gösteren Rap tarzında hazırladıkları şarkıları ve kızıl bayraklar dalgalandırarak toplu biçimde söyledikleri Çav Bella marşı katılımcıları coşturdu. Gençlerin programı büyük bir sempatiyle karşılandı, gecenin beğenilen çalışmalarından biri oldu.

Gençlik programının ardından **Özgür Halk Derneği** folklor ekibi sahneye çıktı. Grubun başarılı bir şekilde sergilediği halk dansları ilgiyle izlendi.

Gecenin ilk bölümünün finalinde **Grup Su** sahneye çıktı. Özenle seçilmiş marş ve türkülerden oluşan programı ile Grup Su ilgiyle dinlendi, sempati ile karşılandı.

Gecemizin ikinci bölümü **MLPD** temsilcisinin yaptığı kısa konuşma ile başladı. Kapitalizmi teşhir eden, krize ve sonuçlarına değinen ve buna karşı mücadele çağrısı yapan konuşma dikkatle dinlendi. MLPD temsilcisi, sermaye devletinin baskıcı ve katliamcı kimliğine, işçi sınıfına, devrimci harekete ve Kürt halkına dönük uygulamalarına dikkat çekti. Konuşmasının sonunda Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesine değinen MLPD temsilcisi “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganı ile uğurlandı.

Ardından, 20. yüzyıldan başlayarak günümüze dek kapitalist-emperyalist sistemin, bunalımlar ve savaşlar sarmalını dile getiren, devamında, Türkiye’nin ‘20’li yıllarından başlayarak, sosyal mücadele yılları olan ‘60’lı ve ‘70’li yıllarını ve bu dönemin sosyal sınıf mücadelelerini anlatan, ardından komünist hareketin ortaya çıkışı ve partiye büyümesine değinen sinevizyon gösterisi gerçekleştirildi. “Parti, sınıf ve devrim”in birlikteliğinin yaşamsallığını eksen edinen inervizyon dikkatle izlendi.

Sinevizyonun ardından, konuşmasını yapmak üzere **Volkan Yaraşır** kürsüye geldi. Kapitalizmin küresel krizine ve yıkıcı sonuçlarına değinen Yaraşır’ın konuşması belirgin bir ilgi ve dikkatle dinlendi. Özellikle işçi sınıfının yıkıcı gücüne ve sınıf devrimciliğinin tayin ediciliğine dönük vurguları büyük alkış aldı.

Gecenin finalinde Grup Su bir kez daha sahnede idi ve bu bölümde çok daha başarılı bir performans sergiledi. Gecemiz Grup Su’nun canlı türküleri eşliğinde çekilen coşkulu halaylarla sona erdi.

Sonuç olarak, bir ayı aşkın bir süre devrimci politik ve pratik bir faaliyet yürüttük. İşimiz kolay değildi ama güçlükler karşısında direndik. Başarıya inandık ve başardık. Etkinliğimizin başarısını sadece ve sadece bu emek ürünü çalışmamıza borçluyuz. Şimdi daha iddialıyız. Bu başarımızı yeni başarıların imkanı haline getireceğiz.

TKİP Yurtdışı Komitesi

Yerin yedi kat altına girseler de!..

Parti çalışmasının her alanında ayırım gözetmeksizin bir sıra neferi ruhuyla ve bir profesyonel devrimci bilinci ve deneyimi ile yer alan Alaattin Karadağ yoldaş, son yıllarda Esenyurt’un fabrika bölgeleri ve işçi semtlerinin düzenli olarak illegal parti materyalleri ile donatılmasında etkin rol oynayan parti militanlarından biriydi. Nitekim bu örnek militan tutumunu son olarak da TKİP III. Kongresi’ne ilişkin parti afişlemeleri üzerinden gösterdi ve faşist katiller tarafından tam da böyle bir faaliyet esnasında katledildi.

*Burada yayınladığımız metin **Ekim**’de yayınlanmak üzere partiye 20 Ekim 2009 tarihinde ulaşmıştı. Fakat **Ekim**’in Kasım 2009 tarihli son sayısı (sayı: 260) tümüyle III. Parti Kongresi metinlerine ayrıldığı için öteki bazı yazılar gibi, Alaattin yoldaşın Ekim ayı başında İstanbul’da yapılan emperyalist haydutlar toplantısına ilişkin olarak İstanbul Esenyurt bölgesinde yürütülen faaliyete ilişkin haber metni de yayınlanamadan elimizde kaldı.*

Benzer bir faaliyet içinde yalnızca bir ay sonra katledilmesi, yoldaşımızın Ekim ayı pratik faaliyetlerine ilişkin bu haber metnine apayrı bir politik-manevi değer kazandırmaktadır... Okurlarımızın da metni bu gözle değerlendireceğine inanıyoruz ve işçi sınıfının yiğit evladı profesyonel devrimci Nurettin yoldaşımızın anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz...

Emperyalist haydutlar, yerin yedi kat altında özel olarak inşa edilen toplantı salonunda ve büyük bir polis ordusu korumasında, 1-7 Ekim tarihleri arasında İstanbul’da toplandılar. Savaş örgütlerini ağırlayan sermaye adına ülkeyi yönetenler ise emperyalist-kapitalist düzenin bekası için çalışan emperyalist efendilere saygıda kusur etmediler.

Dünya işçi-emekçileri nazarında sermaye devleti payına utanc verici olan bu durum, Türkiye’deki komünist-devrimci ve ilerici öncü güçleri şahsında politik moral ve kazanımlarla geçti. Yerin yedi kat altında toplanmalarına rağmen emekçilerin militan öfkesinden kurtulamadılar. Verdikleri sosyal mesajın nedeni de esas olarak sokakları kuşatan bu öfkedir. Dünyanın her köşesinde işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı işlenmiş sayısız suçla karanlık bir geçmişe sahip olan bu örgütler hak ettikleri biçimde karşılandılar. Yeni bir dünya düzeni kurmak iddiasıyla toplanan emperyalist haydutların zirvesi, sokakları kuşatan protesto gösterilerinin gölgesinde kaldı.

Bizler de kendi yerelimizde işçi-emekçileri bu haydutlara karşı mücadeleye seferber etmek, içlerinde biriken tepkilerini sokaklara akıtmalarına sevk etmek amacıyla yerelimizin belirli merkezi güzergâhlarına yazılamalar gerçekleştirdik. Habib’lerimizin, Ümit’lerimizin yaktığı direniş meşalesi on yıldır bu devrim toprağını aydınlatmaya devam ediyor. Emperyalist haydutların bu zirvesi aynı zamanda 10. Yılını geride bırakan Ulucanlar katliam ve direnişinin yıl dönümüne denk gelmesi dolayısıyla da Ulucanlar gündemli yazılamalarda bulunduk. “Kahrolsun emperyalizm! İMF-DB defol!”, “kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “kahrolsun emperyalizm yaşasın sosyalizm!”, “İMF-DB defol!”, “emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak”, “Ya barbarlık ya sosyalizm!”, “Yaşasın ulucanlar direnişimiz!”, “Devrimci irade teslim alınamaz!” şiarlarından oluşan yazılamalarımızdı bunlar.

Faaliyetimizi Tokat-Yeşilkent mahallelerinin giriş güzergahları, Esenyurt Tabela ve Köyiçi güzergahları, Kırac Hadımköy yolu ve fabrikalar bölgesi ile Haramidere mahallelerimize taşımış olduk. İstedığımız yaygınlıkta olmasa da bu faaliyetimiz yerelimizde kendini hissettirdi. Zira bizim cephemizden gündeme dair bizim dışımızda faaliyet yürüten olmadı.

Emperyalistler ve uşakları, kapitalizmi savunma ve ideolojik olarak pazarlama gücü bulamadıkları için kapitalizmden başka bir seçenek olmadığı söylemine sarılıyorlar. İMF-DB şefleri tarafından geleceğe dair çizilen felaket tabloları aynı zamanda bu amaca hizmet ediyor. Dünya işçi ve emekçi halklarının toplumsal yaşamın önünde bir engele, sırtlarında koca bir ur’a dönüşen emperyalist-kapitalist sistemi yıkmak dışında bir seçenekleri olamaz.

Rosa Luxemburg yoldaşın şiarı bugün her zamankinden daha anlamlı, daha yakıcı ve daha günceldir:

“Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!”

Esenyurt’tan Komünistler

20 Ekim 2009

Kapitalizmin ruhu ve krizler – IV**Yeni bir tarihsel momentum*****Volkan Yaraşır***

Yaşadığımız süreç 1873-1893 sürecine benzer bir süreçtir. Hatta daha yoğun, daha girift ve daha altüst edici içeriktedir. Bir anlamda 21. yüzyılın bütün sınıf ilişkisi ve çatışmalarının mayalandığı bir dönemdir. Böylesine krizlerde daha önce ifade ettiğimiz gibi, iki olasılık doğar. Birinci olasılık imkandır. Yani devrimin olasılığı ve imkanıdır. İşçi sınıfı örgütlüyse ve siyasal öncüsü örgütlüyse, imkan realize olabilir. İkinci olasılık tehlikedir. Yani karşı devrim tehdididir. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü, dağınıklığı, şekilsizliği, burjuva hegemonyasının gücü bu sefer tehlikeyi realize eder.

Bu iki olasılığın tehlike boyutunu ya da katastrofu açmamız gerekirse, yaşadığımız sürecin hem ulusal, hem de uluslararası boyutta nelere gebe olabileceğini daha iyi kavrayabiliriz.

ILO yılın başında 2010 yılında 51 milyon kişinin işsiz kalacağını açıkladı. İstanbul’da yapılan son IMF-Dünya Bankası toplantısında son derece dehşet bir tablo ortaya koyuldu. Bu iki emperyal kuruluş 2010 yılında 59 milyon insanın işsiz kalacağı, krizin yaşandığı her yıl 90 milyon insanın yoksulluk sınırının altında yaşayacağı ve bazı 3. dünya ülkelerinde savaşların kaçınılmaz olduğu ifade edildi.

Türkiye’ye dönersek, resmi rakamlarda 3.2 milyon açık işsiz, 3 milyon civarında sayılamayan işsiz olduğu vurgulandı. Son krizle birlikte işten atılanların sayısı 1 milyonu geçti. Bu rakamları toplarsak bugün aşağı-yukarı 7.5-8 milyon arasında işsiz bulunuyor. 2010 yılının sonunda bu rakama 1.5-2 milyon işsiz eklenmesi büyük bir olasılıktır. Toparlarsak karşımızda bir yıl sonra 9 ila 10 milyon arasında işsiz bulunacak. Bu muazzam kitlenin yönelimi ve arayışları Türkiye’deki siyasal süreci etkileyecek boyuttadır (benzer şeyi dünya için de söyleyebiliriz). Eğer ki bu 10 milyona yaklaşan, sınıfın organik parçası olan işsiz yığınlar örgütlenmezse, bu aynı zamanda çalışan işçilerin örgütlenme projesinden ayrı bir proje değildir, işsizlerin üst kimliğiyle hareket etmemesi (yani işçi olma kimliğini kavrayamaması), onları alt kimlikleriyle hareket ettirecektir. Başka bir ifadeyle etnik, mezhebi, dinsel, burjuva siyasal kimliklerini öne çıkaracaktır. Bu da sınıfın son derece hızlı bir şekilde polarize olmasına yol açacaktır. İşte bu noktada katastrof çıplak bir gerçeğe dönüşebilir.

Bu kitlenin profiline baktığımızda çarpıcı veriler yakalayabiliriz. En başta reaksiyoneldir. Hızla ötekileştirir. Umutsuz ve geleceksizdir ve kolayca mobilize olur. Aslında bu ruh hali, Wilhelm Reich’in belirttiği gibi, faşizmin kitle ruhudur. Ve faşizmin en karakteristik özelliği umutsuzlukla beslenmesidir. Franko-faşizminin temel sloganının “yaşasın ölüm” olduğunu unutmamamız gerekir.

Çünkü bu kitleyi tarihsel bağlamda bir yerlerden hatırlamaktayız. Bu kitle 1926 Almanya’sında Beyaz Gömlekliler olarak karşımıza çıktı. Daha sonra Kahverengi Gömleklilere dönüştüler. SA-Hücum Muhafızları oldular. Mussolini’ni iktidara taşıyan İtalya’daki Kara Gömlekliler onlardı. İspanya’da Franko faşizmi, çoğu işsiz ve lümpenlerden oluşan falanjlı uzun yıllar iktidarda kaldı.

Kısaca paralyze olmuş işsiz yığınların karşı devrimin militan gücüne dönüşmesi büyük bir olasılıktır. İşsizlerin konsantre bir manipülasyonla, iç politikada para militer bir güç olarak devreye sokulması son derece kolaydır. Ülkedeki etnik, dini,

milli polarizasyon bu yığınların hızla mobilize edilmesine olanak sağlamaktadır. Özellikle Sabra Tekstil deneyimi, önümüzdeki dönemde sınıf hareketinin gerçekleştireceği reaksiyonlara karşı mafya, patron ve polisin yanında para militer oluşumların devreye girebileceğini göstermektedir.

Türkiye Cumhuriyeti’nin krizden etkilenme düzeyi, kısa ve orta vadedeki jeo-politik yönelimi ve BOP içindeki yeni konumlanışı, işsiz yığınların mobilizasyonunu da etkileyecektir.

ABD emperyalizmi, Obama iktidarından sonra bir vizyon değişikliğine girdi. İmparatorluk projesinin çökmesi, hegemonya krizinin giderek açığa çıkması bu değişikliği zaruret haline getirmişti. Bu ve bundan önceki G-20 zirvesi bir bakıma emperyal özneler arasındaki gerilim, çatışma ve hamleleri dışa vurdu. Ve ABD’nin hegemonya krizine karşı önlem arayışlarının ifadesi oldu. ABD farklı emperyal öznelerle eşitler içinde birinci konumunu (olağanüstü askeri gücünün etkisiyle) korumaya çalıştı ve jeo-politik düğüm noktalarında, başta AB’yle ortak hamleler yapma projeleri geliştirdi. Bu süreci 4. BOP olarak da tanımlayabiliriz.

Bilindiği gibi 1. BOP ABD’nin imparatorluk atağını yansıttı. ABD hiçbir “uluslararası hukuku” tanımadan Afganistan’ı ve Irak’ı işgal etti. NATO’yu ve BM’yi devre dışı bıraktı. Irak’ta Saddam’ın yıkılmasıyla halkın kendisini çiçekle karşılayacağını umdu. Ama Irak halkı ABD askerini mermiyle karşıladı. Afganistan’da kolayca bitirileceği sanılan Taliban stratejik geri çekilme taktiği uyguladı. Afgan dağlarında “kayboldu”. Günü geldiğine yeniden ortaya çıktı. 1. BOP çok kısa bir zaman sonra iflas etti.

2. BOP bir anlamda 1. BOP’un modifiye edilmiş haliydi. Açık zorla sorunu çözemeyeceğini anlayan ABD, bu sefer açık zorla ideolojik zoru bir arada kullandı. Ortadoğu’da arkaik rejimlerden, demokrasinin inşasından, devlet-toplum-birey ilişkisinin yeniden kurulmasından ve kadının rolünden bahsedilerek açık zor, ideolojik zorla perdelenmeye çalışıldı. Emperyalist kültür, bütün atraksiyonlara rağmen, zaman kadar eski bir uygarlık olan Mezopotamya uygarlığı karşısında çöktü, böylece 2. BOP da iflas etti.

Arkasından ifadesini Condoleezza Rice’da bulan “yaratıcı kaos” dönemi geldi. Bu da 3. BOP dönemi idi. Dönemin karakteristiği bölgenin balkanlaştırılarak mikro devletlere bölünmesi ve

makro tahakkümün bu mikro devletler aracılığıyla gerçekleştirilmesi idi. Bu yönde belirli adımlar atılmasına rağmen, Irak direnişinin devam etmesi ve Afganistan’da Taliban atakları yeni bir revizyon ihtiyacını doğurdu.

Obama iktidarının geliştirdiği “akıllı güç” politikalarını 4. BOP dönemi diye de tanımlayabiliriz. Aslında her dönem emperyal politikalar iç içe geçen ve daha rafine bir tarzda hayata uygulandı. “Akıllı güç” ya da 4. BOP’ta, savaş yorgunu haline gelmiş ABD’nin savaşa karşı ülke içindeki reaksiyonları da bir taraftan engellemek amacıyla Ortadoğu’dan kademeli çekilişine dayanıyor. Bölgede yeni jeo-politiğe uygun 50 bin kişilik kalıcı güç bırakan ABD, Kızıldere’de savaşlarında uyguladığı ya da Kızıldere’lilerin bölgelerinin ilhak edilmesinde izlediği taktiği Ortadoğu’da uyguluyor. İleri karakol oluşturup bölgeyi denetim altına alma ve savaştan en az zararlı çıkmayı hesaplıyor. Böylesine bir “geri çekiliş” aynı zamanda ABD’ye (askeri müdahaleleri her an devrede tutarak) diplomatik manevra şansı, hatta bazen barış elçisi gibi davranma olanağı kazandırıyor. Ama burada asıl görev bölgede uç beyi olarak işlevlendirilen devletlere bırakılıyor. Bölgenin emperyal stabilizasyonu anlamında bu ülkeler, aktif taşeron ve emperyalizmin lejyonerleri gibi hareket etmesi hesaplanıyor. Bu ülkelerin başında İsrail, Mısır, Türkiye Cumhuriyeti ve Kürt Federe Devleti geliyor.

Türkiye Cumhuriyeti’nin Afganistan’a 1200 asker yollaması, ardından 1700 askerin daha yollanacağını açıklanması, NATO’da aktif görev üstlenme çabası, Somali operasyonlarına katılması, Lübnan’a yollanan BM’ye bağlı UNIFIL’a asker göndermesi, yeni dönemdeki uç beyliği çabalarının göstergeleridir. Neo-Osmanlılık vurgusuyla gerçekleştirilen bu hamleler, Ermenistan’la imzalanan anlaşma, İran ve Suriye’yle girilen flört ilişkileriyle derinleştirilmektedir. Neo-Osmanlılık, mihver ülke, dış politikada stratejik derinlik gibi tanımlamalarla açıklanan bu süreç, emperyalist öznelerin bölge politikalarına bütünüyle tabi olma ve bu politikanın realizasyonunun aracına dönüşme halidir ⁽³⁵⁾.

Bu süreç aynı zamanda bir militarizasyon sürecidir. Aktif taşeronlukla neo-lejyonerliğin bir arada koordine edilmesidir. İşsiz yığınların bu noktada lejyonerlere dönüştürülmesi son derece kolaydır ve T.C.’nin neo-lejyonerliğine uygun bir biçim alıştır. Dışarıda emperyal agresyonun parçasına dönüşen işsiz

yığınların, içeride para-militer bir güç olarak devrede tutulması büyük bir olasılıktır.

Katastrofik durumun bir başka yönünü de şöyle tanımlayabiliriz: Her büyük bunalım dönemi bir başka düzlemde kârın maksimizasyonunu içeren yeni çalışma rejiminin inşası anlamına gelir. Bugün de hayata geçirilmeye çalışılan yeni çalışma rejimini, Nazi çalışma rejimi olarak da tanımlayabiliriz. 1931 yılında (1929 krizinin etkileri sonucu) 6 milyona yakın işsiz Nazileri iktidara taşımıştı ⁽³⁶⁾.

Nazi çalışma rejimi, 7.5 milyon köle işçiye ve sınıfın her düzeydeki hakkının gaspına dayanıyordu.

1933'te 6 milyon işsiz çok kısa bir zamanda silah endüstrisi içinde eritildi. İş yaşamının faşist disiplin altına alınmasıyla, emeğin 100 yıl boyunca elde ettiği kazanımlar gasp edildi. Ekonomik terör, siyasal terörle iç içe geçirildi ⁽³⁷⁾. Bunun yanı sıra, Nazi muhalifi olan ve esir düşmüş askerlerden oluşan 7.5 milyon köle işçi, Alman tekellerinin karlarına kar kattı. Nazi rejimi ölüm kampları ve çalışma kamplarıyla anılır. Özellikle ölüm kampları öne çıkarılsa bile, aslında rejim ve Alman tekelleri, ekonomik olarak çalışma kamplarından son derece yararlandı.

Çalışma kampı bir anlamda ölümü erteleme alanıydı. Ve bu kamptaki işleyiş ise köle işçiliğe (ücretsiz köleliğe) dayanmaktaydı. İşçinin ertesi gün çalışmasını sağlayacak enerjiyi bile fazla gören Naziler, köle işçileri posası çıkana kadar çalıştırmakta ve işçiye adım adım ölüme götürmekteydi. Çalışma kampında bir işçinin ortalama ömrü 3 aydı. Köle işçiler, Naziler için “verimsiz vatandaş” olarak ele alınıyordu. Olağanüstü ağır çalışma ve yaşam şartlarından dolayı artık çalışamayacak duruma gelenler ise, kampın hemen yanındaki imha kampına yollanıyor, ziklon B gazı (haşere ilacıyla) öldürülüyorlardı. Yani köle işçiler “verimsiz vatandaş” ve verimsiz vatandaşlara layık olan ise haşere ilacıydı. Daha sonra cesetler toplanıp, krematoryumlarda yakılıyordu. Krematoryumların yapımını, en önemli Alman tekellerinden biri olan Krupp şirketi üstlenmişti.

Yeni dönemde post-fordizmin derinleştirilmesi diye de tanımlayabileceğimiz Nazi çalışma rejimi ya da başka bir ifadeyle Çin çalışma rejimi veya Vietnam çalışma rejimi köle işçiliğe dayanmaktadır. Bu çalışma rejimleriyle sınıfın her türlü hakkı ve tarihsel kazanımları gasp edilmekte, köle işçilik ve beleş ücret sistemi dayatılmaktadır. Bu aslında bir başka tanımla dünyanın “Vietnamlaştırılmasıdır”. 1960'larda ABD'nin emperyal konsepti “Vietnamlaştırmaktı”. Şimdi kapitalizmin yeni çalışma rejimi Vietnam çalışma rejimidir, yani yeni işçi cehennemleridir. Homo Sapiens'in bir nevi robota dönüştürülmesidir. Makinenin dişlisi olan, onun aklına göre hareket eden insan, artık kendisi bir makinedir.

Türkiye'de ihbar ve kıdem tazminatlarının kaldırılması tartışmaları, fiilen asgari ücret düzeninin dağıtılması, sosyal hakların gaspı, güvencesiz ve esnek çalışmanın yaygınlaştırılması, uluslararası düzeyde sistematik hak gaspları, atipik çalışma düzeni, esnek istihdam modelleri Çin-Vietnam çalışma rejiminin hayata geçirilmesi olarak okunabilir.

Bu süreç sınıfın ehlileştirilmesi, terbiye edilmesi, devrimci kimyasının bozulmasıdır. Aynı şekilde tüketim terörünün parçası haline dönüştürülmesidir. Bu noktada siyasal İslam, ideolojik bir çimento işlevi görmektedir. Böylece kitleler nezdinde fatalizmin kök salmasının önü açılmakta ve hayırsever kapitalizmin inşası kolaylaşmaktadır.

Yaşanan dönem, bir dizi katastrof olasılığını içinde taşımasına rağmen, umudun da en güçlü olduğu bir dönemi simgelemektedir. Bunu da iki temel noktada tanımlayabiliriz. Birincisi, artık devletin niteliği hem metropolde, hem de periferide açık ve alenidir. Devlet krizin yıkıcı etkilerini göstermesiyle birlikte hızla devreye girmiş, finans kapitalin ihtiyaçlarına uygun

hareket etmiştir. Küresel düzeyde krizin etkisiyle işsizliğin, açlığın, yoksulluğun yaygınlaşmasına rağmen, devlet ontolojik özelliğine uygun, sermayenin hizmetinde görev almıştır. Sermayenin bir dostu ve uşağı olarak hareket etmiştir. Trilyonlarca dolar finans kapitale aktararak, birçok şirketin iflası engellenmiş, iflas edenler ise korunmaya alınmıştır.

Artık devletin niteliği ortadadır. Yeter ki bu nitelik gerekli ajitasyon ve propagandayla açığa çıkarılabilsin. Bunu da ancak devrimciler, komünistler ve örgütlü işçi sınıfı yapabilir. Ne yazık ki kriz açığa çıktığından beri devletin niteliğine yönelik bu türlü çalışmalar hem ulusal, hem de uluslararası düzeyde yeterince yerine getirilmemiştir. Türkiye'de Mahir Çayan'ın PASS (Politikleştirilmiş Askeri Savaş Stratejisi), İbrahim Kaypakaya'nın kır-kent diyalektiği, Marx'ın Doğu Sorunu, Gramsci'nin doğu ve batı toplumlarındaki devletin yapısı ve devrim stratejisinin özü devletin niteliğinin açığa çıkarılmasıdır. Kitleler nezdinde devletin niteliğinin açığa çıkarılması anti-kapitalist mücadele açısından ve politik iktidar mücadelesi açısından oldukça fazla olanaklar sunabilirdi.

İkincisi, son 25 yıldan beri neo-liberal karşı devrimin yarattığı ideolojik hegemonya kırılmıştır. Kendini en somut kolektif akıl tutulmasıyla gösteren bu süreç sınıflar mücadelesinin yıkıcılığı içinde parçalanmıştır. Tarih geri dönmüştür. Sosyalizmin ve komünizmin arkaik bir yapı olarak gösterilmesi, kapitalizmin yüceltilmesi ve “gerçeğin” dondurulması, felsefi düzlemde endizmin -sonculuğun- ⁽³⁸⁾ yaygınlaştırılması (tarihin, ideolojilerin sonu, öznenin kaybolması ya da multi-özne vb. tartışmalar) artık sökmemektedir. Kapitalizmin bütün pisliği, asalaklığı, aşağılık yapısı ve simsarlığı ortadadır. Tarihin öznesi Bangladeş'ten Güney Kore'ye, İngiltere'den Fransa'ya, Amerika'dan Mısır'a, Türkiye'den İtalya'ya kadar kendini en çıplak biçimde ortaya koymaktadır. Kolektif Prometheus grevlerle, direnişlerle, fabrika işgalleriyle, blokaj ve sabotajlarla yıkıcı gücünü yeniden göstermektedir. Son çeyrek asrın yarattığı ideolojik abluka dağıtılmış ve parçalanmıştır. Gün devrimin ve komünizmin propaganda günüdür.

İşçi sınıfı yol göstermektedir. Yaşanan tarihsel momentin yakalanması ve müdahale edilmesi, sınıfın açtığı yolda yürünmesine bağlıdır. Artık işçi sınıfının en küçük eylemi bile, muazzam olanakları içinde taşımaktadır. Yaşanan yüksek konjonktürün etkisiyle bir manifesto mahiyetindedir. Sınıf mücadelesi kendi sosyolojisinde büyük birikimler yaratmaktadır. Krizin başlamasıyla birlikte Türkiye'de Sinter, Gürsaş, Tezcan, Brisa fabrika işgal eylemlerinin gerçekleşmesi, farklı direniş biçimlerinin yaygınlaşması ve bu süreçte Desa direnişinden Emine Aslan, Meha direnişinden Saliha Gümüş, Entes direnişinden Gülistan Kopatan'ın model kimlik olarak öne çıkması tesadüfi değildir. Sınıflar mücadelesi, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kendi iç zenginliğini dışa vurmaktadır. Her direniş, her eylem bir manifesto mahiyetindedir, öne çıkan her kimlik, her kolektif adım yeni yeni manifestolar yazmaktadır.

Bu süreç bir başka bağlamda biriktirme sürecidir. Sınıfsal öfkenin ve kinin birikmesi infilak etmeye hazır bir atmosfer yaratmaktadır. Neo-liberal politikaların yıkıcı etkileri ve krizin yarattığı büyük alt-üst oluşlar yalnız Türkiye değil, bütün coğrafyalarda bir nevi sosyal patlama dinamikleri yaratmıştır. Her alanda ve özellikle emekle sermaye çelişkesinin en yoğun ve en sert yaşandığı fabrikalarda, işçi havzalarında, işçi kentlerinde bir nevi sosyal dinamitler bulunmaktadır. Zincirleme reaksiyonların ve patlamaların ortaya çıkması işten bile değildir. Açlık, işsizlik, geleceksizlik sınıfsal öfkeyi ve kini biriktirmektedir.

Bu bağlamda aristokrat niteliğinde olan, Engels'in deyimiyle ayrıcalıklı konumda olan İngiliz işçi sınıfı bürokratik ve işbirlikçi sendikal blokajı kırıp, kriz sonrasında bağımsız inisiyatif geliştirmesi, İllegal Grevler ya da Korsan Grevler diye tanımlanan eylemler gerçekleştirilmesi tesadüfi değildir. Hatta İngiliz faşistlerinin göçmen işçilere yönelik provokasyon girişimleri, işçiler tarafından boşa çıkarılmış faşistler bil fiil işçiler tarafından cezalandırılmıştır. Bunun yanı sıra Fransa'da işçi sınıfının işten atılmalara ve işyeri kapatmalarına karşı, Amerikan Caterpillar, Scapa, Faurecia (Peugeot), FM Logistic, Valeo, France Telecom, Continental, 3M Sante ve Molex yöneticilerini, Sony ve Fnac, Conforama CEO'larını rehin aldı. 1968'den beri görülmeyen bu tarz bir eylem, sınıf mücadelesinde yeni bir dönemi işaretliyordu. İşin ilginç Fransız halkı hukuken “suç” olan bu eylemlere karşı büyük sempati gösterdi.

Ayrıca Poitiers'in Chatellerault ilçesindeki araba parçaları üreten New Fabris fabrikasının iflas ettiğini açıklaması ve işçilerin işten çıkarılması büyük bir reaksiyonla karşılandı. İşçilerin işten çıkarma ödeneklerinin ödenmesi için fabrikayı işgal etti, makineler ve stoklara el koydu. Fabrikanın değişik yerlerine yangın bombaları yerleştirerek, ücretlerin ödenmemesi halinde fabrikayı havaya uçuracaklarını açıkladılar. Ayrıca Güney Kore Ssangyong Motors'da 800 işçi fabrikayı işgal etti. Günlerce polisin gazlı, plastik mermili saldırılarına karşı sapanlarla, molotof kokteylleriyle direndi. Direniş 77 gün sürdü. Fabrika işgal eylemi, polis helikopterleriyle atılan sıvı gazlar ve kimyasal gazlarla kırılmaya çalışıldı. Sonunda fabrikaya polisin büyük bir güçle saldırmasıyla işgal kırıldı. Polis çatıdaki işçilerin ikisini aşağı atarak sakatladı, yüzlerce işçi tutuklandı ve işgal süresinde 5 işçi hayatını kaybetti.

Metropolden periferiye sınıf hareketinin benzer refleksler ve eylem tarzları gerçekleştirmesi uluslararası düzeydeki sınıfsal gerilimin göstergesidir. İngiltere'den Fransa'ya, Fransa'dan Güney Kore'ye,

Mısır'a, Bangladeş ve Türkiye'ye uzanan dalga, kendini en somut biçimde işgal, direniş, grev, sabotaj ve rehin alma eylemleriyle dışa vurmaktadır. Sinter, Brisa, Gürsaş, Tezcan fabrika işgal eylemleriyle Sony, Caterpillar rehin alma eylemleri, Korsan Grevler ve İllegal Grevler ve Ssangyong fabrikası işgali arasında diyalektik bir bağ vardır. Bu işçi sınıfının, özellikle kriz sonrası yarattığı olağanüstü potansiyeller taşıyan ruh halinin göstergeleridir. Ve aynı zamanda sınıf hareketinin yeni arayışlarını dışa vurmaktadır. Bu eylemleri bir başka bağlamda yeni enternasyonal bir dalganın mayalanmaları olarak düşünmek yanlış değildir.

Uluslararası sınıf hareketi kapitalist krizin yarattığı sınıfsal kutuplaşmalara bağlı olarak yeni yol, yöntem ve örgütlenme araçları oluşturmaktadır. Bu noktada bürokratik ve korparatist mahiyetteki sendikal örgütlenmelerin hiçbir geçerliliği ve işlevi kalmamıştır. İşçi sınıfının 21. yüzyılın sınıflar mücadelesinin zenginliği içerisinde yeni işçi örgütlenmelerini yaratması büyük bir olasılıktır.

Nasıl ki kapitalizmin ortaya çıktığı ilk dönemde zorla işçileştirmeye ve zorla yoğun ve ağır çalıştırılmaya karşı işçi sınıfı en sert yanıtını 1600'lerden başlayarak, Ludizm (makine kırıcılığı), direnişler, sabotajlar, grevleri genel grevlerle verdise, bugün de kapitalist krizin yarattığı muazzam sınıf gerilimi benzer eylemler üretmektedir. Süreci uluslararası sınıf hareketinin yeni tarihsel momentini olarak okumak yanlış olmayacaktır.

Marx ve Engels ne zaman bir ticari krizin yaklaştığını görseler, bu süreci nihai bir çatışma olarak ele aldılar. 1847 ticari krizinden sonra *Komünist Manifesto*'nun kaleme alınması boşuna değildir. Marx üzerinde 25 yıl çalıştığı *Kapital* için "*burjuvaziye teorik açıdan, bir daha kendini toparlayamayacağı bir darbe indirmeyi*" amaçladığını söylemesi anlamlıdır. Hatta *Kapital*'i yeni bir krize yetiştirmek için uğraşması, sınıfı muazzam, ideolojik ve teorik bir silahla donatma gayreti önemlidir.

Büyük bunalım niteliğinde yaşadığımız kapitalist kriz, ideolojik-teorik bir Rönesans'ı ve politik-pratik bir cüreti bizlerin önüne koymaktadır. Böylesi krizler kapitalist üretim tarzının tartışıldığı, hatta kapitalizmin yıkılma olasılığının doğduğu zeminleri yaratmaktadır. Bu tarihsel süreçteki bütün görev, devrimcilerin ve komünistlerindir. Sınıfı örgütlemek, sınıfın kapitalizme karşı öfke ve kinini açığa çıkartmak, onu tetiklemek, sınıfın kapitalizmden nefret etmesini sağlamak bizlerin görevidir. Kapitalizmin karşısına işçi sınıfını bir özne olarak çıkarmak, onu kolektif Prometheus'a dönüştürmek bizim görevimizdir.

Ve bu görev, devrimci enternasyonalist bir görevdir.

Dipnotlar:

(35) Neo-Osmanlıcılık ve Türkiye Cumhuriyeti'nin alt emperyalist ülke olma hayalleri üzerine daha geniş bilgi için bakınız; Volkan Yaraşır, "*Sol Liberalizm: İllüzyon Tüccarları ve Kolera Günleri*" adlı makale.

(36) Naziler 1923 Eylül ayında, yaptıkları 100 bin kişilik gösteriyle birlikte hızla gelişmeye başladılar. Alman devriminin yenilgisi, sermayesinin rahat nefes almasına sağlamıştı. Amerikan ekonomik yardımıyla birlikte 1924'ten sonra Alman ekonomisi hızla toparlanmaya başladı. 1924-1929 arası ekonomik olarak en dengeli dönem oldu. 1929 dünya bunalımı Almanya'yı da sarstı. İşsizlik hızla yükseldi. 1930 yılında işsiz sayısı 3 milyonu, 1931 yılında 5 milyonu geçti. Birçok işletme iflas etti. Ekonomi hızla çöküş noktasına geldi. Ekonomik ve politik kriz yaşanmaya başlandı. 1930'da yapılan seçimlerde Naziler son derece önemli bir atak yaptı. Seçimlerde Komünist Parti oylarını % 10.6'dan, % 13.1'e çıkardı. Naziler ise (NSDAP) oylarını % 700 artırarak % 2.6'dan % 18.5'e yükseltti. Daha önceki seçimlerde 9. parti

konumunda olan Naziler bu seçimde 2. parti konumuna geldi. 6,5 milyon oy alan Naziler 107 milletvekili çıkardı. 1928'de yapılan seçimlerde 12 milletvekili çıkarmışlardı. 1932'de yapılan başkanlık seçimlerinde Naziler oylarını önce 30.1, daha sonra 36.8'e yükseltti. Artık NSDAP ülkenin birinci partisiydi. 30 Ocak 1933'te Hitler başbakan seçildi. İktidara geldiği andan itibaren işçi sınıfının her düzeydeki örgütlülüğünü dağıtan Naziler, sermayeye

ücretleri dondurarak müthiş kar sağladı. Saat ücretleri 1929 öncesine çekildi, geriletildi ve sabitlendi.

(37) Jurgen Kuczynski, Nazi Yönetimi Altına İşçi Sınıfı ve Çalışma Koşulları, Bilim Yay., 1979, s. 122-126.

(38) Neo-liberal karşı devrimin ideolojik boyutları için bakınız; Volkan Yaraşır, "*Finansal Tsunami, Öncü Sarsıntıdan Büyük Çöküşe mi? Kapitalizmin Krizi ve İşçi Sınıfı,*" adlı makale.

Güler Zere ve yüzlerce kişi hasta tutsaklar için yürüdü!

27 Kasım akşamı Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan ve aralarında Güler Zere ve Ferhat Gerçek'in de bulunduğu yaklaşık 500 kişi, "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" talebiyle Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Sermaye devletinin kolluk güçleri tarafından sokak ortasında katledilen TKİP militanı Alaattin Karadağ da eylemde anıldı.

"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartı arkasında gerçekleştirilen yürüyüşte sloganlar susmadı.

Alaattin Karadağ da anıldı

Mephisto Kitapevi önündeki oturma eylemi sırasında yapılan konuşma ile Alaattin Karadağ anıldı. "*Hasta tutsaklar içeride tecrit koşullarında tedavileri engellenerek ölüme mahkum ediliyorlar. Dışarda ise devrimciler türlü yöntemlerle katlediliyor*" denilen konuşma "*Ölümlerimizin başlarına basarak sosyalizm bayrağını daha da yükselteceğiz. Alaattin yoldaş ölümsüzdür*" sözleriyle bitirildi.

Oturma eylemi sürerken "Çav Bella" marşı Alaattin Karadağ ve hapishanelerdeki tüm devrimci tutsaklar için söylendi.

Zere: "Mücadeleye omuz verdiğiniz için teşekkür ediyorum"

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde ilk olarak Güler Zere söz aldı. Zere şunları söyledi: "*Öncelikle hepimize bu mücadeleye omuz verdiğiniz için çok teşekkür ediyorum. Ben serbest bırakıldım ama serbest bırakılması gereken onlarca hasta tutsak var içeride. Bugün hasta tutsaklar için buradayım. Onların serbest bırakılması için de mücadelenin daha çok yükseltilmesi gerektiğini düşünüyorum*".

Ardından söz alan Av. Taylan Tanay, Güler Zere gibi diğer hasta tutsaklar için de birlikte yürünmesi gerektiğini söyledi.

Canan ve Zehra Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız ilerici, devrimci kurumlar adına ortak basın açıklamasını gerçekleştirdi.

Kulaksız, hapishanelerde ağır hasta olan 50 tutuklu ve hükümlünün isimlerini ve hastalıklarını sıralayarak bu tutsakların yaşamlarının ağır sağlık sorunları nedeniyle çekilmez duruma geldiğini ifade etti.

Bayram arifesinde, Bilecik M Tipi Hapishanesi'nde tutulmakta olan Zeki Dökenel'in, Adli Tıp Kurumu önünde yaşamını yitirdiğine değinen Kulaksız, Adli Tıp Kurumu'nun tıp bilimine aykırı kararlar verdiğini ve yasaların hasta tutuklu ve hükümlüler için tanıdığı hakları elinden aldığını ifade etti.

Eylem basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal İşçileri Kurultayı gerçekleştirildi!

Yaklaşık 6 aydır etkin bir ön hazırlık çalışması ile örgütlenen **Metal İşçileri Kurultayı** 22 Kasım günü İstanbul'da Su Gösteri Sanatları Sahnesi'nde gerçekleştirildi.

İstanbul'un 6 sanayi havzasından 200'ü aşkın işçinin bulunduğu kurultaya ayrıca İzmir, Bursa ve Ankara'dan da katılımlar gerçekleşti. "İşçilerin birliği MESS'i yenecek!", "Bürokratlar defolsun, sendikalar bizimdir!", "Sinter, Entes, Asemat, Nema... Direnen işçiler kazanacak!", "Yaşasın metal işçilerinin birliği!", "Kavel, Demirdöküm, Profilo, Netaş... Mücadele geleneğimizdir!" ve "Metal işçilerinin birliği için Metal İşçileri Kurultayı!" pankartları kurultay salonuna asılırken kurultay programı saat 11.00'de hazırlık komitesi tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimi ile başladı.

Sinevizyon gösteriminin ardından hazırlık komitesi adına yapılan konuşmada sınıf mücadelesinin büyük bedellerle devam ettiği vurgulandı ve 19 Kasım günü Esenyurt'ta polis tarafından katledilen **Alaattin Karadağ** anıldı. Komünist bir işçi olan Karadağ şahsında tüm devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından açılış konuşması yapıldı.

Öncü metal işçilerinin birlik iradesi

Yapılan açılış konuşmasında kapitalizmin insanlığa dayattığı yıkım teşhir edildi. Metal işçilerinin sınıflar mücadelesindeki öncü konumu vurgulanarak sermayenin metal işçilerinin mücadelesine engel olmak için girdiği özel çaba anlatıldı. Sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanetlere yanıt vermek için öncü metal işçilerinin bir araya gelmesinin gerekliliği ve kurultayın da bu amaçla gerçekleştirildiği vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından oluşturulan divanın kurultay programını katılımcılara aktarmasının ardından tebliğ sunumlarına geçildi.

Kurultay ön hazırlık sürecinde yerel komitelerde yapılan tartışmalarla hazırlanan üç tebliğ; "Metal işkolunda durum", "Metal işkolunda örgütlülüğün durumu" ve "Metal işçilerinin mücadele deneyimi ve birikimi" başlıkları ile sunuldu.

Direnişçi işçiler konuştu

Tebliğ sunumlarının ardından direnişçi işçilerin konuşmalarına geçildi. **Sinter Metal** direnişi ve **Asemat** grevi adına gerçekleştirilen konuşmalarda bir yıla yakın bir süredir devam eden bu mücadelelerin kararlılıkla sürdürüleceği vurgulandı. **Entes direnişçisi** Gülistan Kobatan ise işten atılma sürecinden başlayarak direniş sürecini aktardı. Kendisinin de kurultay hazırlık komitelerinin bir parçası olduğunu ifade eden Kobatan, sermaye sınıfına karşı mücadelede örgütlü duruşun önemini vurguladı. Metal işçilerinin dışında halen direnişlerini sürdüren Esenyurt Belediye işçileri ve Karahan Tekstil işçileri de kurultayın direniş kürsüsünde söz alarak sınıfın birleşik mücadelesinin altını çizdiler. Halen devam etmekte olan bu direnişler dışında Sinter Metal ile aynı gün direnişe geçen **Gürsaş işçileri** ve Desa direnişçisi **Emine Arslan** da bu bölümde konuştular. Gürsaş işçisi gerçekleştirdikleri direniş ile sınıf kimliğinin pekiştirdiğini vurgularken Emine Arslan ise direniş sürecinde patronların ve devletin baskı ve saldırılarını hatırlattı. Hukuk

mücadelesinin yanında fiili-meşru mücadelenin gerekliliğini vurgulayarak yürünmesi gereken yolun 15-16 Haziran direnişinin yolu olduğunu söyledi. Arslan'ın konuşması salondan "İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!" sloganları ile karşılandı. Bu bölümün tamamlanmasının ardından kurultayın sabah oturumu sona erdi.

Kurultaya destek mesajları

Kurultayın ikinci bölümü saat 13.30'da, kurultaya gelen destek mesajlarının okunması ile başladı. Kurultaya **BİR-KAR, TİB-DER, Ekim Gençliği, İzmir BDSP, MİB-DER**'in yanı sıra **Bosal Mimaysan**'dan işçiler de destek mesajı gönderdi.

Metal işçilerinin mücadele programı

Destek mesajlarının okunmasının ardından divandan bir kez daha kurultayın hedeflerini anlatan bir konuşma yapıldı. Metal işçilerinin öncü bir birliğin yanında mücadele programına da ihtiyaç duyduğu vurgulanarak kurultayın ikinci bölümünde ön hazırlık sürecinde hazırlanan mücadele programı taslağının tartışılacağı ifade edildi. Bu konuşma ile birlikte 4 bölüm halinde hazırlanan mücadele programı taslağı üzerine tartışmalar başladı.

İlk olarak kurultaya İzmir'den katılan bir metal işçisi kendi ilindeki metal işçilerinin tablosunu aktardı ve mücadelenin militanlaşması gerekliliğine vurgu yaptı. Mücadele programının tartışıldığı bu bölümde toplam **32 işçi** söz alarak program tartışmalarına katıldı, kurultaya ve sınıf mücadelesine ilişkin duygu ve düşüncelerini ifade etti. Bu tartışmalar sırasında mevcut program taslağına ilişkin çeşitli öneriler dile getirilirken taslakta yer almayan 10'u aşkın öneri de yine katılımcılar tarafından dile getirildi.

Bu bölümün en çok tartışılan başlıkları sendikaların tablosu, taban örgütlenmesi ve işçi sınıfının devrimci şiddetinin örgütlenmesi sorunu. Yine kurultayla birlikte ilan edilen **Metal İşçileri Birliği**'nin öncü metal işçilerini birleştiren bir mevzi olacağı da bu tartışmalar sırasında ifade edildi. Yine 3 tekstil işçisi ve 2 liseli bu bölümde konuşarak program taslağı üzerine düşüncelerini ifade ettiler, kendi deneyimlerini aktardılar. Ayrıca **Emekçi Kadın Komisyonları** çarpıcı örnekler ve somut önermeler içeren tebliğlerini sunarken **Sosyalist Kamu**

Emekçileri de Metal İşçileri Kurultayı'nı selamladı, 25 Kasım grevine çağrı yaptı. Komünist işçi Alaattin Karadağ'a ilişkin yapılan vurgular da bu bölümde yapılan bir dizi konuşmada yer aldı.

Sendikalı, sendikasız birçok işçinin söz aldığı bu bölüm kurultayın en canlı ve verimli bölümüydü. Yapılan tüm tartışmalarda sermaye düzenine, sendikal ihanet çetelerine öfke yansıyor, metal işçilerinin mücadele birliğinin nasıl yaratılacağı üzerine düşünceler öne çıkıyordu. Kurultay boyunca ilgi neredeyse hiç azalmazken hemen hemen tüm konuşmalar kitle tarafından alkış ve sloganlarla coşkuyla karşılandı.

Etkinlik saatinin sona ermesiyle divan tarafından yapılan kapanış konuşmasıyla kurultay sonlandırıldı.

Yapılan kapanış konuşmasında bir kez daha Metal İşçileri Birliği'nin rolü ve misyonu anlatıldı. Kurultay Hazırlık Komiteleri'nin bundan sonra Metal İşçileri Birliği'nin yerel ayakları olarak çalışmalarını sürdüreceği vurgulanarak iki hafta içinde yerel toplantıların gerçekleştirileceği, buralardan seçilen temsilcilerden oluşacak yürütmenin ise yapılan tartışmalar ışığında program taslağına son şeklini vereceği ifade edildi.

Ayrıca tebliğ sunumları ve direniş konuşmaları ile birlikte toplamda 40'ın üzerinde işçi konuşmasının gerçekleşmesinin önemi vurgulanarak bu tablonun kurultayın başarısını da gösterdiği ifade edildi. Her şeye karşın birçok eksikliğin de taşındığı, bunların ise Metal İşçileri Birliği'nin örgütlü yürüyüşü içerisinde giderileceği söylenerek kurultayın metal işçilerinin mücadelesinde önemli bir eşiğin geride bırakılmasında anlamlı bir işlevi yerine getirdiği vurgulandı. MESS'in ve sendikal ihanet çetelerinin karşısında öncü metal işçilerinin artık daha güçlü bir şekilde duracağı ifade edilerek tüm öncü metal işçilerine bir kez daha Metal İşçileri Birliği çatısı altına toplanma çağrısı yapıldı. Kurultay bu konuşmanın ardından "Yaşasın metal işçileri birliği!" sloganı ile sona erdi.

Yapılacak yerel toplantıların ve yürütme toplantısının ardından Metal İşçileri Birliği mücadele programının son halini ve kısa dönem çalışma programını kamuoyuna ilan edecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal İşçileri Kurultayı

Sonuç Bildirgesi

Metal İşçileri Kurultayı kapitalist sistemin krizinin işçi sınıfına ve emekçilere ağır bedeller ödettiği bir dönemde, 22 Kasım günü İstanbul'da gerçekleştirildi. Ön hazırlık çalışmaları çeşitli sanayi havzalarında oluşturulan Kurultay Hazırlık Komiteleri tarafından yürütülen kurultaya İzmir, Ankara ve Bursa'dan temsili katılımlarla birlikte ağırlığını metal işçilerinin oluşturduğu 200'ü aşkın işçi ve emekçi katıldı.

Kurultay hazırlıkları kapsamında Gebze, Kartal, Ümraniye, Topkapı, Gaziosmanpaşa, Küçükçekmece ve Esenyurt'ta birçok işçi toplantısı gerçekleştirildi, sendikali-sendikasıız on binlerce metal işçisine çeşitli araçlarla seslenerek metal işçilerinin öncü birliğinin yaratılması ihtiyacı gündemleştirildi. Yine bunun yanı sıra çalışma yaşamında karşılaşılan sorunlar, kapitalist krizin işçi sınıfına etkileri ve sendikal demokrasi başlıklı birçok gündem bu çalışmalar sırasında değerlendirilerek öncü metal işçileri bir araya getirilmeye çalışıldı.

Tüm bu ön hazırlık çalışmalarından yansıyan olumlu tepkiler mevcut sorunlara çözümlerin üretilmesi, sendikaların işçi sınıfının mücadele mevzileri olarak yeniden yapılandırılması, metal işkolunda öncü işçi birliğinin yaratılması ve bir mücadele programının/hattının oluşturulması için Metal İşçileri Kurultayı'nın önemli bir adım olduğunu göstermiştir.

Bu tablonun bir yansıması olarak, kurultayda Kurultay Hazırlık Komiteleri tarafından hazırlanan 3 tebliğin sunumunun yanı sıra 7 direnişten işçiler söz alarak deneyimlerini aktardılar. Ayrıca mücadele programı tartışmaları sırasında söz alan 32 işçi, metal işçilerinin birliği, mücadele ilkeleri ve programı üzerine düşünce ve önerilerini dile getirdi. Onlarca işçinin kürsüden söz hakkını kullandığı ve kararların da bir parçası olduğu Metal İşçileri Kurultayı, bu özelliğiyle daha önceki benzer birçok etkinlikten ayrı bir tablo sundu.

Kurultayda tartışılan metal işçilerinin mücadele programı taslağına önümüzdeki günlerde kurultay tartışmaları ışığında son şekli verilecek. Bununla birlikte kurultayda yapılan tartışmalar ışığında ortaya çıkan sonuçlar genel olarak şu şekildedir:

1- Bir yandan sermaye sınıfının ve onun metal sektöründeki baş temsilcisi MESS'in saldırıları, öte yandan ise sendikaların ihanetçi-icazetçi bürokratlar denetiminde tutulması metal işçilerinin mücadelesinin gelişmesinin önündeki en temel engellerdir. Bu engelleri aşmak ise ancak öncülerden başlayarak metal işçilerinin bir çatı altında toplanması ve bu engelleri açacak bir mücadeleyi yükseltmesi ile mümkündür. Bu çerçevede **Metal İşçileri Birliği**, metal işçilerinin öncü gücü olarak bu mücadeledeki yerini örgütlü bir şekilde almalıdır.

2- Bugüne kadar sanayi havzalarında oluşturulan Kurultay Hazırlık Komiteleri bundan sonra **Metal İşçileri Birliği**'nin yerel birimleri olarak çalışmalı, fabrikalarda derinleşen bir faaliyet ile metal işçilerini birlik çatısı altında toplamalı, belli periyotlarla gerçekleştireceği toplantılarda tabanın söz ve karar hakkının güvence altına alındığı bir işleyişi metal işçilerinin mücadelesine hakim kılmalıdır.

3- Bugün metal işçileri ile birlikte tüm işçi sınıfının yaşadığı sorunların temelinde burjuvazinin

sınıf egemenliği, kapitalizmin kâr odaklı sınıfsal yapısı yatmaktadır. Metal işçilerinin mücadelesi bu egemenliği hedef almalı, sınıfsız, sömürsüz bir toplumsal düzen olan sosyalizmi temel bir ilke olarak benimsemelidir.

4- Sermaye sınıfının çok yönlü siyasal, iktisadi, sosyal ve kültürel saldırıları işçi sınıfının çalışma koşullarını ağırlaştırmakta, sınıf bilincini köreltmektedir. Bu çok yönlü saldırılara karşı ekonomik-demokratik ve siyasal mücadele güçlendirilmelidir.

5- Yasal ve icazetçi sınırlar aşılmalı, metal işçilerinin mücadelesi militan bir kanala akıtılmalıdır. Bu çerçevede sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanetlere karşı işçi sınıfının devrimci şiddeti örgütlenmelidir.

6 - Metal işçileri işçi sınıfının birleşik hareketinin yaratılması için üzerine düşen rolü oynamalı, sınıfın diğer bölükleri ile eylemli dayanışma içerisinde olmalıdır. Diğer ezilen kesimlerin sorunlarına sahip çıkılmalı, işçi sınıfının uluslararası birliğinin yaratılması için çaba harcanmalıdır.

7- Sendikal bürokrasinin denetimine terkedilen sendikal yönetimler fabrikalardan başlatılacak mücadele ile adım adım geri alınmalı, sendikal bürokrasi sendikalardan temizlenmelidir. Bu çerçevede sendikal demokrasinin işletilmesi sendikal alan çalışmasında özel bir önem taşımaktadır.

9- TİS ve grev başta olmak üzere metal işçilerinin mücadelesinin gelişme kanalları etkin bir şekilde değerlendirilmelidir. Mevzi direnişler, birleşik direnişin yaratılması hedefiyle ele alınmalıdır.

10- Kapitalist sistemin krizinin işçi sınıfına fatura

edilmesine karşı kararlı bir mücadele yürütülmeli, ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları mücadelenin temel bir gündemi olabilmelidir.

En genel hatlarıyla ifade ettiğimiz bu değerlendirmeler önümüzdeki günlerde **Metal İşçileri Birliği**'nin mücadele programı olarak bir kez daha kamuoyuna duyurulacaktır. Ancak bugünden söylenebilecek olan metal işçilerinin artık sermaye sınıfının saldırılarına ve sendikal ihanetlere karşı yalnız ve çaresiz olmadığıdır.

Metal İşçileri Birliği artık metal işçilerinin mücadele mevzisi olarak tarih sahnesindeki yerini almıştır.

Metal İşçileri Birliği

2 Aralık 2009

Ulusal soruna devrimci yaklaşımın paradoksları - 3

M. Can Yüce

Bir önceki yazımızı şu paragrafla tamamlamıştık:
“Bir yanda ulusal baskı ve sömürgeci sistemi uygulayan güçler karşısında halkların ve ulusların ulusal bağımsızlık ve özgürlük istemlerini ve mücadelelerini içtenlikli olarak desteklemek, hatta bu sorunu ve mücadeleyi kendi sorunu ve mücadelesi olarak algılamak ne kadar devrimci ilkenin bir gereğiye; yine bu noktada ulusal baskı ve sömürgeci sistemi uygulayan güçlerin paraleline düşecek yaklaşım ve tavırlardan kaçınmak bir zorunluluksa; ama bunlarla birlikte ulusal hareketin ‘iç işleri’ ve günlük uygulamaları ve yapılanmaları ile gelecek tasarımı karşısında eleştirel bir tutum içinde olmak, onların her türlü olumsuz yapı ve uygulamasının arkasında durmamak, bunu kapatan bir yaklaşım içinde olmamak, anılan bu iki yaklaşım ve tutumu bir bütünlük içinde dengelemek bir o kadar kaçınılmazdır!”

Peki, kendisini devrimci ve sosyalist olarak tanımlayan güç, parti, grup ve kişiler böyle mi davranıyorlar? Bugüne kadar böyle mi davrandılar?

Bu sorulara olumlu yanıt vermek son derece güç, hatta olanaksız!

Sorunun temel olarak, ilkesel ve teorik bakış açısıyla doğrudan ilgili olduğunu düşünüyoruz. İlke ve politika, teori ve pratik arasındaki temel paradoks bunun esasını oluşturmaktadır. Politika, politika yapma, politik duruş gibi konularda her zaman ilkelere ve teorik esaslara göre davranılmış mıdır?

Bu soruya da olumlu yanıt vermek mümkün değildir.

Neden?

Sayırsız neden sayılabilir. Ama burada üzerinde durmaya çalıştığımız temel neden, “ilke” olarak altını çizdiğimiz değerlerin içeriğinin tam olarak doldurulamaması, daha doğru bir ifadeyle bu içeriğin belirsiz yanları kadar, az-çok belirli olanların da güç biriktirme ve güç haline gelme, yakalanan gücü koruma, yani politika yapma ve yürütme eyleminin kendisine feda edilmesidir.

Politika ve onun araçları yüceltildiği yerde ve zeminde amaç ve ilkenin kendisinden geriye bir şey kalabilir mi?

“Her şey vatan için” sözü, özünde kurulu düzeni, devleti ve iktidarı kutsamak değilse nedir? Burjuvalar, düzen temsilcileri, onun her türden temsilcileri, bu ve buna benzer klişeleri tekrarladıklarında devrimcilerin, haklı olarak tepkisini ve şiddetli eleştirisini çekerler.

Peki, bir mücadele aracı olarak “parti” kutsandığında bu konudaki duruşumuz nedir, ne olmalıdır! Örneğin “Yaşasın Partimiz” sloganı ile amaç ve araç arasındaki sınırları ortadan kaldırmış olmuyor muyuz, ya da orada “araç” amacın yerine geçmiş olmuyor mu?

Peki, bu sloganda ifade edildiği gibi kutsadığımız “partimiz” nedir? Amacın ete kemiğe büründüğü, amacın bugünden şekillendiği organik ilişkiler bütünü mü? Burada kutsanan araç, amacın en uygun, belki de mükemmele yakın bir ifadesi ise ya amacın kendisinde sorun var, ya araç ile amaç arasında kurulan veya varsayılan ilişkide sorun var, ya her ikisinde sorun var, ya da bir yerde ciddi bir sapma var...

Örneğimizde parti, bir mücadele aracı, bir güç aracı ve güç ifadesi, aynı zamanda gücün toplandığı

merkezin kendisi... Aynı zamanda bu güç aracı, kendi içinde ve kendi zemininde, gücü oranında bir “iktidar aygıtı” konumundadır!

Peki, bu iktidar ilişkileri nedir, nasıldır, nasıl işliyor, neye göre ve nasıl?

Bu sorunun yanıtı tartışılıp aydınlatıldığında amaç- ilke ile araç arasındaki kapatılmaz çelişkinin niteliği, kapsamı ve şiddeti de daha bir aydınlanır!

Böyle bir tartışmanın, bizi bir bütün olarak “gelecek toplum projesi”, sosyalizm tartışmalarına götüreceği çok açıktır!

“Nasıl bir sosyalizm istiyoruz” sorusunu ana ilkeler bağlamında, ana çerçevesini her açıdan ortaya koymadan ulusal sorun, parti, iktidar, mücadele araçları, mücadele ve yaşam ilişkileri ve diğer temel konularda sağlıklı bir çizgi ve pratik geliştirmek de olanaklı olamaz... Ulusal soruna yaklaşım konusundaki teorik ve pratik paradokslar, bu temel noktalarda çıkmaktadır...

Temel soru ve sorun şu: Uğruna mücadele ettiğimiz, tek başına “mücadele” kavramı yetersiz kalır, uğruna her şeyimizi ortaya koyduğumuz “gelecek hayallerimiz”, her yönüyle ve her açıdan, mücadele ettiğimiz düzenden nitel olarak ileride, onu aşacak yapıda olması gerektiği konusunda bir kuşumuz ve tereddüdümüz var mı? Öyleyse, bugünden ve her adımda eskiyi aşan, yeniyi de kendinde kuran ve üreten bir yaşam yapısı ve ilişkiler bütününi geliştirmemiz gerekiyor mu?

Bu sorulara vereceğimiz yanıtlar “evet” ise o zaman nesnel olarak “kendimize” ve “yaptıklarımıza”, “yarattıklarımıza”, “kutsallaştırdıklarımıza” bir bakalım!

İlk bakışta vardığımız sonuçlar, “gelecek hayallerimize” ne kadar uygun?

Bu kısa çerçeve bağlamında ulusal sorun ve ulusal hareketlere bakış konusundaki paradokslara daha yakından bakabiliriz:

Kendini devrimci sosyalist olarak tanımlayan biri olarak, “Bağımsız, Demokratik, Birleşik ve Sosyalist Kürdistan” amacı için her şeyimi ortaya koydum. Dün de bugün de varmak istediğim hayalimdeki Kürdistan’ın genel çizgileri birçok belirsizliği içermekle birlikte aynıdır. Ancak bugünkü Kürdistan hayalim veya tasarımı, on yılların acı deneyimlerinin süzgecinden geçmiş ve çok daha belirginleşmiştir...

Kuşkusuz Bağımsız ve Demokratik Kürdistan istemi ve hakkı, Kürdistan halkının temel hakkıdır, ben de bundan yanayım! Benim tasavvurlarıma rağmen kurulan veya kurulacak olan “Kürdistanlar”, kurulu düzenlere eklemlenen başka yapı, yapılar olur. Bu çok açık... Ama hangi nitelikte olursa olsun, hangi düzen ve iktidar ilişkileri altında olursa olsun “Her Kürdistan benim hayalimdir” sözü benim olamaz! Bu noktada mücadelenin bir hedefinin de bu iç egemenler, iktidarlara ve düzenlerin kendinsi olacağı çok açıktır. Bu konudaki görüşlerimi Kürdistan somutunda daha da netleştirmek gerekecek. Yine tartıştığımız konu bakımından somutlaşan devrimci olmayan, ama kendisini öyle yansıtan yaklaşımlara daha yakından bakmamız gerekecek... Bunları da bundan sonraki yazılarımızda tartışmaya çalışacağız...

Devam edecek...

1 Aralık 2009

“Daha kaç bayram kayıpların failleri korunmaya devam edecek?”

Cumartesi Anneleri gerçekleştirdikleri eylemlerin 244. haftasında yine Galatasaray Lisesi önündeydi. 28 Kasım Cumartesi günü gerçekleştirilen eylemde faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması ve sorumluların yargılanması istendi.

"Gözaltında kaybedilenlerin akıbeti açıklansın, sorumluları yargılsın" pankartının açıldığı eylemde kaybedilenlerin fotoğraflarıyla beraber karanfiller taşındı. Bu hafta 14 yıl önce gözaltına alınan ve bir daha kendisinden haber alınamayan Fehmi Tosun'un dosyası açıldı.

Basın açıklamasından önce DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, kayıp yakını Şerif Taşdelen, Nanife Yıldız ve Hüyesin Ocak birer konuşma yaptı.

Kayıp yakını Nanife Yıldız, yaptığı konuşmada, İzmir'de DTP konvoyuna ve Çanakkale'nin Bayramiç İlçesi'nde Kürtlere yönelik linç girişimini kınadığını belirtti.

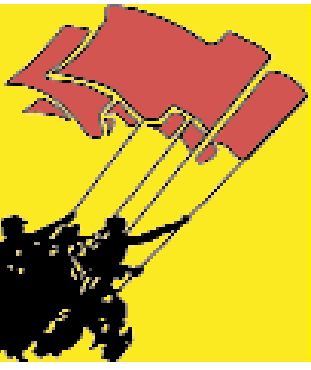
Hasan Ocak'ın kardeşi Hüseyin Ocak 1915 yılından bugüne katliamların ve tüm kayıpların açığa çıkarılmasını isterken, DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel de kayıpların akıbetinin açığa çıkarılmasını ve sorumluların yargılanmasını istedi.

Basın açıklamasını Fehmi Tosun'un kızı Jiyan Tosun okudu. Tosun, babasının kaybolduğunda daha çocuk olduğunu ifade ederek bayramların kayıp yakınları için, akıbetlerini öğrenemedikleri yakınlarının acısının daha da derinden hissedildiği günler olduğunu ifade etti. Tosun şunları söyledi: "Bayram, bizi çocuksuz, annesiz, babasız, eşsiz, kardeşsiz sevgilisiz, bayramlara mahkum edenlere duyduğumuz insani öfke demek. Bayram bizim için yas demek"

Daha kaç bayram, kayıpların faillerinin korunmaya devam edileceğini soran Tosun, kaybedenlerin ve işbirlikçilerin yakalarını bırakmayacaklarını ve mücadeleye devam edeceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Davutpaşa eylemleri sürüyor

İstanbul-Davutpaşa’da gerçekleşen iş cinayetinde hayatını kaybedenlerin yakınları eylemlerine 28 Kasım günü de devam ettiler. Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen bileşenler "Davutpaşa'yı unutmamak, unutturmayacağız" pankartı açarak mahkemenin hala açılmamış olmasına tepki gösterdiler.

Eylemde, aileler adına basın açıklamasını katliamda yaşamını yitiren Orhan Saday’ın babası Adnan Saday gerçekleştirdi. Saday açıklamaya 25 Kasım’da gerçekleştirilen kamu grevini selamlayarak başladı.

Zeytinburnu Belediyesi görevlileri, bina sahibi, işyeri sahibi ve bir çalışan hakkında Bakırköy 6. Ağır Ceza Mahkemesi'ne teslim edilen iddianamenin henüz kabul edilmediğini söyleyen Saday, hâkimin kararının bayram sonrasında belli olacağını belirtti.

Açıklamada, Tuzla’da gerçekleşen son iş cinayetinde de değinen Saday “Bizler adalet isteyen ve arayanların hissesine hukuk devleti düşmüyor mu?” sorusunu bu hafta da yineledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DHF'liilere tutuklama terörü

19 Kasım günü İstanbul'da yapılan eşzamanlı baskınlarla gözaltına alınan DHF üye ve taraftarı 8 kişiden 4'ü çeşitli gerekçelerle tutuklanarak cezaevine konuldu.

1-7 Ekim 2009 tarihlerinde İstanbul'da toplanan IMF ve Dünya Bankası Zirvesi'ne karşı yapılan protestolara ve 2007 1 Mayıs'ına katılmaları gerekçe gösterilerek gözaltına alınan DHF'liler 23 Kasım günü 12. Ağır Ceza Mahkemesi'ne çıkarıldılar.

23 Kasım sabahı Beyoğlu Adliyesi'ne getirilen 7 DHF'liden 6'sı savcılıkta alınan ifadelerinin tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi.

Ali Haydar Ben 6-7 Ekim günlerinde yapılan IMF ve Dünya Bankası protestolarında polis helikopterine havai fişek attığı iddiasıyla, Kurtuluş Derman yine aynı protestolarda “IMF Defol - DHF” pankartı açmaktan dolayı tutuklandı.

Tutuklananlardan Erdem Taş ve Sebeki Özün ise polisin hazırladığı delillerle 2007 1 Mayıs’ında molotof hazırlamak iddiasıyla tutuklandı.

Polis tarafından hazırlanan düzmece delillerin yeterince inandırıcı olmaması nedeniyle, Ercan Konuklu, Gülden Koparan, Doluhan Yılmaz ve Besime Gülçiçek serbest bırakıldı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Polis bu kez de bir çocuğu sırtından vurdu!

Polisin yetkisini sınırsızlaştıran Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu’nun da yardımı ile gerçekleştirilen infazlar ve infaz girişimleri neredeyse sıradanlaşmış durumda. Bunun son örneği Konya’da yaşandı. 16 yaşında bir çocuk polis kurşunlarının hedefi oldu ve şu an hastanede yaşam savaşı veriyor.

Konya’da hırsızlık için bir okulun kantinine girdiği öne sürülen 16 yaşındaki çocuk, polisin silahla vurması sonucu ağır yaralandı.

Selçuklu ilçesi Yazır Mahallesi’ndeki Şerife Akkanat İlköğretim Okulu’na 3 kişinin girdiği ihbarını alan polis olay yerine gelince, bu durumu fark eden şahıslardan 2’si oradan kaçarak uzaklaştı.

S.K. isimli 16 yaşındaki çocuk ise “dur” ihtarına uymadığı gerekçesi ile silahla sırtından vuruldu.

Selçuk Üniversitesi Meram Tıp Fakültesi Hastanesi’ne kaldırılan S.K. ’nın hayati tehlikesi halen devam ediyor.

Burjuva basında ise bu infaz girişimi, S.K. ’nın hırsızlık suçundan birçok kaydı olduğu vurgulanarak yer buldu. Polis kendini tehdit eden hiçbir durum olmamasına rağmen S.K. ’yı keyfi bir biçimde sırtından vurdu. Burjuvazinin iktidarını koruyan eli kanlı kolluk güçlerinin yaşam hakkını hiçe saydığı bir kez daha bu örnekle kendini gösterdi.

Gazi Mahallesi’nde polis tacizi

Gazi Mahallesi’nde 27 Kasım günü bir BDSP çalışanı polis tarafından taciz edildi.

Gazi Hastanesi civarında 34 VR 5016 plakalı sivil bir araç tarafından taciz edilen BDSP çalışanı durumun farkına vararak hızla oradan uzaklaştı. Aynı sivil araç BDSP çalışanını takip etmeye devam etti ve BDSP’linin yolunu kesti.

Araçtan inen şahısların kimlik sormaları üzerine BDSP çalışanı şahıslara kendilerini tanımadığını ve onlara kimlik göstermeyeceğini ifade etti. Şahıslar ise “Bizler polisiz ve seni tanıyoruz” cevabını verdiler. Bu durum üzerine BDSP’li çevrede bulunan emekçilere yönelik sesli konuşmalar yaparak polisin keyfi davranışını teşhir etti. Çevredeki emekçilerden bazılarının polise karşı çıkarak BDSP çalışanını sahiplenene bir tutum alması üzerine polisler apar topar olay yerinden uzaklaştı.

Son zamanlarda Gaziosmanpaşa’da, BDSP çalışanlarına yönelik polis tacizi arttı. Alaattin Karadağ anmasına çağrı çalışması yapan BDSP’liler aynı sivil araç tarafından taciz edilmişti. Bu aynı sivil polisler 25 Kasım günü de uyarı grevine destek veren BDSP’lilerin yakından görüntülerini almaya çalışmıştı. Bu ve benzeri polis tacizleri son dönemlerde yoğunlaştırılarak BDSP çalışanları baskı altına alınarak sindirilmeye çalışılıyor.

Gaziosmanpaşa BDSP

Emekçi kadınlar 25 Kasım’da sokaktaydılar...

İzmir’de 25 Kasım eylemi

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü çerçevesinde 26 Kasım günü Sümerbank önünde kadına yönelik şiddet görüntülerinden oluşan bir resim sergisi açıldı ve basın açıklaması yapıldı.

Eylemde “25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü. Krize, işsizliğe, yoksulluğa, şiddete karşı mücadeleye” pankartı açıldı.

Eylemi BDSP, Demokratik Kadın Hareketi, KÖZ ve İzmir Yeni Demokratik Kadın İnisiyatifi örgütledi. 25 Kasım’ın ortaya çıkış sürecinin anlatılmasıyla başlayan basın açıklaması, Türkiye’de yaşanan olaylara değinilerek devam etti. Bursa’da 5 kadın işçinin kâr için yakılması, selde öldürülen 8 Pameks Tekstil işçisi kadın gibi kadına yönelik baskı ve saldırıları, şiddet örnekleri verildi. Şiddetin kaynağının egemen sistem olduğunun vurgulandığı açıklamada örgütlü mücadele çağrısı yapıldı.

Sınıf devrimcileri eyleme BDSP imzalı, “Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!”, “Kadının kurtuluşu sosyalizmde!”, “Sınıfsal, ulusal, cinsel sömürüye son!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” yazılı dövizlerle katıldılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Şiddeti yaratan sömürü düzenine karşı mücadeleye”

İşçi ve emekçi kadınlar, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’nde Beyoğlu’nda eylem gerçekleştirdi.

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK), Demokratik Kadın Hareketi (DKH) ve Yeni Demokratik Kadınlar (YDK) 24 Kasım günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelerek “Şiddeti yaratan sömürü düzenine karşı mücadeleye” pankartı arkasında kortejler oluşturarak tecavüz olaylarının yoğun olarak yaşandığı x-Trend adlı Teras Bar’ın bulunduğu İmam Adnan Sokak’a yürüyüş gerçekleştirdiler ve düzenin yarattığı insanlık dışı bu suçu teşhir ettiler.

İmam Adnan Sokak’a gelindiğinde yapılan açıklamada Mirabel Kızkardeşler’in mirasçıları olarak çifte sömürü, ezilme ve her türlü şiddete maruz kalmak anlamına gelen bu sömürü düzenine karşı mücadele çağrısı amacıyla biraraya gelindiği ifade edildi. “Ancak, kadına yönelik her türden baskı ne Trujillo faşist diktatörlüğüyle başladı ne de Mirabel kardeşlerin “tecavüz” edilerek katledilmesiyle son buldu” ifadelerinin yer aldığı açıklamada eşitsizlik ve cinsiyetçilik üzerine kurulan erkek egemen sömürü düzeninin şiddet düzenine eşit olduğu belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

25 Kasım uyarı grevi on binlerin katılımı ve coşkuyla gerçekleşti...

**Kazanana kadar
grev,
kazanana kadar
mücadele!**